

2002

EEN ON-FORTUYN-LIJK JAAR

Auteur: Bob de Bruijn ©

Voor:

PIM †

Inhoud

Blz Inleiding

Januari t/m April 2002 Nieuw Leven

Blz Stuiptrekkingen
Blz OnFORTUYNlijk
Blz Publiek debat
Blz Uitgemelkert
Blz Jip en Janneke taal
Blz De Blunder
Blz Denk aan Henk
Blz Volksverhuizing
Blz Fileleed

Mei 2002 De dood en de gladiolen

Blz Verslagenheid
Blz Emotie-praat
Blz De Stille Tocht
Blz Mixed Emotions
Blz De Saamhorige Samenleving
Blz Cement
Blz Campagne
Blz Koud om het hart
Blz Zielige vertoning
Blz Harry Potter
Blz Pluche
Blz Piet Hein
Blz Zaltnorm
Blz Bloedend Hart
Blz Infiltratie
Blz Kinderschoenen
Blz Vreemdelingenbeleid
Blz WAO
Blz WAO II

JUNI 2002 Een matte crisis

Blz	Fileprobleem
Blz	JSF
Blz	Van je vrienden.....
Blz	Chaos
Blz	Is-lam
Blz	Behoeft
Blz	Mat
Blz	Crisis

Juli 2002 Het regeerakkoord

Blz	Beleidsplan
Blz	Meeliften in de reet van...
Blz	Veel geschreeuw.....
Blz	Sociale Dienstplicht
Blz	Wil je mijn held zijn
Blz	De 15 ^e Minister
Blz	Topambtenaren
Blz	-11
Blz	50% Allochtone Jeugd

AUGUSTUS t/m SEPTEMBER 2002 Het Kabinet Balkenende

Blz	Het gelijk van Heinsbroek
Blz	Kok ter verantwoording
Blz	Van uitstel komt afstel
Blz	Zomerstop
Blz	Klikspaan
Blz	Raar volk!!!!
Blz	Sanering

OKTOBER t/m DECEMBER 2002 Het Einde

Blz	Open Politiek
Blz	Afscheid

Blz	De Tackle
Blz	Vergeten
Blz	Missie volbracht
Blz	De versplintering
Blz	Vergiffenis
Blz	Kut Marokkanen
Blz	Advocaat van de Duivel
Blz	Het Turkse gevaar
Blz	Een halfjaar
Blz	Machtsstrijd
Blz	De Vakcentrale
Blz	Iedereen stemt SP
Blz	De doodstraf
Blz	Tsjakka
Blz	Rechtsmacht
Blz	Suikerklaas
Blz	Gerechtigheid
Blz	Onleefbaar
Blz	Het ritueel
Blz	De evolutie

Inleiding.

Het is maandagavond 6 mei 2002. Rond 18.30 uur word ik door mijn echtgenote wakker gemaakt. Ik was even gaan liggen omdat ik voorgaande nacht meer tijd doorgebracht had met ons zoontje van 10 maanden dan slapend in bed. Terwijl ik de korzelige slaap uit mijn gezicht wrijf, zegt zij: "er is wat ergs gebeurd", ik kijk haar half slaperig aan en zie in de blik uit haar ogen dat er werkelijk iets ernstigs aan de hand is. Alvorens ik kon vragen wat er was, vertelt zij mij dat Pim Fortuyn neergeschoten is in het mediapark te Hilversum. Een verkramping trekt over mijn gehele lichaam, tranen verschuilen zich achter in mijn oogkassen. Ik sta op, al mompelend dat hij er zo bang voor was, en daal de trap af naar de woonkamer alwaar de rest van het gezin boven de dampende borden andijviestamppot zit.

De televisie staat op Nederland twee, camera's gericht op de plek des onheil: Fortuyn wordt gereanimeerd. Ik schreeuw nog even ingehouden: "Leve de Democratie" en neem ontsteld plaats aan de eettafel. Eetlust heb ik niet maar ik eet, zoals een goed vader betaamt, netjes mijn bord leeg.

De lijkwagen rijdt langs de afzetting in de richting van het stoffelijk overschot van Pim Fortuyn. Ik zit onderhand zo'n twintig minuten aan de eettafel en heb nog niets gezegd. Iedereen realiseert zich dat Fortuyn dood is. Deze lieve erudiete man is het slachtoffer geworden van, waarschijnlijk, een politiek moord. En dat in Nederland. Mijn vrouw zegt, haar verbazing uitsprekend: "hij is dood." Treurigheid en angst vervullen de woonkamer. Mijn zoon van 10 vraagt op wie ik nu ga stemmen. Hij kan de moord op Fortuyn niet bevatten en stelt de eerste in hem opkomende vraag. Ik deel hem mede dat hij nu even beter niet tegen mij kan praten. Ik neem de rest van de avond verdrietig plaats voor de televisie.

Omdat ik, zoals een groot deel van het Nederlandse volk, mijn emoties niet goed onder controle kan krijgen besluit ik een extra column te schrijven (vanaf 1999 verschijnen er wekelijks columns op mijn website www.bobdebruijn.nl.)

Vanaf die 6^e mei heb ik veel columns moeten schrijven. Enerzijds om de onbegrijpelijke moord op Pim Fortuyn te verwerken en anderzijds om te blijven volgen of de Nederlandse politiek inderdaad verandert naar het model Fortuyn.

Dit boek bevat alle politiekgetinte columns die ik schreef in 2002, EEN ON-FORTUYN-LIJK JAAR.

Januari t/m April 2002 Nieuw Leven

Stuiptrekkingen

Zondag 20 januari 2002.

Langzaam beginnen de gevestigde politieke partijen uit hun reeds decennia durende winterslaap te ontwaken. Ze hadden zelf ook niet gedacht dat zij nog enige inspanning zouden moeten leveren om hun plekje enigszins veilig te stellen. Het Binnenhof hadden zij tenslotte al langzaam omgetoverd tot een opvangtehuis voor pluchevaste seniele bejaarden die ondersteund worden door enkele over het paard getilde corpsballen.

Al sedert de vorige verkiezingen weet de gevestigde orde dat zij wel eens bedreigd zouden kunnen gaan worden door Leefbaar Nederland. Al jarenlang weet men dat Pim Fortuyn zijn vizier heeft gezet op de komende verkiezingen. Misplaatste arrogantie was de voedingsbron voor onderschatting. Nu blijkt dat Leefbaar Nederland wel eens een grote bedreiging kan worden voor de in slaap gesukkelde polderlandse politiek, kruipen de gevestigde partijen angstig uit hun schulp om hun laatste stuiptrekkingen ten toon te spreiden. Zo vernam ik de afgelopen week dat D66 zich de komende verkiezingscampagne gaat richten op de homoseksuelen. Ze zijn bij D66 even vergeten dat dit marktsegment vermoedelijk al jarenlang voorbewerkt is door Pim Fortuyn. Ik ben wel erg benieuwd hoe D66 haar campagne gaat inkleden. Wellicht sturen ze hun milieuvriendelijke fractievoorzitter Thom de Graaf met een aantal affiches de Randstedelijke darkrooms in waarbij hij onwennig het verzoek bezigt om bij de volgende verkiezingen zijn kringetje rood te maken. Ik kan u vertellen dat Thom een hoop homo's nodig heeft want hij heeft zich na het interview van Witteman en Van Weegen met Willem en Maxima niet erg populair gemaakt bij de hetero's.

Het CDA, dat is die partij met die fractievoorzitter die balkt van ellende, gaat zich richten op de kiezer die in het recente verleden zijn stem liet gelden voor extreem rechts. Dat noem ik nou nog eens jezelf verloochenen. Was het niet het CDA dat begon te stuiteren toen Bolkestein enkele jaren geleden uitlatingen deed over het asielbeleid? Over enkele weken zullen zij waarschijnlijk in een persconferentie verklaren dat de Paus en al zijn bisschoppen homoseksueel zijn. De verkiezingscampagne wil het CDA graag laten sponsoren door Durex.

OnFORTUYNlijk

Zondag 10 februari 2002.

Pim kwam, zag en werd voor de overwinning neergesabeld. Het verbaasde mij ten zeerste dat de eerste serieuze aanval van de media en de reeds gevestigde politieke partijen direct raak was. Pim werd 24 uur lang, iedere minuut wel ergens in dit land, neergezet als de meest extreme racist die Nederland ooit heeft gehad. Ik kon het niet geloven en heb daarom maar het artikel in de Volkskrant meerdere malen gespeld. Vervolgens heb ik het artikel achterstevoren gelezen en op zijn kop gehouden maar ik kon geen nieuwe feiten ontdekken waardoor ik slechts tot de conclusie moest komen dat er een kortstondige fanatieke hetze was ontstaan om Pim een behoorlijke slag toe te dienen. Om de algemene opinie behoorlijk te beïnvloeden maakte men gebruik van zinsneden uit het interview. Pim pleitte voor vrijheid van meningsuiting en juist die vrijheid van meningsuiting heeft hem het lijsttrekkerschap bij Leefbaar Nederland gekost.

Leefbaar Nederland ging al een tijdje gebukt onder de associatie met Pim zijn ideeën over het asielbeleid (waarbij hij simplistisch de mening van een groot deel van het Nederlandse volk verwoordt) en kon min of meer niet anders dan de lijsttrekker vaarwel zeggen. De Nederlandse kiezer is er één die reageert op de sprekende pers en daardoor al snel een verkeerd beeld voorgeschoteld krijgt. Waardoor aanhouding van Pim als lijsttrekker een zeer negatieve invloed op de partij Leefbaar Nederland gehad zou hebben terwijl de combinatie Leefbaar Nederland Pim Fortuyn afstevende op een regelrechte politieke sensatie. Pim had natuurlijk kunnen weten dat, aan de hand van dat interview, de aanval op hem geopend zou worden. Hans Wiegel had tenslotte een week geleden nog de VVD aangezet om de strijd te openen tegen Leefbaar Nederland. Wat dat betreft was de timing van de uitlatingen van Pim niet echt fortuynlijk, zeg maar gerust onFORTUYNlijk. De schade is groot, VVD, CDA, PvdA kunnen weer wat rustiger achterover leunen. Zij hebben liever twee nieuwe partijen met ieder tien zetels dan één nieuwe partij met 20 zetels.

Publiek debat

Zondag 17 februari 2002.

De jaren zeventig en het begin jaren tachtig waren de jaren dat het publiek debat regelmatig voorkwam. Dat was de tijd van de echte, van hun eigen gelijk overtuigde, politici zoals Den Uyl en Wiegel en niet te vergeten good old Boer Koekoek. Politiek werd bedreven op het Binnenhof, maar gevoerd in de straten, op scholen, kerken, de kroeg, in vakantieparken, de tram, de trein, kortom overal. Mensen waren geïnteresseerd in politiek en dat kwam voornamelijk doordat de genoemde raspolitici het volk aan het denken zette. In mijn herinnering kwam het publiek debat het laatst voor toen er besluiten genomen moesten worden omtrent de kernwapens. Dit is alweer een kleine twintig jaar geleden. Iedereen had het over kernwapens, iedereen ging de straat op om te demonstreren. Het volk had een mening. Na de kernwapenpolitiek werd het stil in het land en op het Binnenhof. Politici spreken het volk niet meer toe maar doen hun werk in alle stilte in achterafkamertjes op en/of om en nabij het Binnenhof. Het volk is verzadigd door de welvaart en niet meer geïnteresseerd in het landsbelang doch slechts nog in het eigen besteedbaar inkomen. Bijna twintig jaar lang is er nagenoeg geen publiek debat geweest en niemand heeft het gemist. De gesprekken gingen louter nog om de hoogte van de hypotheek en de aanschaf van een nieuwe, van alle moderne technologieën voorziene, auto.

9 februari 2002 sloeg dat ineens om. Professor Pim, als nog net-niet politicus, wist het publiek debat weer te herintroduceren in de Nederlandse samenleving. Hij zette het Nederlands volk na twintig jaar weer eens aan het denken en dat terwijl de individuele welvaart van de Nederlandse Burger nog steeds stijgende is. Het is hem hier en daar niet geheel in dank afgenomen, maar toch mag Pim zich plotsklaps, zonder deel te nemen aan het parlement, scharen in het rijtje der groten: Joop, Hans en Pim. Mensen die een volk kunnen laten nadenken. Alleen daarom al moet de Lijst Pim Fortuyn in alle kiesdistricten vertegenwoordigd zijn en moet Pim de kamer in zodat wij het 'Nederlands Volk' niet langer in slaap sukkelen. Zodat ons land niet langzaam naar de klote gaat.

Uitgemelkert

Woensdag 6 maart 2002.

Gemeenteraadsverkiezingen. Opkomst iets meer dan 57%. Iets minder dan 43% van de kiesgerechtigden vindt het wel goed zo en verspilt de mogelijkheid tot klagen. De opkomst is iets lager dan vier jaar geleden en aangezien altijd dezelfde mensen de weg naar de stembus weten te vinden, omdat zij het kiesrecht interpreteren als een burgerplicht, mogen we aannemen dat dezelfde kiezers als vier jaar geleden een scherp oordeel hebben geveld over de zittende politici alsmede de invulling en verantwoording van hun functie. Woensdagochtend dacht ik nog: als Fortuyn 20% van de stemmen weet te behalen in Rotterdam, deelt de kiezer een gigantische klap uit aan de gevestigde politiek. Het oordeel van de kiezer was echter zo hard dat zelfs Fortuyn, iemand die niet snel verrast wordt en zichzelf eerder overschat dan onderschat, beduusd was van de uitslag. Ruim 34% dus 17 zetels in Rotterdam. De opiniepeiling afgeleid uit deze verkiezingen bracht Fortuyn op 18 kamerzetels in mei. Het is nog geen mei. De grote partijen zullen zich trachten te revancheren doch moeten wel van erg goede huize komen om de schade niet verder te laten oplopen en dit terwijl zij over meer geld en propagandamiddelen beschikken dan Fortuyn. Fortuyn toog monter verrast naar Amersfoort voor het afsluitende lijsttrekkersdebat. Een bizar toneelstuk dat de naam debat eigenlijk niet mag dragen. Melkert, getrouwd met een Chileense (ik vroeg mij zonder achterliggende gedachten spontaan af of zij een economische of politieke vluchteling was) had niet de beleefdheid Fortuyn aan te kijken, normaal te beantwoorden dan wel te debatteren. Als een droeve hond die steeds verder wegzonk in de stijve kragen van zijn kostuum, plaatste hij zichzelf binnen enkele minuten buiten de verkiezingsstrijd. Melkert, de man met premier-aspiraties, bleek een slecht verliezer en zal door deze houding afgestraft worden door de kiezer. Na enkele maanden is hij reeds uitgemelkert. De dagen na 6 maart werd er voornamelijk gesproken over een mogelijke coalitie als Fortuyn daadwerkelijk zo groot wordt als de peilingen thans aangeven. Op 10 maart om 12.00 uur kwam Hans Wiegel met de oplossing voor dit mogelijke probleem. In zijn eigen kenmerkende politieke taal gaf Wiegel aan Minister President te willen worden in een kabinet met VVD-CDA en de lijst Fortuyn. Wordt het toch nog leuk in de Tweede Kamer.

Jip en Janneke taal

Zondag 17 maart 2002.

De VVD, dat is een echte volkspartij. Ze verliezen, in de opiniepeilingen, zetels bij de vleet. Een groot deel van het Nederlandse volk vraagt zich af waarom Gerrit Zalm niet wordt ingezet om het verkiezingsprogramma te verdedigen - Zalm is tenslotte de enige minister van het paarse kabinet die wel wat heeft weten te presteren – en wat denkt u? De VVD geeft gehoor aan het volk en laat Zalm ook wat zeggen. Nu heb ik aardig wat respect voor de goedlachse, gedreven, Gerrit Zalm dus met veel te hoge verwachtingen liet ik de woorden van Zalm tot mij komen. Ik kon namelijk ook niet bevroeden dat Zalm reeds besmet is met het technocratische virus dat gespeend is van empathie. In de volksmond ook wel de ziekte van het paarse bloed genoemd. Een mengeling van het rode arbeidersbloed met het luie blauwe adellijke bloed waardoor de drager van de ziekte in het geheel niet meer weet bij welke soort hij hoort. En daardoor alleen nog maar wartaal uitslaat en een hoge vorm van non-productiviteit weet te bewerkstelligen.

Waar ik verwacht had dat Zalm, op inhoudelijke punten, het verkiezingsprogramma van de VVD zou uitdragen en verdedigen, maakte hij zich eveneens als zijn collega's schuldig aan moddergooien naar Fortuyn. Hij noemt Fortuyn een gevaarlijke man met onbetaalbare ideeën doch vergat gemakshalve aan te tonen waarom Fortuyns ideeën onbetaalbaar zijn. Vervolgens sprak Dijkstal uit dat de VVD de grootste partij wil worden en dat hij premier wil worden. Deze uitlating kost de VVD minimaal vijf zetels van Wiegelaanhangers en mag derhalve gekenmerkt worden als de domste uitlating in verkiezingstijd.

Speerpunten voor de VVD in de komende weken worden: het asielbeleid en criminaliteit. De politieke boodschap moet overgebracht worden in 'gewone mensentaal' en in 'Jip en Janneke taal.' Nu begint zelfs de VVD het gemiddelde niveau van de stemgerechtigden zwaar te onderschatten. Verkiezingsboodschappen in Jip en Janneke taal. Zou de VVD weten dat stemgerechtigden de 18 jarige leeftijd moeten hebben bereikt of denkt de VVD dat het Nederlandse volk slechts nog bestaat uit een chaotische warhoop van seniele infantielen. Even dacht ik nog dat de VVD met Wiegel als boegbeeld de grootste partij kon worden doch nu begint het er langzaam op te lijken dat de VVD, D66 gaat vergezellen op hun weg naar de laagste treden der politieke ladder.

De Blunder

Zondag 7 april 2002.

De afgelopen week hoorde ik Kay van der Linden (PR man van Leefbaar Nederland) bij één of ander televisieprogramma zeggen dat het natuurlijk wel getuigt van lef als je als partij met een winst van 20 zetels, in de opiniepeilingen, om principiële redenen breekt met je lijsttrekker. Dat mag je mij dan nog eens een keer uitleggen Kay, want ik begrijp je niet helemaal. Ten eerste kan ik die principiële redenen nergens ontdekken. Fortuyn zei in de Volkskrant dat Nederland vol is terwijl het bestuur van Leefbaar Nederland vindt dat Nederland een beetje erg druk is. 'Vol' houdt in dat er niet verder gepropt moet worden omdat anders de boel gaat barsten en 'een beetje erg druk' houdt in dat je moet oppassen met verder propfen omdat anders de boel gaat barsten. We spreken hier over een nuanceverschil en niet over principiële verschillen. Bovendien is de inzet Nederland is vol in het polderlandse compromissenstelsel er één waarbij je verder komt in de onderhandelingen dan Nederland is erg druk. Ten tweede getuigde deze actie niet van lef maar van zware onderschatting van de aantrekkingskracht van de lijsttrekker. Het had Kay van der Linde gesierd als hij had vermeld dat Leefbaar Nederland door het bewerkstelligen van de breuk met Fortuyn een kapitale blunder had begaan. Want dat is onderhand wel een feit. Van een wijs bestuur als dat van Leefbaar Nederland had ik verwacht dat zij zich zouden trachten te revancheren door wederom te komen met een charismatische lijsttrekker. Tot mijn grote verbazing presenteerden zij de verpersoonlijking van de zelfgenoegzaamste arrogantste kwal die er in Nederland rond loopt: Fred Teeven. De man die zich zo verschrikkelijk hard op zijn eigen borst heeft geslagen dat hij van boven iets ingedeukt is en van onder uitgebeld. De man die van mening is dat hij hoogstpersoonlijk 'de Hakkelaar' heeft weten te pakken alsmede Cor van Hout, terwijl hij slechts van achter zijn bureau wat opdrachten heeft gegeven en nimmer in het veld is geconstateerd. Leefbaar Nederland ziet het resultaat van deze actie direct terug in de opiniepeilingen. Nu maakt dat leefbaar Nederland waarschijnlijk niet zo gek veel meer uit, want Kay van der Linde meldde en passant nog even dat Leefbaar Nederland, na de formatie van het komende kabinet, wellicht aansluiting zal zoeken bij de Lijst Fortuyn. Daar hebben we in Nederland een uitdrukking voor: 'met hangende pootjes terugkomen'.

Denk aan Henk

Zondag 14 april 2002.

Kent u dat radio programma van de VARA dat vrijwel dagelijks in de ochtenduren de ether wordt ingejaagd door Henk Westbroek. Ik heb het wel eens gehoord maar persoonlijk hoor ik Henk Westbroek liever zingen. Vroeger was ik behoorlijk onder de indruk van 'Het Goede doel' nederpop met scherpe teksten en zo nu en dan veel gevoel. De manier waarop Westbroek smachtend het '*Hou van mij*' zong zal mij altijd bijblijven. Ik heb die plaat grijs gedraaid. Later op de solotoer wist hij nog smekend '*Julia*' te zingen. Kortom ik zie Westbroek liever als een gevoelige liedjeszanger dan in zijn rol als programmamaker. De VARA ziet dat op dit moment evenzo en heeft Henk Westbroek de afgelopen week eerst ontslagen, vervolgens het ontslag teruggedraaid en de heer Westbroek geschorst om een dag later deze schorsing weer terug te draaien en Westbroek zeven weken betaald verlof te geven. De VARA is een omroep die weet wat zij wil. Westbroek is voorlopig lekker vrij en wordt daarvoor nog goed betaald ook. Reden van deze eigenaardige managementuitspatting ligt in het feit dat Westbroek lid is van Leefbaar Nederland en wellicht misschien wel in de komende weken, per ongeluk, iets verkeerd zou kunnen zeggen dan wel iets zou kunnen zeggen dat verkeerd geïnterpreteerd zal kunnen worden waardoor eventueel de schijn gewekt zou kunnen worden dat Westbroek misschien wel bedoeld dan wel onbedoeld propaganda zou kunnen maken voor Leefbaar Nederland en dat kan niet op de radio. Onlangs had Westbroek al een geintje gemaakt over Melkert en dat was gewoon een alledaags grapje doch de VARA was bang dat dit verkeerd uitgelegd zou kunnen worden.

De VARA is namelijk een zeer politiek correcte omroep die zeker in verkiezingstijd geen partij wenst te kiezen omdat zij zo objectief mogelijk wil over komen op het volk en daarom weert de VARA eenieder die iets met politiek van doen heeft. Behalve natuurlijk als je afkomstig of actief bent binnen de PvdA. Politieke onafhankelijk kent natuurlijk ook zijn grenzen. De VARA had graag ook de socialisten op non actief gesteld doch kwam achter dat de VARA zichzelf dan zeven weken lang buitenspel zou hebben gezet want als er één omroep gekleurd is dan is dat wel de VARA. Het programma 'Denk aan Henk' zal de komende weken niet gepresenteerd worden door Henk. Er zal regelmatig aan Henk gedacht worden.

Volksverhuizing

Zondag 21 april 2002.

Als ik ergens gek van word in dit land dan is dat wel de wind. Ik heb ook het idee dat het elk jaar vaker en harder gaat waaier en dat de wind steeds kouder aanvoelt. Ik weet niet of dat feitelijk zo is of dat dit te maken heeft met het verouderingsproces waaraan ik onderhevig ben. Buiten kijf staat dat ik een kwantumverhogende bloedhekel heb aan wind. Als iets mij irriteert dan ga ik daar over nadenken. Daar kan ik niets aan doen dat gebeurt nu eenmaal. Ik ben een denker. Zeker bij irritaties. Niet dat ik denk dat ik irritaties kan wegdenken maar misschien kan ik iets verzinnen om deze irritaties op te lossen dan wel in de toekomst te vermijden. De afgelopen weken heb ik mij dus helemaal gek gedacht. Even dacht ik dat het aan Pim Fortuyn lag die een frisse wind door de Nederlandse politiek doet waaien doch het veroorzaken van de wind die mij irriteert is anti-populistisch in verkiezingstijd dus geen lijsttrekker zal dat risico willen lopen. De wind waar ik last van heb blijkt een natuurverschijnsel te zijn. Aangezien de mensheid hier niets aan kan veranderen zal deze wind blijven waaien. Dus ben ik maar op zoek gegaan naar een andere oplossing. De afgelopen weken is bij mij ook het nieuws komen aanwaaien dat Nederland vol is. Aangezien er geen inwoners wegwaaien zal Nederland alleen maar voller worden en dat terwijl ons landje al zo klein is in vergelijking met de rest van de wereld. Iedereen wil maar naar Nederland, even uitwaaien denk ik. Laat ze maar, bedacht ik van de week. Laat al die mensen die hierheen willen maar komen. Wij zijn hier onderhand toch wel uitgekeken? Ik ken nog een leuk land in Zuid Amerika waar slechts een kleine driehonderdduizend mensen wonen (hier wonen er meer dan driehonderdduizend uit dat land) Dat land is vele malen groter dan Nederland en heeft een zeer aangenaam klimaat, vruchtbare grond en totaal geen infrastructuur. Daar kunnen wij Nederlanders ons heerlijk uitleven. Want wij zijn van oudsher toch die pioniers, die ontdekkingsreizigers en die handelsreizigers? Dan gaan wij lekker met het hele volk naar Suriname om daar een goed bestaan op te bouwen.

De eerste die dat in zijn verkiezingsprogramma zet, krijgt mijn stem want ik wens niet meer met alle winden mee te waaien.

Fileleed

Zondag 28 april 2002.

Ik heb het altijd een raar woord gevonden: 'fileleed'. De dikke Van Dale blijkt het woord fileleed als zodanig niet te kennen doch uit de afzonderlijke betekenissen van de woorden file en leed weten wij dat de inhoud van het woord fileleed de betekenis draagt van '*smart tijdens het wachten in de rij*'. Nog steeds vind ik het raar. Als je last hebt van 'smart tijdens het wachten in de rij' dan ga je toch gewoon niet in die rij staan? Er zijn voldoende mogelijkheden om files te ontwijken. Je blijft bijvoorbeeld thuis. Je reist voortaan met het openbaar vervoer, de brommer, de fiets of slechts enkel nog maar over de elektronische snelweg. U denkt nu natuurlijk die *Bob* heeft makkelijk praten want die hoeft niet iedere ochtend en iedere middag naar zijn werk. Die zit lekker in zijn werkkamertje een beetje de schrijver uit te hangen en veroordeelt ons omdat wij te maken hebben met de problemen uit het dagelijks leven dat volledig aan hem voorbij schiet.

Mis poes. Ik hoef inderdaad niet naar mijn werk en vertoef veel in mijn werkkamertje om de schrijver uit te hangen, echter met regelmaat van de klok zoek ik een file op. Ik ben namelijk gek op files. Er is niets mooiers in dit land dan een goeie lange file. Niks fileleed maar filelove. Als je ergens je tijd goed kan gebruik voor zaken waar je in het dagelijks leven weinig tot niet aan toekomt dan is dat wel in de file. De file is uitstekend te gebruiken voor het lezen van een boek, het schrijven van brieven, het luisteren naar muziek en het bellen van oude vrienden en familieleden. Er komen jaarlijks meer files en er wordt jaarlijks minder gelezen. Ik snap dat niet. Carpoolen, daar heb ik een hekel aan. Carpoolen in de file, dat is pas fileleed. Dan ben je lekker iets voor je zelf aan het doen en dan gaat zo'n medepassagier zich ermee bemoeien of erger nog er doorheen zitten kakelen. Carpoolen, niet doen. Gewoon vanaf morgen lekker alleen met een boek, pen en papier, voldoende muziek en de mobiele telefoon de auto in, achteraan aansluiten en genieten.

Mei 2002 De dood en de gladiolen

Verslagenheid

Maandag 6 mei 2002.

Verslagen heb ik plaatsgenomen achter mijn toetsenbord. Niet voor de eerste keer realiseer ik me. 11 september 2001 was ook zo'n dag waarop ik mijn gevoelens slechts op schrift kon uiten. Vanavond, de zesde mei 2002, wederom. Binnen een jaar is er twee keer een aanslag gepleegd op ons gevoel voor vrijheid. Was 11 september erg schokkend doch topografisch ver weg. De moord op Pim Fortuyn is erg dichtbij. Dichtbij voor iedere Nederlander en wellicht iedere Europeaan. Voorstanders, tegenstanders, vrienden, vijanden, eenieder dient zich verslagen te voelen. De parlementaire democratie zal nooit meer de parlementaire democratie van gisteren zijn, ongeacht of dit een politieke moord betrof (hetgeen zeer waarschijnlijk is) of een loslopende gek. De dag van de liquidatie maakt het waarschijnlijk nog bizarder dan het al is. 6 mei, één dag na de viering van de bevrijdingsdag, twee dagen na dodenherdenking. Wij hebben net onze democratische vrijheid bevestigd en gevierd, we hebben net de doden herdacht die hun leven hebben gegeven voor de democratische vrijheid, uitgerekend direct na deze dagen krijgt de parlementaire democratie een dolksteek in haar hart toegediend. Is het vrijheidsgevoel met zes kogels weggeschoten. In Nederland. Ons te vrije, te tolerante Nederland. Het Nederland dat Pim Fortuyn wou hervormen omdat er hier te makkelijk en te laks wordt gedacht en gehandeld. Het Nederland dat volgens Pim Fortuyn niet veilig genoeg is. Een stelling die door velen gebagatelliseerd werd en die nu op de hardste en onwerkelijkste manier bevestigd wordt. Tranen dringen achter mijn oogkassen niet alleen om de dood van Pim maar voornamelijk om de dood van een deel van onze vrijheid.

15 mei as. staat gepland als verkiezingsdag. Ik heb, helaas, al vele voorstanders voor het doorgaan van de verkiezingen gehoord. Enkele voeren hun mening terug op die van Den Uyl in 1977 die tijdens de treinkaping in 'De Punt' de verkiezingen door liet gaan om niet toe te geven aan terreur. Dit is niet te vergelijken. Na deze aanslag kan je de verkiezingen gewoon niet door laten gaan. Ten eerste omdat Pim vermoedelijk na 15 mei met de LPF tot de grootste partijen zou behoren. Ten tweede omdat de moord op Pim Fortuyn een dermate emotionele lading met zich meebrengt onder de stemgerechtigden dat er nooit sprake kan zijn van eerlijke verkiezing. Het door laten gaan van de verkiezingen op 15 mei zal uitmonden tot een electorale dwaling van de Nederlandse samenleving, de verweesde samenleving.

Met innige deelneming aan familie en vrienden van Pim Fortuyn.

Emotie-praat

Dinsdag 7 mei 2002

Gevoed door emoties wordt er nogal eens het verkeerde gezegd of het verkeerde op het verkeerde moment dan wel iets zeer onzorgvuldig. Gisteren was het weer zover. Een verslaggever op het Plein in Den Haag wist, vermoedelijk onbewust, de volgende tekst de ether in te jagen: *“Op het Plein, nabij de ingang van de Tweede Kamer hebben zich rechtse aanhangers van Pim Fortuyn verzameld...”* De extreem rechtse televisiekijkers hebben deze uitspraak ongetwijfeld uitgelegd als zijnde een oproep om even flink te gaan rellen. Triest. Een uur later liep de boel uit de hand. Voor de woning van Pim Fortuyn aan het W.G. Burgerplein te Rotterdam stond een verslaggeefster die, op de vraag: *“Hoe is de situatie in Rotterdam?”* antwoordde: *“Hier is de situatie rustig maar ik weet natuurlijk niet of dat zo blijft.”* Gelukkig hebben onverlaten het tweede deel van dit antwoord niet aangegrepen om ook in Rotterdam te gaan relschoppen. Ik vind het triest om te moeten constateren dat vele verslaggevers zo ongenueanceerd hun bevindingen publiekelijk ventileren. Zij waren gister echter in goed gezelschap. Henk Westbroek liet in zijn eerste emotionele reactie weten dat de dood van Pim Fortuyn in de hand is gewerkt door de manier van benadering en veroordeling (demonisering) van Pim door de heren Melkert, Kok en Rosenmöller. Harry Mens maakte het helemaal te bont. Mens roept de Pim-stemmer op zijn/haar stem te geven aan Balkenende, Dijkstal of desnoods de PvdA als het maar niet op de LPF is. Met de dood van Pim ziet Mens de dood van het gedachtegoed van de LPF voor zich. Uit naam van Pim weet Mens ook nog even te vermelden dat Pim Fortuyn niets op had met zijn lijst en de kwaliteit als ondermaats bestempelde. Hiermee deed Harry Mens de personen op de LPF lijst danig te kort. Eigenlijk durf ik wel te stellen dat Mens alle personen op de LPF lijst zwaar beledigde en vernederde en dat enkele uren na de dood van Pim.

Ik ga hier niet verkondigen dat Pim nooit tegen Mens heeft gezegd dat de LPF lijst inhoudelijk niet zoveel voorstelde. Ongetwijfeld zal Pim Fortuyn, tijdens het nuttigen van een borrel, een soortgelijke uitspraak hebben gedaan. Doch dit dient dan wel in perspectief geplaatst te worden. Pim wist zelf heel goed waarmee hij bezig was en had zich daar tien jaar op voorbereid. Hij was de jongen die de hele vaderlandse politiek op tilt kon zetten. Hij was de charismatische leider van het te hervormen Nederland en daar was hij trots op. Als je de eigenschappen en geestdrift van Pim dan gaat afzetten tegenover mensen die de lijst LPF bezetten, dan zal er inhoudelijk wel een aardig verschil zitten. Deze mensen zijn echter wel met dezelfde zaak bezig als waarmee Pim bezig was: hervormen van het nationale politieke klimaat. Deze mensen hebben Pim begrepen en zullen zijn gedachtegoed tot in lengte van dagen uitdragen en verdedigen. Helaas kunnen we dat van *‘vriend’* Harry Mens niet zeggen.

De Stille Tocht

Dinsdag 7 mei 2002.

Om 18.45 uur verlaat ik mijn woning in Den Haag en stuur mijn auto via de A13 naar Rotterdam Centrum. Om 19.15 parkeer ik in de garage aan de St. Jacobplaats en wandel richting de Coolsingel. Een wandeling van hooguit vijf minuten. Ik realiseer me dat ik, als Feyenoordsupporter, liever op 9 mei dezelfde route zou hebben afgelegd in een andere hoedanigheid, een andere stemming. Het is niet meer belangrijk. Ik bemerk dat naarmate ik de Coolsingel nader mijn passen kleiner worden. Ingetogen slenter ik de massa in. Bij de aanblik van de bloemenzee, geflankeerd door kaarsen en theelichtjes, pink ik een traantje weg. Gelaten wacht ik, met nog ruim 15.000 andere verslagenen op de aanvang van de stille tocht. Iets over 20.00 uur lopen we met zijn allen, stapje voor stapje, in een respectvolle trance richting het Hofplein en vervolgens linksaf het Weena op. Vaak kijk ik naar mensen. Ook nu. Een grote groep van diverse pluimage loopt mee: man, vrouw, jong, oud, kaal, behaard, spijkerpak, krijtstreppak en een enkele allochtoon. Rokend, drinkend, blowend, wierookbrandend en fakkeldragend schreidt de massa rustig voort. Een leptosome dronkaard van een jaar of twintig begint te schreeuwen dat dit de mooiste stille tocht is. Hij is bang dat Pim hem anders niet hoort. Wij ergeren ons en spreken deze onverlaat aan op zijn ongepaste houding. Het helpt niet. De infantiel schreeuwt door waarna wij hem laten afvoeren door de toezichthoudende politie. De massa gaat rustig voort, veelvuldig respectvol de handen blauw klappend. Linksaf, langs de Doelen, over het Kruisplein richting de Blaak. Plotseling valt mijn blik, al rondkijkend, op een stoffige microfoon.

Als een grijze angora poes aan een telescoophengel hangt hij enkele meters voor mij. Vanaf de microfoon laat ik mijn blik nieuwsgierig naar beneden dalen. Ik ontwaar een breed grijnzende Regilio Tuur die midden in de stille tocht geïnterviewd wordt door, de hem geil toelachende, Bridget (Lijst 0 BNN.) Naast de visser met de grijze poes strompelt een cameraman, zijn beeld niet verliezend, achteruit. Onhandig geholpen door een breedgeschouderde man die mij overkomt als een bodyguard. Ik begrijp dit niet en vind het op zijn minst ongepast en wellicht asociaal dat een stille tocht gebruikt wordt voor dit soort opnamen. Met versnelde pas loop ik dit tafereel voorbij om met de rest van de massa de Blaak op te lopen weer in de richting van de Coolsingel. Voor het stadhuis wordt de naam van Pim nog lang gescandeerd. Het hand in hand wordt gezongen waarbij de naam Feyenoord vervangen wordt door die van Pim Fortuyn. Om 22.00 uur loop ik weer richting de parkeergarages om veilig huiswaarts te keren. Deze stille tocht was goed voor de verwerking van het verdriet het is jammer dat de beelden van de dronkaard en het ongepaste interview met Tuur in mijn hoofd zijn blijven zitten.

Mixed Emotions

Woensdag 8 mei 2002.

Ik kom iets minder triest mijn bed uit dan de voorgaande dagen. De Stille Tocht heeft nut gehad. Langzaam aan kan ik de dood van Pim een plaats geven. Ik ben er van overtuigd dat het gedachtegoed blijft voortbestaan en dat er voldoende mensen zijn die dit de komende decennia kunnen uitdragen. De dood van Pim verandert niets aan de ommekeer van de Nederlandse politiek. De LPF'ers houden elkaar wakker en de gedachten aan de liquidatie houden de LPF'ers scherp. Het moet. Desnoods moet ik er persoonlijk voor waken dat Pim niet voor niets is gestorven. Het proces zal voortgang vinden, ondanks Harry Mens. Woensdagmiddag kon ik geleidelijk aan mijn zinnen weer wat verzetten. Langzaam aan kreeg ik zelfs weer wat kriebels in mijn buik voor de UEFA Cup finale. De finale waar ik vorige week al zo verschrikkelijk zenuwachtig voor was maar die de afgelopen dagen ineens zo zinloos en onbelangrijk leek. Wat is nou voetbal? Voetbal is belangrijk. In 's werelds armste dorpen en streken is voetbal de enige hoop en troost voor het volk. Dat voelde ik gisteren ook. Rotterdam verdiende hoop en troost na dat immens grote verlies. Ik bekeek de wedstrijd voor mijn doen nuchter. Feyenoord moest winnen. Verlies zou niet passen in de geschiedenis die deze week geschreven wordt. Feyenoord scoort. Normaal ren ik als een imbeciel juichend door de kamer van blijdschap. Nu stak ik beide handen in de lucht en bleef als vastgeplakt in de fauteuil kleven. De kuip trilde en kreeg loon naar werken. Feyenoord Europees Kampioen 2002. Na 28 jaar kwam er eindelijk weer een hoofdprijs en precies op het moment dat Nederland dat zo hard nodig heeft.

Troost. Het verdriet om het verlies van Pim Fortuyn en de blijdschap om de winst van Feyenoord zorgt voor een uniek, apart gevoel. Tranen van vreugde en verdriet stromen door elkaar. Mixed Emotions.

Uren na de wedstrijd vraag ik me plotseling af hoe Ad Melkert zich voelt. Melkert is Feyenoordsupporter in hart en nieren en daarnaast de grootste aanstichter van het demoniseringsproces tegen Pim Fortuyn. Zal Ad alleen maar tranen van vreugde huilen? Zal Ad zich schuldig voelen aan de dood van Pim? Zal Ad zich afvragen of hij niet anders had moeten handelen de afgelopen maanden? Zal Ad bang zijn voor wraakacties tegen zijn persoon? Ik weet het niet. Ad Melkert is een moeilijk te peilen persoon die ietwat geniepig overkomt. Misschien zit hij zich de hele week al stiekem rot te lachen van binnen terwijl hij van de buitenkant zijn medeleven tracht te tonen. Het is in ieder geval goed dat hij zich niet laat zien bij de gedenkplekken voor Pim en dat hij niet meeliep in de stille tocht en dat hij zich niet laat zien bij de processie. Al blijft hij vermoedelijk alleen maar weg om gezondheidsredenen want ik acht hem wel zo hypocriet dat hij eigenlijk voorop wil gaan in de gedenking van Pim.

De Saamhorige Samenleving

Vrijdag 10 mei 2002.

Het werd niet meer voor mogelijk gehouden maar het kan dus toch. Nederland wist zich de afgelopen dagen met tienduizenden op straat te begeven zonder ongeregelde heden. De politieagenten werden als medelotgenoten gezien en mensen van allerlei pluimage uit alle lagen van de Nederlandse samenleving konden saamhorig in het openbaar rouwen. Voor- en tegenstanders van Pim Fortuyn liepen naast elkaar in stille tochten, de processie en legden gezamenlijk bloemen bij de vele gedenkplaatsen die ons land thans telt. De bruggen over de snelwegen, waar de rouwstoet langs reed op weg naar Driehuis, stonden vol met mensen. Applaudiserende en zingende mensen met veel respect voor hun naasten. De mooiste woorden van de dag werden gesproken door Simon Fortuyn die het gedachtegoed van Pim min of meer heilig verklaarde en een verkapte reprimande zond naar alle politici die ons land rijk is. Pim Fortuyn heeft een weg geopend die wij zonder hem zullen gaan bewandelen. De woordelijke strijd tussen voor en tegenstanders van Pim Fortuyn is plotseling geluwd. Het lijkt wel of iedereen voor zijn visie is. Velen die tegen waren zijn na de liquidatie van gedachte veranderd. Mede omdat de dader met zijn daad het gelijk van Fortuyn bevestigde. Volkert van der Graaf had waarschijnlijk iets anders in gedachte dan de saamhorige samenleving die er na maandagavond 6 mei 2002 is ontstaan. Door de moord heeft hij de visie niet vernietigd maar juist verspreid over de vaderlandse bevolking. Om het gedachtegoed van iemand te vernietigen kan je hem beter laten leven.

De kans dat Pim Fortuyn als politicus zou mislukken was wellicht groter dan de kans dat hij zou slagen. Het polderlandse compromissenstelsel kent zijn beperkingen voor mensen met een uitgesproken mening. Men zal er nu nooit meer achter kunnen komen of Pim Fortuyn voor zijn levensopdracht zou zakken of slagen en daarom verdient hij het voordeel van de twijfel en is hij geslaagd en is de mythe ontstaan. En zo hoort dat. Was dit een calculatiefout van de dader? Wie is de dader? Het is vrijwel zeker dat Volkert van der Graaf de trekker heeft overgehaald. Het lijkt mij sterk dat hij de aanslag ook alleen heeft voorbereid. Gezien de vele bedreigingen aan het adres van Pim Fortuyn en andere LPF gangers ben ik eerder van mening dat Volkert de scherpshutter was van een goed georganiseerde links radicale organisatie en misschien wel, zoals advocaat Prem Radhikishun in een uitzending van Barend en van Dorp hardop dacht, de BVD. Er zullen de komende dagen en weken nog een hoop speculaties de ronde doen. Er zullen nog een hoop angstige feiten boven water komen. Ik ben er echter van overtuigd dat we de ware toedracht nooit te horen zullen krijgen. In het, zogenaamde landsbelang, zal er weer een hoop verzwegen worden. Dat zal wellicht nooit veranderen.

Cement

zondag 12 mei 2002.

Sedert februari 2002 bestaat de Lijst Pim Fortuyn (LPF). Na het, gedwongen, afscheid van Pim Fortuyn bij Leefbaar Nederland moest er binnen no time een nieuwe partij worden opgericht. Zoals Fortuyn zelf zij "a hell of a job." Het is hem gelukt. Binnen enkele weken werd er een partij opgericht, een kandidatenlijst voor de verkiezingen samengesteld en een organisatie op poten gezet die wist te realiseren dat de LPF in alle 19 kiesdistricten zal meedoen aan de komende tweede kamerverkiezingen. Gezien de prilheid van de organisatie (nog geen drie maanden) bestaat deze voornamelijk uit losse stenen die met Fortuyn als cement daartussen opgetrokken werd als een stevige muur. Voordat het cement goed en wel gedroogd was werd Fortuyn vermoord en liggen de stenen als losse eenlingen bij elkaar op de grond. Het is makkelijker om tegen een losse steen te trappen dan tegen een muur. Direct na de dood van Fortuyn rezen de vragen: hoe nu verder met de LPF? Wie wordt de nieuwe leider? Moet de lijst niet opgeheven worden? Logische vragen die mijns inziens te snel werden gesteld. Harry Mens legde afgelopen week de eerste bom onder de organisatie en een reporter van NOVA wist John Dost (vice voorzitter LPF) de verkeerde uitlatingen te laten doen op het verkeerde moment onder veel te emotionele omstandigheden (de eerste begrafenis van Pim Fortuyn). Gisteren kwam de LPF bij elkaar en vooraf werd al openlijk gediscussieerd over de ruzies die binnen de LPF zouden ontstaan nu zij hun leider hebben moeten afstaan aan God. Het is namelijk niet eenvoudig in een jonge organisatie de eenheid te bewaren als de oprichter, leider en uitzetter van de lijnen plotseling wegvalt.

Gelukkig wist de LPF het rumoer, dat ongetwijfeld binnen de partij aanwezig is, binnen de partij te houden en kwamen zij gistermiddag als eenheid naar buiten. De muur staat er nog niet maar men heeft alle losse stenen bij elkaar weten te vegen en de intentie uitgesproken de muur weer op te bouwen. Na de verkiezingen zal er nieuw cement aangeschaft moeten worden om de nieuwe muur op te trekken. In mijn ogen is Joep van der Nieuwenhuyzen hier uitermate geschikt voor. Niet geheel onbesproken wist deze ondernemer in het verleden regelmatig zieke bedrijven gezond te maken. Van der Nieuwenhuyzen heeft een uitgesproken mening en visie en weet bovendien mensen aan zich te binden. Dat is nu precies wat de LPF nodig heeft. Voor de organisatie om het politieke toneel heen kan de LPF dadelijk putten uit de kennis die is opgedaan bij Leefbaar Nederland. Kay van der Linden (PR-man LN) schurkte enkele weken al aardig tegen de LPF aan met als enig doel het samengaan van beide partijen na de verkiezingen. Het is jammer dat Leefbaar Nederland de verkeerde lijsttrekker heeft genomen doch daar zijn zij bij een eventuele fusie met de LPF gelijk van af. Ik acht Teeven wel geschikt voor de functie Minister van Justitie, echter dat is te veel vooruitlopen op de formatie van het nieuwe kabinet.

Campagne

Maandag 13 mei 2002.

Slechts twee dagen scheiden ons nog van de meest bizarre verkiezingen ooit. Pim Fortuyn is begraven en de lijsttrekkers van de overige partijen hebben besloten geen verkiezingscampagne meer te gaan voeren uit piëteit met de overleden lijsttrekker van de LPF. Omdat ik graag wou weten wat het begrip verkiezingscampagne inhoudt, heb ik dit opgezocht in de Dikke Van Dale. Deze geeft als vermelding: 'systematische propaganda voor een kandidaat of een partij die deelneemt aan de verkiezingen'. Na het lezen van deze verklaring dacht ik dus te begrijpen wat de lijsttrekkers bedoelden met hun besluit geen verkiezingscampagne meer te voeren. Nu weet ik niet of de Dikke Van Dale er naast zit of dat ik de uitleg volledig verkeerd interpreteer, maar volgens mij wordt er sedert het afgelopen weekeinde volop campagne gevoerd. Ik kan de televisie of radio niet aanzetten of ik hoor een politicus vragen beantwoorden die erg veel weg hebben van het voeren van een verkiezingscampagne. Dat zie ik verkeerd heb ik vernomen. De overvolle radio- en televisie-uitzendingen met politici heeft namelijk niets met het voeren van campagne te maken maar met het informeren van de burgers over de stellingen van een partij en/of politicus zodat deze aanstaande woensdag objectief een keus kunnen maken. Informeren is geen propaganda en propaganda is wel informeren. Nu dacht ik dat de politici al voldoende duidelijk hadden gemaakt waar zij voor staan. Echter er is niets veranderlijker dan een politicus.

Plotseling blijkt dat in de afgelopen, treurige week, de politieke partijen hun visie op het besturen van de samenleving hebben gewijzigd en dus snellen zij allen naar de media om dit duidelijk te maken aan de kiezer waardoor deze walgelijke informatieverstrekking de plaats heeft ingenomen van campagnevoering. Vorige week was er ook nog sprake van dat er geen opiniepeilingen meer zouden plaatsvinden. Wat schetst mijn verbazing? Inderdaad zowel vandaag als morgen wordt er een opiniepeiling weergegeven. Vandaag in 2 vandaag en morgen in Nova. De peiling van vandaag wordt uitgevoerd door het NIPO en zal over minder mensen gepolld worden dan normaal. De peiling van morgen, uitgevoerd door interview, wordt in één dag afgeraffeld terwijl deze normaal over zes dagen plaatsvindt. Beide peilingen zijn derhalve, ongeacht de uitkomst, niet representatief en mogen eigenlijk nooit uitgezonden worden. Het gebeurt, evenals dat vele programmamakers de komende dagen nog politici uitnodigen om de bevolking te informeren over hun ommezwaai zodat de gevestigde orde onder valse voorwendselen toch nog wat zieltjes kan terugwinnen.

Het toont de manipulativiteit van de pers aan en de oneerlijkheid van politiek Den Haag.

Is dat nou net niet hetgeen wij ons tegen verzetten?

Koud om het hart

Dinsdag 14 mei 2002.

We leven momenteel in een tijd van bezinning. Dat komt de gevestigde politieke partijen namelijk heel goed uit. Om de bezinning uit te dragen, verschijnen zij continue op radio en tv en geven grote interviews aan kranten. Alles wat even buiten de vorm van de door Paars afgekondigde bezinning valt, wordt scherp en dramatisch verafschuwd. Het Parool plaatste gisteren een interview met de kersverse LPF voorzitter Peter Langendam. Volgens de LPF zijn de uitlatingen van Langendam vrijelijk geïnterpreteerd wat mij niet vreemd overkomt. Het hedendaagse journaal begint steeds vaker het niveau van de roddelpers te evenaren. Soms vraag ik me af of er een verhaal naar aanleiding van een interview wordt geplaatst of dat er een interview wordt gehouden nadat het verhaal is geschreven. Bij het laatste hoeft de reporter enkel maar wat suggestieve vragen te stellen en kan hij de daarop verkregen antwoorden vrijelijk geïnterpreteerd hebben. Echter, in het Parool stond gister dat de kogel van links kwam en dat de linkse politici medeverantwoordelijk zijn voor de moord op Fortuyn. Stond er wat nieuws in het Parool? Neen dus. Fortuyn had zelf bij leven al publiekelijk duidelijk gemaakt dat: mocht er een aanslag op hem worden gepleegd hij het paarse kabinet en GroenLinks hiervoor verantwoordelijk houdt. Wellicht heeft Langendam deze stelling alleen maar bevestigd. Bovendien kan niemand ontkennen dat de kogels van links kwamen. Volkert van der Graaf wordt toch echt overal omschreven als 'links radicaal'.

Kok reageerde gisteravond op een overdreven trieste manier. Hij had het 'koud om het hart' gekregen van dit interview. Ik had nog nooit eerder van deze uitdrukking gehoord, 'koud om het hart'. Ik vond het een beetje klinken zoals Maxima vorig jaar zei dat Willem 'een beetje dom' was geweest. Ik ken de inhoud van 'koud om het hart' ook al niet. Wat houdt dat in? Krijgen oudere mensen dat alleen? Die lopen zomers bij 25 graden Celcius nog met een lange dichtgeknoopte jas aan. Hebben die het dan een beetje 'koud om het hart'?

De media vonden het interessant genoeg om het tientallen malen uit te zenden en zo hebben we er in Nederland weer een nieuwe kreet bij. Langendam is hierdoor binnen 48 uur dermate beschadigd als voorzitter van de LPF dat hij alweer aftreedt. De gevestigde partijen gaan gewoon vrolijk door op oude voet. Op de aangifte die de advocaten Spong en Hammerstein hebben gedaan inzake de demonisering van Fortuyn kwamen de volgende reacties:

Eenhoorn (VVD) Ik heb Fortuyn nooit vergeleken met Mussolini...

De Graaf (D66) Ik heb Fortuyn nooit een racist genoemd.....

Marcel van Dam (PvdA) Ik heb Fortuyn nooit een Untermensch genoemd.....

De politiek is dus na de dood van Fortuyn niets veranderd: bezinnen, ontkennen en dan straks in de doofpot stoppen.

Zielige vertoning

Woensdag 15 mei 2002.

Nederland kiest. Gisteravond waren wij getuige van de meest zielige vertoning in de Nederlandse democratie aller tijden. Ik heb er begrip voor dat er een bizarre politieke situatie is ontstaan na vorige week maandag en dat de hedendaagse politici niet meer weten waar ze nu goed aan doen. Ik heb er geen begrip voor dat er zo weinig lering is getrokken uit de afgelopen maanden. Alle partijen zeggen nu weliswaar dat de politiek dichter bij de burger gebracht moet worden en dat de burger meer inspraak moet hebben in de politiek. Alle partijen weten ineens de knelpunten aan te snijden en eventuele oplossingen te benoemen. Ik vraag me dan af waarom alle partijen zich dan nu nog steeds schuldig maken aan demagogie en dat met onze premier voorop. Het kleuterklasje politici had uit piëteit besloten geen campagne te voeren (de afgelopen week heb ik al enkele malen aangetoond dat die afspraak door eenieder geschonden is). De vooravond voor de verkiezingen sloeg echter alles. Alle lijsttrekkers veroordeelden de paginagrote advertentie van de LPF waarin de partij het volk bedankt voor de steun en het medeleven na de dood van Fortuyn. Met het gebaar is niets mis echter had de vraag om steun in deze situatie wel weg mogen blijven. Vervolgens krijgen we die avond de kop van Kok niet meer van het scherm. Met het gezicht van een droevige hond speelt hij bewust in op het gevoel van de bevolking en roept op vooral niet emotioneel te stemmen. Hij weet zelfs het landsbelang erbij te halen om de zwevende kiezers over te halen op de gevestigde orde te stemmen. Bij Nova vond een debat plaats dat geen debat mocht zijn en daarom in verkapte, zeer verkrampde vorm, toch een debat was. Thom de Graaf en Paul Rosemöller zaten tegenover elkaar met tussen hen in twee gespreksleiders. Ze mochten alleen antwoord geven aan de gespreksleiders en reageren via de gespreksleiders. Doordat er geen rechtstreekse confrontatie mocht plaatsvinden, kregen beide politici ruim de tijd om hun, de afgelopen week bijgestelde, standpunten te verkondigen aan het Nederlandse volk. Ook zei deden een oproep om 'in het zogenaamde landsbelang' op de gevestigde orde te stemmen. Bij te veel verlies van de zittende partijen zou het land zelfs onbestuurbaar worden. De enige keuze voor een stabiele democratie is het stemmen op de partijen met politieke ervaring. Over polariseren gesproken. Al met al vond er gisteren een zielige vertoning plaats. Wellicht de laatste krampachtige stuiptrekkingen van de politici die het nog steeds niet begrepen hebben. Vannacht zullen we weten hoe de politieke toekomst van het land er uit zal zien. Ik kan u slechts nog oproepen als democraat te kiezen. Kies wat u wilt en laat u niet misleiden door loze beloften en stemmingmakerij.

Harry Potter

Donderdag 16 mei 2002.

Nederland heeft gekozen. Dat wil zeggen ruim 78% van de kiesgerechtigden heeft gekozen. De opkomst viel me eigenlijk een beetje tegen. Er werd gespeculeerd over de grootste opkomst aller tijden doch de Tweede Kamer verkiezingen 2002 blijkt niet meer dan een goede middenmoter te zijn. De uitkomst van de verkiezingen was wel de meest radicale aller tijden. Het stemgerechtigde volk strafte Paars sterker af dan dat eenieder ooit had kunnen bevroeden. De oorzaak hiervan ligt volgens mij in de laatste stuiptrekkingen van deze partijen de afgelopen dagen. Die zielige demagogische vertoning heeft de PvdA, de VVD en D66 extra zetels gekost. Balkenende hield zich de laatste dagen vrij rustig en niet te opzichtig bezig met campagnevoering. Die 8 zetels die de paarse partijen de afgelopen dagen extra verloren kwamen er automatisch bij het CDA bij. Zal Balkenende wel lering hebben getrokken uit de afgelopen maanden? Als het antwoord hierop bevestigend is, dan is Balkenende een prima premier. Ondanks zijn gelijkenis met Harry Potter. Ik vroeg me direct af of het toevallig is dat het boek 'Harry Potter en de steen der wijzen' gisteren door de kinderjury gekozen is tot het beste kinderboek aller tijden, of was dit reeds een voorbode voor de avond? Ik acht Balkenende in ieder geval wel wijs of hij ook kan toveren moet de komende vier jaar blijken. U leest het goed. Vier jaar. Ik ga er namelijk niet vanuit dat er een instabiele regering komt die het niet lang volhoudt. Ik hou er ook niet van om van tevoren reeds te speculeren op een kabinet die de rit niet kan uitzitten.

De verliezers van gisteren bleken slechte verliezers want zij deden dit wel en daarmee onderschatten zij wederom de politici die niet in het paarse kabinet hebben gezeten. Deze speculaties zullen wel het komende kabinet, vermoedelijk CDA-VVD-LPF, sterken in hun doorzettingsvermogen. Met een brede steun uit de kamer van 93 zetels in de eigen fracties aangevuld met 2 zetels LN en 6 zetels kleine christelijke partijen zal er toch een stevig regeringsblok ontstaan. De oppositie telt daarmee slechts 49 zetels en de linkerzijde van de oppositie slechts 41 omdat D66 door wenst te gaan als een middenpartij dat een beetje naar links hangt maar volgens eigen zeggen net zo ver van de SP af staat als van het CDA. Het zal dus niet aan de toekomstige oppositie liggen als het kabinet voortijdig moet aftreden. Het toekomstige kabinet heeft dus alles in eigen hand. Gezien de ervaringen bij de collegevorming in Rotterdam heb ik er alle vertrouwen in. Door de scheiding van links en rechts zal de politiek weer levendig worden en door de grote opmars van rechts behoorlijk stabiel. Dat tovert Harry Potter zo uit zijn wijze steen.

PS: eigenlijk heb ik er een hekel aan om in termen van links en rechts te spreken doch soms ontkom je er niet aan als je de zaken kort en duidelijk wilt uitleggen.

Mijn voorkeur gaat uit naar termen als realistisch en onrealistisch: deze zijn echter net zo discutabel als links en rechts.

Pluche

Vrijdag 17 mei 2002.

De eerste stap van de vernieuwing is gemaakt op de eerste dag na de verkiezingen. Zowel de PvdA, de VVD als de LPF hebben een nieuwe fractieleider gekozen. Direct daarna moest ik de pluchevastheid van de oude regentenkliek constateren. De oude garde blijft wat dat betreft hardleers en trachten, gesteund door hun partijen, in de politiek actief te blijven totdat de dood hen hier van scheidt. Melkert was de grootste verliezer van verkiezingsronde. Ongetwijfeld beschikt Melkert over een enorme dosis kennis doch het ontbeert hem aan charisma en normaal taalgebruik. Hij zal altijd het grote stugge geniepige onbegrepen product van de regentenschool blijven. Melkert was al jong actief en heeft zich binnen de PvdA opgewerkt tot politiekleider. Dat leiderschap blijkt hij niet te hebben en daar is hij voor afgestraft door de Nederlandse bevolking. Dan moet je dus de kuierlatten nemen. Melkert is van mening dat hij dat heeft gedaan en neemt plaats in een kamerbankje om voor de fractie, die hij zelf dramatisch verkleind heeft, gewoon weer verder te gaan. Mocht de PvdA alsnog gaan regeren dan is Melkert zelfs beschikbaar voor een ministerspost.

Dijkstal, ook al verantwoordelijk voor een aanzienlijk verlies en ook al veel te lang actief in de Haagse landspolitiek, weet dezelfde weg te bewandelen als Melkert en stelt eveneens dat hij beschikbaar is voor een ministerspost. Dijkstal (een hele aardige man trouwens) had meer respect afgedwongen als hij het Binnenhof direct de rug had toegekeerd en weer lekker de saxofoon had opgepakt.

Van de VVD begreep ik gisteren maar weinig. Zalm werd gekozen tot fractievoorzitter terwijl ik hem het ministerschap op Financiën al had toebedeeld. Zalm was zo'n beetje de enige minister die wel respect heeft afgedwongen in acht jaar Paars. Vandaag werd mij het echter duidelijk. De VVD wil graag de oppositie in en ziet het CDA liever linksom gaan bij de formatie. Zou de PvdA hier van hebben geweten? Zij hebben Jeltje van Nieuwenhoven als fractieleider benoemd terwijl Bos, Benschop of Vermeend verwacht werden. Deze drie heren zijn echter ook de voornaamste kandidaten voor een minister- of staatssecretarispost. Het ziet er dus nu naar uit dat de VVD een centrumrechts kabinet zal proberen te dwarsbomen en daarmee de LPF uit de regering wil houden. De LPF kan namelijk onmogelijk met een linkse partij gaan regeren. Een centrumlinks kabinet is echter niets anders dan kiezersbedrog, ware volksverlakkerij. De informateur en vervolgens de formateur zullen er alles aan moeten doen om de VVD te overtuigen dat zij, gezien de verkiezingsuitslag, wel moeten meeregeren want het volk heeft gekozen, centrumrechts met de VVD als kleinste partij.

Piet Hein

Zondag 19 mei 2002.

Nu dacht ik, afgelopen vrijdag, even dat onze koningin het geestelijk niveau van haar moeder aan het benaderen was toen ik vernam dat Piet Hein tot informateur is benoemd. Piet Hein, die veroverde toch in 1628 de zilvervloot nabij Cuba? Blijkt het om Jan Piet Hein Donner te gaan. Lid van de Raad van State en christen-democraat. Een 53 jarige christen-democraat dus vermoedelijk een christen-democraat van geboorte. De christen-democratie had namelijk in het verleden veel weg van de monarchie. Christen-democraat werd je niet uit overtuiging, deze politieke voorkeur werd via navelstreng en kerk doorgegeven. Wellicht dat ik daarom nooit CDA gestemd heb. Ik heb namelijk iets tegen functies en overtuigingen die zijn bepaald door voorgeslacht. Dat is mede de reden dat ik nooit een overtuigd monarchist zal worden. Monarchie behoort namelijk toe aan mooie sprookjes en sprookjes worden nooit werkelijkheid. Dat wil echter niet zeggen dat het in een republiek beter geregeld is. George Bush jr., de huidige president van Amerika, is daar een voorbeeld van. Zonder zijn afkomst was hij nooit President geworden. Hij is geboren om President te worden. Bij hem was het alleen minder vanzelfsprekend dat het zou lukken dan bij Willem Alexander, die zonder meer koning wordt. Jan Piet Hein Donner is waarschijnlijk vanzelfsprekend christen-democraat en door het juridische voorgeslacht Donner werkzaam bij de Raad van State. Dit laat echter onverlet dat Donner, volgens zeggen, één van de beste crisismanagers in ons land is.

Niet dat we nu midden in een crisis zitten doch het politieke spel dat thans gespeeld wordt kan wel tot een crisis leiden en deze kan maar beter direct in de kiem gesmoord worden.

Donner heeft geen opdracht meegekregen van de koningin dus kan voorlopig vrijuit te werk gaan. Hij moet bekijken of er een kabinet mogelijk is die kan steunen op een meerderheid in het parlement op basis van programmatische overeenkomsten. Het klinkt leuk maar is volledig inhoudsloos. Balkenende, de waarschijnlijk toekomstige premier, heeft geen voorkeur durven uitspreken dus niemand weet waar we met het CDA aan toe zijn. Wat dat betreft is er na de Tweede Wereldoorlog niets veranderd: de christen-democraten twijfelen nog altijd tussen links en rechts.

Gezien de verkiezingsuitslag en de puinhopen van acht jaar Paars zal Donner zich dus moeten zien te richten op een kabinet CDA-LPF-VVD. De VVD is geenszins van plan hier vrijwillig aan mee te werken en trachten daarmee de conclusies van de verkiezingen zo lang mogelijk te saboteren. Piet Hein staat voor een moeilijke taak. Hij zal even als in 1628 een zilvervloot moeten zien te veroveren.

Zaltnorm

Dinsdag 21 mei 2002.

De afgelopen week schreef (typete) ik nog dat de oude garde in de vaderlandse politiek direct na de verkiezingen als een oude regentenkliek een grote vorm van pluchevastheid etaleerde. Op dat moment drukte ik me nog lichtzinnig uit, bleek afgelopen weekeinde. Demissionair minister van Financiën en fractievoorzitter van de 'nieuwe' VVD Tweede Kamerfractie 'Gerrit Zalm' had waarschijnlijk de column ook gelezen voordat hij afgelopen weekeinde op het matje kwam bij de machtige partijbaronnen van de VVD. Hij maakte direct schoon schip en biechtte zijn klassieke regentenblunder op: "Ik heb Dijkstal beloofd dat hij in een eventueel kabinet vice-premier mag worden als hij direct na de verkiezingen zijn functie als fractievoorzitter neerlegt." Geschrokken las ik dit hedenochtend in de krant. Ik vroeg me de afgelopen week nog af of ik nu zo zwartgallig geworden ben. Of dat ik me misschien te veel heb laten meesleuren door de roep om vernieuwing in de politiek. Wellicht was het helemaal niet zo erg als dat ik en velen met mij, ons hebben laten aanpraten door Fortuyn. Het blijkt dus inderdaad niet zo erg te zijn als dat Fortuyn ons deed geloven. Het is namelijk nog veel erger. Waarschijnlijk was het, voordat Fortuyn aan het fundament van de landspolitiek begon te sjoeren, nog veel meer erger dan dat het nu is. Ook Zalm en Dijkstal wisten dat zij voorzichtiger moesten opereren omdat er tegenwoordig veel meer op de politici gelet wordt. Als we net zo in slaap gesukkeld waren als vier jaar geleden, was Dijkstal nu waarschijnlijk premier geweest en misschien had hij daarnaast nog wel wat extra commissariaten geclaimd. Ook Zalm wist dat hij fout zat en biechtte dus op. Hij beloofde tevens met de zittende kamerleden te gaan praten en zijn hulp aan te bieden bij het zoeken naar de buitendeur van het tweede kamergebouw. Om zijn woorden te voorzien van enige daadkracht, besloot Zalm afgelopen weekeinde alvast wat pluchevaste stoelen te voorzien van springkussens. Zalm heeft nog nooit in de kamer gezeten. Hij kwam van buitenaf en bekleedde acht jaar lang de ministersstoel. Hij wist niet precies waar zijn fractieleden zetelen in de kamer dus sprongen de stoelen van D66'er Van Boxtel en PvdA'ster Vliegenthart. Aangezien we Gerrit kennen als een doorbijtertje, zal hij binnenkort ook wel de stoelen van zijn eigen fractieleden weten te vinden. Nadat de kamer is geïnstalleerd zal Zalm een nieuwe wet indienen. Een nieuwe Zaltnorm: een persoon mag slechts nog voor twee termijnen worden gekozen als lid van de Tweede Kamer.

Bloedend Hart

Woensdag 22 mei 2002.

Hij, de charismatische oud voorzitter van het CDA, Marnix van Rij, beantwoordde de vragen die hem gesteld werden over zijn boek '1000 dagen in de landelijke politiek'.

Zij, de demissionair staatssecretaris van VWS, Margot Vliegendorst, keek met kleine oogjes triest naar binnen, op zoek naar haar zelf.

Hij lichtte vragen toe die zij, Barend en van Dorp, stelden over de communicatie stoornissen tussen hem en de oud cyberfractievoorzitter en politiekleider van het CDA, Jaap de Hoop Scheffer.

Zij keek nog steeds naar binnen, getekend, bedroefd.

Twintig minuten later is zij aan de beurt. Haar tafelgenoten en kijkend Nederland voelen de tragische strijd die zij met zichzelf voert. Ze heeft het afgelopen weekeinde medegedeeld aan haar partijgenoten dat zij geen zitting zal nemen in de Tweede Kamer. Ze stopt met politiek. Zij is Paars en Paars is over. Ze begrijpt het niet, ze denkt nog Paars. Ze vindt het onrechtvaardig. Zij heeft te doen met Kok en met Melkert. Zij beeldt de malaise waarin de PvdA zich begeeft uit. Triest, hopeloos, terneergeslagen. Haar ogen zijn niet te zien. Ze kijken nog steeds naar binnen. Er hangt een berustende spanning rond de tafel. Voorzichtig trachten de gespreksleiders het goede te zeggen zonder dat verkeerd te laten overkomen. Jan Mulder kruipt vaderlijk tegen haar aan en probeert een steun te zijn. Ze is pas 43 jaar en al 19 jaar werkzaam op of rond het Binnenhof. Zij behoort, ondanks haar leeftijd, tot de oude grijze garde. Zeven jaar fractieassistent, acht jaar kamerlidmaatschap en vier jaar staatssecretarisschap deden haar vastroesten in de oude politiek. Ze begrijpt het niet. Frits Barend vraagt haar naar een zinsnede uit haar brief aan haar partij waarin zij meedeelde niet door te gaan. Er staat dat er ook privé-omstandigheden ten grondslag hebben gelegen aan haar besluit.

Zij blijkt onlangs gescheiden te zijn. Haar ogen worden zichtbaar, tranen druipen traag uit haar ogen, over haar wangen, in de richting van haar lippen. Even, heel even kijkt zij naar buiten om vervolgens snel weer terug te keren in haar zelf. Voorlopig zal zij zich terugtrekken in haar appartement in Scheveningen om zich te beraden op de toekomst. Daar heeft zij overigens alle tijd voor. Zij heeft een beroep waarbij je, zelfs als je ontslag neemt, een wachtgeld toucheert van een kleine € 65.000,00 per jaar. En dat jaar, na jaar, na jaar. Zo kan zij rustig uittreuren. Zij is veranderd van staatssecretaris Vliegendorst in een eenzaam bloedend hart.

Infiltratie

Zondag 26 mei 2002.

Al jarenlang tracht de Binnenlandse Veiligheidsdienst (BVD) te infiltreren in de diverse milieuorganisaties. Doel hiervan is de werkwijze van milieuactivisten in kaart te brengen daar de acties van deze lieden een toenemende mate van agressie aanneemt. De activisten die opkomen voor de belangen van het dier blijken het anarchisme het meest te benaderen. Sedert het zwijgend losgeslagen geval Volkert van der G. is er toenemende aandacht van pers en veiligheidsdiensten voor de diverse milieuorganisaties. Zo komen er regelmatig verhalen naar buiten van jonge personen, meestal rond de 18 jaar, die benaderd zijn door Arie Valentijn en een zekere John van de BVD om voor de BVD milieuorganisaties te bespieden. Dit gaat meestal om organisaties waar deze jongeren sedert kort mee sympathiseren. Contactlegging geschiedt over het algemeen in eerste instantie door de politie met de ouders van zo'n jongeman of jongedame. De BVD benadert expres jongeren omdat deze, over het algemeen, nog beïnvloedbaar zijn. De wat oudere activisten hebben hun menig reeds duidelijk gevormd en zullen niet over te halen zijn om informatie door te spelen. Het werken met jongeren is erg risicovol en de BVD hoopt slechts op een keer een toevalstreffer want op andere manieren is er geen contact te leggen met milieuorganisaties en zeker niet met milieuorganisaties van het radicale soort. De vraag is nu nog of Volkert van der G. daadwerkelijk de losgeslagen overspannen veganist is zoals justitie ons wil doen geloven of dat Volkert van der G tot 6 mei al zijn acties vrijelijk heeft kunnen uitvoeren omdat hij een infiltrant was van de BVD.

Misschien had de BVD wel bewijzen tegen Volkert van der G. inzake de nog altijd onopgeloste moord op een veehouder in 1996. Volkert van der G. blijft zwijgen. Heeft hij al afspraken gemaakt over zijn toekomst? Heeft hij slechts een opdracht uitgevoerd, onder zware psychische druk? Wie het weet, mag het zeggen.

Binnen de LPF was er de afgelopen week nog een ander apart gevalletje. Het gevalletje André Peperkoorn, nummer 7 op de kieslijst na het gedwongen vertrek van de verdachte lesgevende agent Martin Kievits. Deze André Peperkoorn kwam plotseling uit het niets die kandidatenlijst van de LPF binnen. Van beroep is hij Luitenant Kolonel van de Koninklijke Marechaussee. Geen kinderachtige jongen zou je denken. Iemand waar je zeker wat aan hebt op het gebied van veiligheid. Echter, deze André Peperkoorn is net zo plotsklaps verdwenen als hij kwam. Volgens zijn zeggen is hij na bedreigingen en de dood van Professor Pim bang geworden en durft hij niet in de Tweede Kamer te gaan zitten. Nu vraag ik me dus af: Is die André Peperkoorn een infiltrant geweest? Of toont André Peperkoorn de belabberde staat van ons land aan? Een Luitenant Kolonel van de Marechaussee die bang is!!

Kinderschoenen

Maandag 27 mei 2002.

Het is niet niks als er een nieuwe partij meedoet aan een kabinetsformatie. Waar de gevestigde orde een volledige organisatie, geperfectioneerd met adviesorganen en studiegroepen, achter zich hebben staan en reeds jarenlang ervaring heeft met alles wat politiek ademt, zo heeft de LPF niets. In drie maanden een lijst neerzetten die meedoet in alle kiesdistricten en in diezelfde 13 weken 26 kamerzetels vergaren is bijna het onmogelijke mogelijk maken. Bijna want het onmogelijke is niet mogelijke te maken omdat het onmogelijke toch echt onmogelijk is. Het is daarom logisch dat de LPF niet kan putten uit ervaring, een perfecte organisatie, jarenlang opererende adviesorganen en studiegroepen. De kamerleden van de LPF moeten het doen met hun eigen visie en eigen onervarenheid onder aanvoering van het geboren organisatietalent Mat Herben. Mat Herben heeft met zijn optreden vriend en vijand verrast en vermoedelijk ook zichzelf. Herben moet het ook zelf doen, samen met die 25 andere kamerleden die nu nog onwennig klungelen met politieke stukken en microfoons. De eerste politieke vernieuwing kunnen we morgen aanschouwen als er op een onpolitieke maar zeer democratische wijze een nieuwe voorzitter wordt gekozen van de Tweede Kamer. Het komt op mij erg ouderwets over dat Annemarie Jorritsma, in tegenstelling tot haar partijgenoot Frans Weisglas, zich slechts kandidaat wil stellen als zij op de meerderheid van de kamer kan rekeningen. Dat riekt weer naar het ouderwetse ondemocratische politieke gelobby hetgeen de burger meer dan zat is.

De politieke vernieuwing door intrede van de LPF in het parlement kent ook haar keerzijde. De LPF voert wel een vernieuwende koers doch dit gaat gepaard met publieke communicatiefouten en tegenwerking van de media, die steeds meer op de sensatiebeluste roddelpers begint te lijken. Ferry Hoogendijk maakte gisteren in het programma Buitenhof een foutje door te stellen dat alle, na schatting, ruim 100.000 illegalen gelegaliseerd moeten worden om met een schone lei te kunnen beginnen aan een stringent vreemdelingenbeleid. Kort haalde hij aan dat hij daar zo over denkt en dat hij denkt dat Mat Herben daar ook zo over denkt. De dag ervoor was er namelijk een interview in de volkskrant geplaatst waarbij Mat Herben geciteerd werd alsof hij inderdaad zo denkt. Mat Herben blijkt echter verkeerd geciteerd te zijn doch dat kon Hoogendijk nog niet weten waardoor er een eigenaardige vorm van miscommunicatie de wereld in werd geholpen. Dit werd vanochtend direct door betrokkenen rechtgezet doch dat leverde natuurlijk weer indianenverhalen op over verdeeldheid binnen en onbetrouwbaarheid van de LPF. De LPF zit nu in een leerproces: hoe om te gaan met de verwoording van de eigen mening zonder te vervallen in het oud-politieke gekontdraai.

Het is een proces dat doorlopen moet worden met kinderschoenen.

Vreemdelingenbeleid

Woensdag 29 mei 2002.

CDA-VVD-LPF hebben een akkoord bereikt over het vreemdelingen-asielbeleid. Er komt geen generaal pardon voor illegalen, in wat voor afsplitsing dan ook. Dit heeft niets te maken met de grove dreigementen aan het adres van LPF Leider Mat Herben die een envelop met twee kogels toegestuurd kreeg met de mededeling dat hij niet vast moest houden aan een generaal pardon voor illegalen. Het generaal pardon is door de LPF als wisselgeld gebruikt voor een stringenter vreemdelingenbeleid. In het aanstaande regeerakkoord zal komen te staan dat een ieder zich in het vervolg zal moeten kunnen legitimeren, waar hij zich ook hier ten lande bevindt. De grenscontroles worden danig verscherpt zodat het akkoord van Sjengen in stand gehouden kan worden. Asielzoekers zonder papieren worden niet meer toegelaten tot de asielprocedure en er komt een aanscherping van het uitzettingsbeleid. Dit laatste is natuurlijk van essentieel belang als je geen generaal pardon wilt toepassen. Die, na schatting, ruim honderdduizend illegalen die hier vrij en blij rondwandelen en waarvan een deel tegen een veel te laag loon werkzaamheden verricht waardoor lager opgeleide legalen afhankelijk zijn van een uitkering, moeten zo snel als mogelijk worden uitgezet. Door de aanscherping van de grenscontroles kunnen we dan misschien ook nog voorkomen dat ze net zo snel weer terugkeren. Dit zal het beleid een stuk duidelijker maken en tevens werkgelegenheid opleveren waardoor de uitgaven aan de uitkeringen verminderen. Alleen dit stukje beleid levert al meerdere voordelen op.

In de aanscherping van het vreemdelingenbeleid wordt ook nog opgenomen dat gezinsherenigingen moeten worden bemoeilijkt door zware eisen te stellen aan de, veel besproken, inburgeringscursus. Dit is een begin. Ik ben van mening dat dit stukje vreemdelingenbeleid in de toekomst nog veel verder aangescherpt dient te worden. Evenals het halen van een bruid uit het geboorteland. Gezinshereniging van gezinnen uit landen waar geen gevaar heerst dient in de toekomst uit den boze te zijn. Je kan het gezin namelijk ook herenigingen in het land van herkomst. Over het algemeen vindt gezinshereniging plaats omdat de man hier woont en zijn vrouw met zijn twee tot tien kinderen nog in het geboorteland verblijft. Het is eenvoudiger als de man ter wille van zijn gezin terugkeert. Over het halen van een bruid uit het geboorteland denk ik wat dat betreft hetzelfde. Zowel gezinshereniging als het halen van een bruid zijn vormen van economische immigratie. Economische immigratie dient zo veel als mogelijk voorkomen te worden. Nederland is erg klein en behoorlijk vol.

WAO

Donderdag 30 mei 2002.

CDA-VVD-LPF hebben nog geen akkoord weten te bereiken over de WAO. Ik dacht: ik ben toch lekker bezig met het volgen van de hervormingen op de politieke agenda dus laat ik het volk der Nederlanden mijn mening omtrent de WAO maar niet onthouden. CDA en LPF hebben als uitgangspunt het niet geheel omstreden SER-advies genomen. Bij de LPF was dit te verwachten daar Pim Fortuyn, enkele dagen voordat hij uit het leven geschoten werd, zich al geconfirmeerd had met het SER-advies. Mocht de uitvoering van het SER-advies niet het gewenste resultaat behalen, dan zou Fortuyn, wat betreft de terugdringen van het aantal uitkeringsgerechtigden krachtens de WAO, op zijn strepen gaan staan en de verregaande maatregelen uit zijn boek 'De puinhopen van acht jaar paars' afdwingen. Herben volgt deze lijn. Balkenende heeft vertrouwen in het SER-advies en Zalm wil een stapje verder gaan. Het SER-advies gaat ervan uit dat alleen volledig arbeidsongeschikten een WAO uitkering krijgen en wil deze uitkering verhogen van 70% van het laatst genoten inkomen naar 80% van het laatst genoten inkomen. De VVD is tegen de verhoging van de uitkering van 70% naar 80% en vindt tevens dat diegene die aanspraak wenst te maken op een WAO uitkering minimaal vijf jaar in het arbeidsproces actief moet zijn geweest. Ik zie, zoals het nu naar buiten wordt gebracht, meer in de visie van de VVD dan in die van het CDA en de LPF. Het WAO probleem is niet van vandaag of gisteren maar speelt al tientallen jaren. De acties die tot nu zijn verzonnen om het aantal WAO'ers terug te dringen zijn alle op niets uitgelopen. Sterker nog: het aantal WAO'ers is gestegen en de beleidsveranderingen hebben klauwen met geld gekost. We zitten nu in een situatie die, mede door de grote werkdruk op de UWV's tengevolge van bureaucratische wantoestanden, keuringen en herkeuringen al lang niet meer gedaan worden op medische gronden maar aan de hand van, door computerprogramma's, te bepalen puntenwaarderingen. Hierdoor is het tegenwoordig mogelijk dat personen met een redelijk acteertalent een WAO uitkering opstrijken en patiënten met uitgezaaide kanker hun uitkering verliezen. Ik denk dat, van de bijna 1 miljoen WAO'ers, minimaal 50% in staat moet worden geacht zichzelf in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Het werken is de afgelopen tien jaar sterk veranderd. We bivakkeren niet meer op vaste plekken binnen gelijklopende omstandigheden doch verplaatsen ons meer en werken veelal vanuit huis. Een groot deel van de huidige arbeidsongeschikten zit uit verveling de hele dag achter de computer. Daar is tegenwoordig zat werk voor. Sterker, deze mensen zijn hard nodig want die hebben zich tijdens hun arbeidsongeschiktheid behoorlijk ontwikkeld.

WAO II

Vrijdag 31 mei 2002.

In navolging van mijn column van gisteren ga ik vandaag verder met het WAO probleem. Als columnist heb ik makkelijk babbelen. Ik geef kritiek en mijn mening maar draag over het algemeen geen kant-en-klare oplossingen aan. Dit zal ook vandaag niet gebeuren. Ik heb gisteren deels het SER-advies verdedigd. Dat uit gaat van een WAO uitkering slechts voor volledig arbeidsongeschikten. Wat doen we dan met de personen die deels arbeidsongeschikt zijn? Vooralsnog is er het idee deze personen een WW uitkering te doen toekomen. Het probleem wordt daarmee overgeheveld. Het aantal arbeidsongeschikten zal verminderen en het aantal geregistreerde werkelozen stijgen. Dat blijft de staat geld kosten en dat is nu juist niet de bedoeling. Ik heb al eens aangegeven dat veel arbeidsongeschikten zich uit verveling ontwikkelen en dat deze mensen eigenlijk hard nodig zijn op de arbeidsmarkt. Zeker met de veranderde manier van werken moeten hierin de toekomstmogelijkheden liggen. De komende 38 jaar zal de vergrijzing verder toenemen en dat houdt in dat het werk door steeds minder mensen gedaan moet worden en dat steeds minder mensen het geld voor onze uitvoerige sociale voorzieningen moeten opbrengen. Door terugdringen van het aantal arbeidsongeschikten zal de werkdruk bij de UWV's op deze afdelingen verminderen. Er zullen mensen overblijven die ongetwijfeld terecht gaan komen op de afdeling WW omdat daar de werkdruk zal toenemen. Deze mensen moeten, wat mij betreft, gebundeld worden in een aparte afdeling die zich gaat bezighouden met de verhuur van diensten die verricht moeten gaan worden door de deels arbeidsongeschikten.

Zo ontstaat er een soort van uitzendservice binnen de UWV's. De arbeidsongeschikten die een WW-uitkering ontvangen, worden onderverdeeld naar de aard van werkzaamheden die zij mogelijkerwijs wel zullen kunnen verrichten. Over het algemeen zal dat eenvoudig werk zijn dat veelal thuis van achter de computer moet gebeuren. We kunnen dan denken aan invoerwerkzaamheden. Het uitzoeken en opsporen van bepaalde gegevens op internet, het ordenen van bestanden en geautomatiseerde archieven. De werkdruk mag in ieder geval niet hoog zijn. Ik denk daarbij aan opdrachten die enkele weken kunnen duren zodat de deels arbeidsongeschikte, al naar gelang zijn/haar gezondheidstoestand, zelf kan bepalen wanneer hij/zij de werkzaamheden uitvoert. Bij weigering van werkzaamheden dient de uitkering gekort te worden. De UWV dient de werkzaamheden tegen marktprijs aan te nemen van overheid en bedrijfsleven zodat een deel van de uitgaven aan uitkeringen gedekt wordt uit de opbrengsten.

Uiteraard dient hiervoor eerst een plan van aanpak opgesteld te worden en een zorgvuldige analyse van het bestand van werkeloze arbeidsongeschikten.

JUNI 2002 Een matte crisis

Fileprobleem

Maandag 3 juni 2002.

Koortsig heb ik plaatsgenomen achter mijn computer. Het warme en koude zweet wisselen elkaar af als een stoplicht dat staat te knipperen op een niet al te druk kruispunt. Veel mensen hebben dagelijks last van dit soort zweet in de file, wat mij, op deze eerste maandag van de klimatologische zomermaanden, al snel brengt bij het fileprobleem. In column 2002-16 heb ik al eens de voordelen van de file opgesomd. De meeste landgenoten zien de file echter nog steeds als een probleem. De demissionair minister van Verkeer en Waterstaat niet uitgezonderd. Zij heeft de afgelopen jaren iedere vorm van onzinnigheid weten te ventileren waarbij het probleem alleen maar gegroeid is in plaats van afgenomen. De onderhandelaars voor een nieuw mogelijk kabinet van CDA-LPF-VVD, de heren Balkenende, Herben en Zalm zijn de afgelopen week al tot de conclusie gekomen dat zij het fileprobleem niet kunnen oplossen. Wellicht kunnen ze het leed wat verzachten door meer asfalt neer te leggen. Of de extra rijstroken, die langs bestaande wegen moeten komen, als tolwegen kunnen worden aangemerkt blijft nog even in het midden. Niet doen!!! Bij het plaatsen van tolwegen langs de bestaande wegen zullen er files gaan ontstaan op de tolwegen. De Nederlander is weliswaar van origine zuinig doch zal het niet nalaten aan alle burens en familieleden te laten zien dat zij over de tolwegen kunnen rijden. Waar de Nederlander kan pronken zal hij het niet nalaten. Het fileprobleem dient eigenlijk niet door de regering aangepakt te worden. De regering dient te zorgen voor goed begaanbare wegen.

Het fileprobleem is meer een zaak van werkgevers en werknemers. U kent ze wel. Dat zijn die gasten die ieder jaar ruzie maken over loonsverhogingen en arbeidsvoorwaarden waardoor Nederland zich langzaam uit de markt prijst als concurrerend land. Deze jongens moeten in hun overleg bewerkstelligen dat er meer in ploegendiensten gedraaid gaat worden. Bij de meeste bedrijven kan dat makkelijk en zeker bij de vele kantoren die de Randstad rijk is. Gewoon een ploeg van 06.00 tot 14.00 uur, een ploeg van 08.00 tot 16.00 uur en een ploeg van 10.00 tot 18.00 uur. Voor de rest moet het thuiswerken sterk gepromoot worden. Als de overheid dan zorgt voor goed begaanbare wegen dan is het fileprobleem sterk gereduceerd.

Las ik zojuist nog even dat het kwartje van Kok eindelijk geretourneerd gaat worden. Partijen zijn er echter nog niet over uit hoe dat gaat gebeuren. Via accijnsverlaging of houderschapsbelasting. Accijnsverlaging is de eerlijkste vorm. Het kwartje wordt namelijk geheven per liter brandstofgebruik. De houderschapsbelasting is een vast bedrag waar geen gebruik bij komt kijken. Als je als zakenman bijvoorbeeld 50.000 kilometer per jaar rijdt met een verbruik van 1:10 dan kost dat kwartje van Kok € 567,23 per jaar. De houderschapsbelasting op een middenklasse wagen is ongeveer € 500,00 per jaar. Ik reken nu eens een keer niet in mijn eigen zak want ik rijd slechts 15.000 kilometer per jaar.

JSF

Dinsdag 4 juni 2002.

De Tweede Kamer heeft vandaag gestemd voor deelname aan het JSF project. De Joint Strike Fighter, prachtige naam overigens, moet te zijner tijd de F-16 gaan opvolgen. Waarom wij überhaupt dit soort vliegtuigen nodig hebben weet ik niet. We leven in een westerse wereld waar ons kleine landje op defensiegebied niets kan uitrichten. Als er actie ondernomen moet worden dan doen de Amerikanen, de Engelsen en de Fransen dat wel. Krijgt ons land eindelijk een stukje verantwoordelijkheid dan weten we dat goed te verpesten (Srebrenica). Ik had gehoopt dat de LPF de lijn van Fortuyn, in deze, zou doortrekken: "niet meedoen aan de JSF omdat er geen geld voor is". Duidelijke taal lijkt mij. Nu gaat het gerucht de ronde dat Fortuyn vlak voor zijn dood overstag zou zijn gaan. Helaas kan ik dat niet meer verifiëren en vind ik het ook eigenaardig om deze uitlating te horen uit de mond van de ex-defensie voorlichter 'Herben' die van begin af aan al voor het mee-ontwikkelen van de JSF is geweest. Zo begint dit besluit een klein beetje te ruiken naar het oud politieke gehandjeklap achter gesloten deuren. Jammer! Mijn grootste bezwaren tegen het meedoen aan de JSF zijn van financiële aard. Er is gewoon geen geld voor. Dit geintje kost de Staat der Nederlanden maar liefst € 850 miljoen (een paar maanden geleden was dat nog een kleine 1,8 miljard gulden). Van die € 850 miljoen betaalt Defensie uit haar eigen begroting € 400 miljoen. Het Ministerie van Economische Zaken plakt daar gespreid over een aantal jaren nog eens € 150 miljoen aan vast en voor de overige € 300 miljoen wordt de Staatsschuld verder uitgebouwd. Ik dacht dat dat nu net niet de bedoeling was. Het bedrijfsleven betaalt op termijn wel 3,5% van de JSF-omzet terug aan de staat. Deze teruggaaf wordt begroot op 191 miljoen wat inhoudt dat de opdrachten voor het bedrijfsleven een kleine 5,5 miljard euro zullen bedragen. € 659 miljoen euro gooien we weg. Nu moeten we eerst nog zien in hoeverre de JSF opdrachten winstgevend zijn. Ik neem aan dat een handelscontinent als de USA wel berekent wat ze voor bepaalde zaken wil betalen. Nederland is nu niet één van de goedkopere landen om productie te leveren. Doordat er steeds minder werknemers op de arbeidsmarkt komen (door de vergrijzing) zullen deze opdrachten geen impuls geven aan de werkgelegenheid. Er zal eerder overgewerkt moeten worden hetgeen veel meer kost. Door de werkdruk zullen andere opdrachten blijven liggen of gewoon niet aangenomen worden waardoor er geen sprake zal zijn van een economische groei binnen het bedrijfsleven. Kortom: de staat gooit € 659 miljoen weg, het bedrijfsleven koopt een kat in de zak voor € 191 miljoen. Maar met een beetje geluk mag er over een jaar of tien een pilootje meevliegen tussen de Amerikanen en de Engelsen en dan zal je net zien dat die Nederlander uit de lucht wordt geschoten .

Van je vrienden.....

Zondag 9 juni 2002.

Ik heb al ruim vijf-en-twintig-jaar een vriend. Niet dat ik homo- of biseksueel ben. Ik ben een overtuigd monogame heteroseksuele man en met die achtergrond kan ik mij veilig verplaatsen in ieder islamitisch land waar homoseksuelen nog lager gevonden worden dan varkens en waar men zelfs vindt dat homoseksuelen de doodstraf verdienen. Nu heb ik niets met islamitische landen en al helemaal niets met de islam dus dat terzijde. Ik heb al ruim vijf-en-twintig-jaar een hele goede vriend. Noem het gerust een bondgenootschap. We kunnen als het moet altijd op elkaar terugvallen. Waar, wanneer en voor wat dan ook. Onvoorwaardelijk steunen wij elkaar. Of we het nu volledig met elkaar eens zijn of niet, we steunen elkaar. Zo zijn wij tweeën eigenlijk net twee kleine landjes die elkander nooit zullen aanvallen en elkander altijd zullen blijven verdedigen. Mooi is dat. Het is een vorm van zekerheid in het onzekere bestaan. Landen hebben ook vaak vormen van bondgenootschappen. We hebben de EEG, de NAVO, de NATO, noem maar op, tientallen bondgenootschappen. Ons land doet er in vele mee. Dat is handig, dat schept een veiligheidsgevoel, een stukje zekerheid. Je weet als land waar je aan toe bent want je maakt duidelijke afspraken met je bondgenoten. Het grote voordeel van dergelijke bondgenootschappen is dat ook de leuke baantjes binnen de bondgenootschappen worden verdeeld. Wij Nederlanders zijn echt van die jagers op mooie baantjes dus doen wij mee aan heel veel bondgenootschappen. Zo nu en dan valt er ook nog mee te dingen naar een leuke instantie, die het bondgenootschap vertegenwoordigt.

Daar doen wij ook altijd aan mee. Zo is het ons gelukt om het Internationale Strafhof in Den Haag gevestigd te krijgen en dan ook nog in het Vredespaleis. Hoe kan het mooier, hoe kan het nostalgischer. Het Internationaal Strafhof houdt zich bezig met het veroordelen van personen die de mensenrechten aan hun laars hebben gelapt. Op dit moment loopt daar een zaak tegen Milosevic die als hobby etnische zuivering had.

De Amerikanen besloten de afgelopen week, nadat zij € 850 miljoen van Nederland hadden getoucheerd i.v.m. deelname aan de ontwikkeling van de JSF, dat zij Nederland mogen binnenvallen om eventuele Amerikaanse verdachten van het Strafhof te bevrijden. Als ik het goed begrijp zijn de Amerikanen van mening dat oorlogscriminelen veroordeeld moeten worden door dat Hof tenzij zij de Amerikaanse nationaliteit hebben. Dat is pas bondgenootschap. Dat is echte vriendschap. Nederland wordt hier hard in zijn achterste genaaid. Van je vrienden moet je het hebben. Plotseling begrijp ik waarom die fundamentalistische Islamieten zo'n hekel aan Amerika hebben. De USA is homoseksueel.

Chaos

Woensdag 12 juni 2002.

Niemand zal ooit beweren dat het opzetten van een politieke partij een zaakje van niets is. Zoals Pim Fortuyn al vermeldde "It's a hell of a job." Wat dat aangaande, één en al respect voor diegenen die zich bezighouden met het werkbaar maken van het apparaat LPF. Doordat ik zelf werkzaam ben geweest op het partijbureau van de VVD (in een ver verleden) weet ik dat bij de organisatie achter een politieke partij heel erg veel komt kijken. Dat wil echter niet zeggen dat het zo chaotisch moet gebeuren zoals nu bij de LPF.

Op 15 juni zou er een ledenvergadering plaatsvinden waarbij een nieuw bestuur zou worden gekozen die de klus zou moeten gaan klaren. Een week voor 15 juni kreeg ik nog netjes een mailtje binnen dat ik een verklaring moest tekenen waarin ik mededeel dat ik niet extreem links dan wel extreem rechts ben. Ik heb een hekel aan termen als links en rechts en wat ik extreem vind kan een ander gewoon vinden. Doch ik was, en ben nog steeds, bereid die verklaring te tekenen er van uitgaande dat met de gekozen termen het algemeen burgerlijk oordeel wordt aangeduid. Ik zie mezelf als extreem realistisch.

Toen ik op 13 juni nog altijd geen officiële uitnodiging voor de ledenvergadering had mogen ontvangen en eveneens de verklaring nog niet in mijn brievenbus had gevonden, begon ik de LPF gerelateerde sites rond te surfen. De vergadering bleek niet door te gaan en een nieuwe datum is nog altijd niet geprikt. Er is echter wel een interim bestuur benoemd. Door wie? Niemand weet het. De personen die het interim bestuur vormen zijn bij het gros onbekend. Wie is Sleeswijk? Wie is van Vuren? Wie zijn die anderen waarvan ik de naam alweer ben vergeten? Nu blijken vele leden niet te weten wie er in het interim bestuur zitten. Waar zij vandaan komen. Wat zij gedaan hebben en wat zij denken te gaan doen als LPF bestuurder. Het blijkt wel dat de interim bestuurders benaderd zijn door Pim om zitting te nemen in het bestuur van de LPF. Pim kan dat nooit meer bevestigen. Iedereen kan dat wel zeggen. Eén ding weet ik wel heel erg zeker. Pim was op-en-top democraat en zou zelf nooit een interim bestuur hebben geformeerd zonder tussenkomst van de ledenvergadering. De leden zijn namelijk de partij en de bestuursleden de door de leden afgevaardigde personen om uit naam van de LPF hun functie uit te voeren.

Nu gaat er bij een oprichting van een partij veel fout. Daar is ook alle begrip voor. Een partij bestaat echter slechts bij de gratie van haar leden. Het negeren van de roep van de leden om informatie, leidt tot het massaal wegsturen van zo'n bestuur door haar leden. Ik hoop niet dat de chaos binnen de LPF verder zal toenemen en dat het thans zittende interim bestuur haar verantwoordelijkheid neemt om zich voor te stellen en eenieder te informeren omtrent de huidige gang van zaken. Dan duurt het werkbaar maken van het apparaat maar een paar weken langer.

IS-LAM

Zondag 16 Juni 2002.

Hoe zei Fortuyn dat ook alweer: "Als ik het voor het zeggen zou hebben dan kwam er geen islamiet meer in." Een uitspraak die voor veel opschudding zorgde. Een uitspraak ook die gedaan is uit onbegrip en waar ik volledig achter sta. Ik kan ook geen begrip opbrengen voor het islamisme. Jaren geleden toen ik vond dat het beangstigende islamisme te dicht bij mij en mijn kinderen kwam dacht ik nog dat dit onbegrip wellicht aan mezelf lag. Van een vage islamitische kennis leende ik de Nederlandse uitvoering van de koran, las deze door en concludeerde dat mijn onbegrip alleen maar was toegenomen. Ik snap er namelijk geen snars van, vind de islamitische cultuur een gevaarlijke voor de westerse wereld en houd deze daarom graag zo ver mogelijk buiten mijn deur.

De afgelopen dagen werd mijn stelling in een uitzending van Nova bevestigd. Vijf fundamentalistische Imams uit Rotterdam, Amsterdam, Den Haag en Tilburg lieten overduidelijk horen dat zij hun volgelingen in het gebed oproepen ten strijde te trekken tegen de vijanden en de zelfmoordcommando's te verheerlijken. Vijanden. Wie zijn de vijanden van de islam? Het zijn dezelfde Imams die verkondigen dat eenieder die niet bekeerd is tot het islamitische geloof tot de vijand gerekend moet worden. Het zijn dezelfde Imams die zeggen dat de wereld ondergeschikt is aan de islam, laat staan de wetgeving van de diverse landen waarover de islamieten zichzelf hebben uitgezaaid. Wat is er mis met de islam? De islam is niet hervormd. De islam is niet met haar tijd meegegaan. Het is een ouderwets geloof. De islam wordt beleden als het katholicisme in de Middeleeuwen toen de voorgangers in het Roomse gebed het volk dom hield en heersten. De leiders binnen het islamitische geloof doen nog steeds hetzelfde zonder daarvoor aangepakt te worden. We hebben natuurlijk vrijheid van meningsuiting en vrijheid van Godsdienst. Maar kan je onder deze verworven vrijheden zonder terechtstelling haat prediken? Ik vind van niet. In ieder geval niet in Nederland. Het o zo verdraagzame, tolerante Nederland.

Steeds vaker hoor ik de roep uit de Nederlandse regering en Nederlandse sociale organisaties dat de islamitische gemeenschap tegen deze Imams moet optreden. Dat is een roep in de nacht. Geen enkele volgeling zal direct zijn gebedsleider afvallen. In het islamitische geloof is dat nog erger dan heiligschennis. Volgelingen behoren hun leider te volgen. Katholieken kwamen er in de Middeleeuwen ook niet makkelijk van af als zij hun hand opstaken tegen de Priester of nog erger de Bisschop. Wij moeten niet verwachten dat een Islamiet zijn Imam rechtstreeks aanvalt op zijn uitspraken. Hij zal verstoten worden uit de gemeenschap. Hij zal als vijand gezien worden, als collaborateur.

Door het reeds honderden jaren tegenhouden van vernieuwingen binnen het islamitische geloof door haar leiders hoeven wij niet te hopen op steun van de islamitische volgelingen.

De islamitische volgeling is lam.

BEHOEFTE

Maandag 24 juni 2002.

Zo genoot ik de afgelopen week van een korte vakantie ergens in een bungalowpark in Noord Brabant. Het weer was erg goed en aangezien ik er vanuit ga dat je krijgt wat je verdient, zag ik mijn dagelijks inzet bevestigd. De korte vakantie kwam een beetje uit de lucht vallen. Ineens hadden wij daar behoefte aan. En aangezien het houden van vakantie volkomen legaal is, hebben wij deze behoefte bevredigd.

In die korte periode dat wij ons bezighielden met zonnebaden, balletje trappen, voetbal kijken, zwemmen en een bezoek aan de Efteling, wist Fred Teeven ook een verhaal te vertellen over het bevredigen van behoeftes. Voor diegene die het even zijn vergeten: Fred Teeven was Officier van Justitie en is tegenwoordig fractievoorzitter van de allerkleinste fractie in de Tweede Kamer, die van Leefbaar Nederland. Fred houdt zich tevens bezig met zo veel en zo opvallend mogelijk in het nieuws te verschijnen. Noem het gerust irritant mediageil. De afgelopen week lukte het Fred weer een opvallende uitspraak te doen. Fred vindt namelijk dat straatraces, ondanks dat het niet zijn hobby is, gelegaliseerd dienen te worden omdat daar klaarblijkelijk behoefte aan is.

Het is heel eigenaardig deze uitspraak, in deze vorm, te horen uit de mond van een voormalig Officier van Justitie. Straatraces zijn, ten eerste, levensgevaarlijk voor enerzijds de racers en anderzijds de omstanders dan wel de toevallige passant. Straatraces zijn, ten tweede, bijzonder schadelijk voor het milieu. Straatraces worden, ten derde, niet professioneel begeleid. Kortom: straatraces zijn uit den boze. Maar volgens Fred is er behoefte aan en dienen zij te worden gelegaliseerd. Fred gaat er prat op dat hij als Officier van Justitie 'De Hakkelaar' achter slot en grendel heeft weten te krijgen. Niet zo zeer om de, voor hem, positieve uitspraak van de rechtbank, maar meer omdat hij dagelijks in het nieuws was. Zijn handelswijze toentertijd als Officier van Justitie komen nu ineens in een heel ander daglicht te staan. Waarom had Fred destijds gevangenisstraf geëist tegen 'De Hakkelaar'? Hij had vrijspraak moeten eisen. Een groot deel van Nederland loopt met zijn hoofd in de wolken tengevolge van het gebruik van softdrugs. Half Europa komt naar Nederland om met geestverruimende stoffen het land weer te verlaten. Diverse politici pleiten voor het legaliseren van softdrugs omdat softdrugs minder schadelijk zijn dan gebruik van alcoholhoudende dranken. Neen, Fred hoeft niet meer op zijn borst te kloppen omdat hij 'De Hakkelaar' achter de tralies heeft gekregen. Hij had vrijspraak moeten eisen want 'De Hakkelaar' voorzag in een behoefte, ondanks dat het Fred zijn hobby niet is.

MAT

Woensdag 26 juni 2002.

Ik heb al eerder mijn respect uitgesproken voor Mat Herben die na de plotselinge dood van Pim Fortuyn de LPF kar door de Haagse politiek weet te trekken. Geen gemakkelijke opgave maar tot nu toe brengt Herben het er goed vanaf. Bij menigeen roept dat ergernissen op. Velen hadden verwacht dat de LPF zonder Fortuyn als een plumpudding in elkaar zou zakken. Tot grote teleurstelling van deze personen wordt er op een acceptabele manier een kabinet gevormd en zitten de fractieleden vrij stevig op het pluche ondanks enkele onderlinge verdeeldheden.

Verdeeldheid binnen een fractie is het kenmerk van moderne democratie.

Ik heb het altijd onzin gevonden dat alle fractieleden binnen een partij hetzelfde stemgedrag dienen te vertonen ter onderstreping van hun politieke correctheid, dat riekt namelijk naar achterkamertjespolitiek en dat wil het volk niet. Ieder persoon is uniek en heeft zijn eigen gedachten en interpretaties. In het stemgedrag kan het individu zich onderscheiden van de massa.

Als iemand het goed doet in dit land, wordt er meestal vrij snel een aanval op diegene geopend. Fortuyn was hier een sterk voorbeeld van. Het begint met kritiek dat wordt vervolgd door kwaadsprekerij. Het kan uitmonden in demonisering. Mat Herben heeft de afgelopen weken de kritiek al regelmatig over zich heen gehad. Zoals een goed politicus betaamt, reageert hij hier nauwelijks op en gaat gewoon door met zijn missie. Leefbaar Nederland startte vandaag met de kwaadsprekerij. Mat Herben zou in januari gesolliciteerd hebben naar een verkiesbare plaats op de LN lijst. Om hier zelf invloed op uit te kunnen oefenen zou hij gezegd hebben dingen te weten uit Pim zijn drugsverleden. Mat Herben werd niet geplaatst op de LN lijst en Fortuyn zou Mat Herben, zonder te weten dat het om Mat Herben ging, per se niet binnen de partij willen hebben. Een vaag verhaal, niet te verifiëren en gezien het moment dat LN met dit verhaal op de proppen komt, gekwalificeerd als kwaadsprekerij. LN vermeldt dat zij juist nu met het verhaal naar buiten komt omdat Mat Herben de laatste tijd zo positief praat over Pim Fortuyn. De commissie van LN die met Mat Herben gesproken zou hebben, kent hem zo niet. Zelf vinden zij het geen aanval op de persoon Herben of de LPF want dan hadden ze deze uitspraken wel in de verkiezingscampagne gedaan. Volgens mij was er een afspraak dat na de dood van Fortuyn geen campagne meer gevoerd zou worden. Bovendien zou het zeer ongepast zijn geweest toen zo'n vaag verhaal te publiceren. Het eigenaardige is echter dat LN Fortuyn nooit gewaarschuwd heeft voor Herben. Herben was de woordvoerder van Fortuyn en derhalve al snel blikvanger.

Het meest kwalijke van deze kwaadsprekerij is het feit dat er kranten zijn die dit verhaal zo nodig met schreeuwende kop op de voorpagina moeten plaatsen. Die kranten kunnen zich beter bezighouden met de vraag: hoe het mogelijk is dat de politie binnen zes minuten Volkert van der G. wist te arresteren terwijl de burger de ervaring heeft dat als zij de politie met spoed nodig heeft, onnodig tien minuten aan de telefoon wordt gehouden.

CRISIS?

Zaterdag 29 juni 2002.

De kranten stonden er vol van: "Crisis binnen de LPF." Journalistiek Nederland wacht met smart op de val van de Lijst Pim Fortuyn. Net als bij Pim Fortuyn zelf zitten zij nu boven op de huid van de LPF Tweede Kamer fractie en de LPF organisatie. Waar mogelijk zullen zij de nieuwe partij trachten het stilzwijgen op te leggen. Iedere journalist wil het verhaal van de mislukking van de eeuw. Ik las alle, grotendeels overdreven, berichten en ergerde me groen en geel. Alle media maakten gebruik van het woord crisis dat letterlijk 'ernstige stoornis' betekent. Sommige kranten wisten te melden dat de vorming van het nieuwe kabinet, dat thans in een beslissend stadium verkeert, ernstig in gevaar dreigt te komen. Crisis, crisis, crisis.

Het frappante is dat er eigenlijk helemaal geen crisis is. Er is mijns inziens niets ongewoons aan de hand. Er is een spiksplinternieuwe politieke partij met veel zetels in de kamer gekomen en daar moet een organisatie omheen gebouwd worden. Iedere organisatie die opgezet wordt, heeft in den beginne last van zogenaamde kinderziektes die na verloop van tijd worden weggewerkt. In iedere grote organisatie wordt gekibbeld omdat niet iedereen tevreden kan worden gesteld. Dat is de normaalste zaak van de wereld doch bij de LPF is dat gelijk groot nieuws en dan nog het liefst vetgedrukt op de voorpagina. De bestuurscrisis waarover wordt geschreven is totaal niet aan de orde. De LPF heeft een bestuur dat thans bestaat uit twee van haar oprichters, de heren Dost en Langendam. Deze bestuurders zijn verantwoordelijk voor het reilen en zeilen van de organisatie LPF. Enige tijd geleden hebben zij als bestuur nieuwe bestuursleden gezocht en aangesteld als zogenaamd interim bestuur. De werking van het interim bestuur gebeurde volledig onder de verantwoordelijkheid van het bestuur (Dost en Langendam). Het interim bestuur deed het niet goed genoeg dus het bestuur (Dost en Langendam) stelde het interim bestuur op non-actief. Dit is volledig legitiem. Niets mee aan de hand. De heren Dost en Langendam hebben gewoon hun verantwoordelijkheid genomen als bestuurder en dienen zich hierover te verantwoorden aan de Algemene Ledenvergadering op 3 juli as. De ledenvergadering zal vervolgens, op democratische wijze, een bestuur kiezen.

De Tweede Kamer fractie van de LPF dreigde uit de partij te treden als het op non actief gestelde interim bestuur niet tot bestuur zal worden gekozen. De Tweede Kamer fractie bestaat echter bij gratie van haar leden en overige stemmers en dient zich helemaal niet met deze zaak te bemoeien. Binnen een organisatie als de LPF ligt de macht, zoals dat hoort, bij de leden. De Tweede Kamer fractie mag zich vier jaar lang bezighouden met de uitvoering van de visie van Pim Fortuyn op hoog politiek niveau. De leden houden zich vanaf 3 juli bezig met de partijorganisatie terwijl de media op het vinkentouw zitten om iedere scheet als een crisis aan te merken.

Juli 2002 Het regeerakkoord

Beleidsplan

Zaterdag 6 Juli 2002.

Met genoegen heb ik kennisgenomen van het opgestelde strategische beleidsplan door CDA-LPF-VVD voor de komende regeerperiode van vier jaar. Het beleidsplan is net 20 pagina's dik en heeft de plaats ingenomen van het aloude gecompliceerde regeerakkoord. Een hele goede zaak vind ik zelf. Nederland dient als een onderneming geregeerd te worden en met een beleidsplan is dat eenvoudiger te realiseren dan met een vastomlijnd regeerakkoord. Bovendien is een van de doelstellingen van het kabinet om de politiek weer interessant te maken voor de burger. Daar het beleidsplan voldoende zaken openlaat en er gestreefd wordt naar een dualistische verhouding tussen kabinet en Staten Generaal, zijn alle grondbenodigdheden aanwezig om aan deze wensen van de burger tegemoet te komen.

Het beleidsplan is niet meer dan een akkoord op hoofdlijnen. Problemen worden geschetst en kant-en-klare oplossingen worden niet aangedragen. Er wordt wel expliciet vermeld wanneer problemen aangepakt moeten worden en wat de doelstelling is. Gaandeweg bestaat er de mogelijkheid om de manier van aanpak aan te passen dan wel te wijzigen om uiteindelijk het gewenste resultaat te behalen. Regeren is weliswaar vooruitzien doch men kan niet in de toekomst kijken. Ik ben blij dat er daarom gekozen is voor een opzet die goed werkt binnen het bedrijfsleven. Een ondernemer stelt zijn aanpak ook regelmatig bij om het gewenste resultaat te behalen. Dit houdt niet in dat de eerste visie niet juist is maar dat zowel ondernemingen als het Rijk afhankelijk zijn van bewegingen in de nationale en de internationale markt. Bovendien hebben we na 11 september 2001 gezien dat je nog zo mooie plannen kan maken maar dat deze met één aanslag teniet worden gedaan daar de gehele internationale markt, van consument tot multinational, reageert op onzekere factoren in het menselijk bestaan. Buiten het formaat en de manier van opstelling van het beleidsplan ben ik ook zeer te spreken over de inhoud. De LPF heeft als nieuwkomer een bijzonder goed resultaat weten neer te zetten. Er zullen altijd mensen zijn die het niet genoeg vinden. Ik ben van mening dat Mat Herben in dit polderlandse compromissenstelsel het maximale voor dit moment heeft weten te scoren. Er is een behoorlijk begin gemaakt met het realiseren van de doelstelling van Fortuyn.

De bureaucratie wordt zoveel mogelijk verminderd. De burger wordt meer op haar eigen initiatief aangesproken. Het financieringstekort moet teruggebracht worden, het onderwijs, de zorg en de veiligheid worden op een andere manier aangepakt. Vervolgens wordt ook de toestroom van migranten beperkt en gezinshereniging bemoeilijkt. Rest de LPF nog om de komende jaren te laten zien dat zij de afspraken in het beleidsplan goed en duidelijk kunnen uitvoeren zodat er over vier jaar een grotere vuist op de onderhandelingstafel kan neerdalen.

De oppositie ziet niets in de gemaakte afspraken. Dat is niet verwonderlijk want het grootste deel van de oppositie heeft dit beleidsplan noodzakelijk gemaakt. Zij waren de bouwers van de puinhopen.

Meeliften in de reet van...

Maandag 8 juli 2002.

Je hebt mensen en je hebt MENS. Harry Mens welteverstaan. Wat een eigenaardig type mens is dat zeg! Harry Mens deed zich altijd voor als een goede vriend van Professor Pim. Zodoende liet hij Pim Fortuyn om de week opdraven bij zijn programma Business class. Eigenlijk misbruikte hij Pim om zijn kijkcijfers behoorlijk op te krikken en Pim vond dat allemaal best om dat de televisie zijn beste medium was om een groot publiek te bereiken. Ongetwijfeld zullen zij beiden wel een geestelijk gemeenschapspunt hebben gevonden doch publiciteit voerde de boventoon, zowel bij Harry als bij Pim.

Die goede vriend, van ons wijlen Pim, wist vrijwel direct naar de abrupte, onsmakelijke, asociale, linkse dood van Pim, velen via televisie-uitzendingen te bereiken om daar ongenueanceerd in te vermelden dat de LPF opgeheven moest worden omdat Pim dat zo wilde. Toen dit verschrikkelijke soort type MENS na een week er eindelijk achter kwam dat Pim's achterban een andere mening was toegedaan, bond hij, in zijn eigen programma, in en bood, volgens de etiquette van het bestaan, zijn excuses aan.

Ik heb Harry Mens nooit zo goed begrepen. Harry is een bijzonder goed geslaagd zakenman. Heeft wat dat betreft, waarschijnlijk, meer bereikt dan hij wou bereiken en toch gaat hij steeds op zoek naar meer roem. Op zich is daar niets mis mee maar Harry doet het, mijns inziens, steeds op de verkeerde manier. Harry is zo iemand die publiekelijk zijn imperium afbouwt door continue op de verkeerde manier het grote publiek te benaderen.

Doordat hij een superimperium heeft opgebouwd verwordt hij tot een superloser. Een lul van de bovenst plank. Zodra een camera op Harry gericht is doet hij alles fout. Dat begon bij het, door Harry Mens georganiseerde, optreden van Luciano Pavarotti. Ere wie ere toekomt het was Harry Mens gelukt Pavarotti naar Nederland te krijgen voor een optreden. Ongetwijfeld heeft hij daar meer dan het dubbele aan terugverdiend, maar dat terzijde. Toen al klopte hij zichzelf op de borst alzijnde een Fred Teeven die de 'Hakkelaar' achter de tralies heeft weten te zetten en sedert dien is hij net zo zelfgenoegzaam geworden als Fred Teeven.

Het bizarre van het type mens Harry is echter dat hij niks schuwt. Volgens Harry moest de LPF opgeheven worden, volgens hem was hij een goede vriend van Pim en volgens hem moet hij nu minister worden in dienst van, de door hem als opgeheven te beschouwen, LPF. Neen, Harry heeft voor mij al lang afgedaan. Hij is een publieksgeile maniak die ten koste van alles het nieuws wil halen.

Hij spreekt tegenwoordig zelfs over een lijntje met Pim maar volgens mij heeft hij een lijntje coke te veel gesnoven.

In eerdere columns heb ik al gesproken over Balkenende die meelifte in de reet van Pim Fortuyn. Balkenende deed dat echter op een legale manier als politicus. Balkenende wist het politieke spel op een bijzonder

goede manier te bespelen en behaalde daar voor het CDA historische zetelwinst mee.

Harry Mens lifte ook mee in de reet van Fortuyn, alleen Harry deed dat als een publicitair geile namaak nicht en zal daarom als een nietsnuttige vastgoedmakelaar, vergeten en anoniem eindigen.

Leve het Fortuynisme maar zonder de schijnheilige Harry.

Veel geschreeuw.....

Woensdag 10 juli 2002.

De vetgedrukte letters sprongen vanochtend bijna van de krant af. De LPF heeft de messen geslepen en Mat Herben zou Balkenende onder druk zetten om een zwaardere ministerspost voor de LPF te verkrijgen. Mocht Balkenende hier niet gevoelig voor zijn dan moest Mat Herben helaas de formatie onderhandelingen staken en zou de LPF een minderheidskabinet CDA-VVD gedogen.

De soep wordt echter nooit zo heet gegeten als opgediend dus werd er naar goed politiek achterkamertjesgebruik niets in de, door Balkenende, opgestelde verdeling van de ministersposten gewijzigd.

Het probleem werd, zoals het de afgelopen halve eeuw altijd heeft plaatsgevonden, in der minne geschikt met de toewijzingstactiek van staatssecretarissen. Zo heeft de formateur volledig zijn zin gekregen.

Het CDA levert de ministers op de departementen: Algemene Zaken, Sociale Zaken, Buitenlandse Zaken, Justitie, Onderwijs en Landbouw. De VVD heeft de posten Financiën, Binnenlandse Zaken, VROM en Defensie en de LPF mag de ministers leveren op de departementen die het CDA en de VVD niet interessant vinden: Economische Zaken, Volksgezondheid, Verkeer en Waterstaat en Immigratie en Integratie. Economische Zaken is een oninteressant departement nu de economie achteruit holt.

Volksgezondheid kan interessant zijn als de minister de vrijheid krijgt het volledige beleid te reorganiseren. Met Verkeer en Waterstaat heeft een LPF'er niets van doen. Verkeer en Waterstaat is een departement met problemen die niet zijn op te lossen dus dat doe je altijd fout en met Immigratie en Integratie kan je alleen maar op je bek gaan.

CDA en VVD hebben een aardig struikelblok in elkaar getimmerd voor de LPF die bij de onderhandelingen over de ministersposten best wel met de vuist op tafel had mogen slaan. De LPF is tenslotte de tweede partij van Nederland en de grote overwinnaar van de laatste verkiezingen. Mat Herben had zich dus nu wel minder gereserveerd mogen opstellen. Hij heeft zich een beetje laten foppen door de toewijzing van de staatssecretarissen. Zonder te weten hoe de verdeling van deze posities in elkaar zit ga ik er vanuit dat de LPF staatssecretarissen levert op Financiën, Justitie en Binnenlandse Zaken. De LPF mag de tweede viool bespelen.

Het positieve is dat het spel eindelijk mag gaan beginnen en dat we de komende periode steeds meer de kracht van de LPF kunnen gaan meten aan de hand van geboekte resultaten. Pim zou zeggen: "It's a hell of a job."

Het gaat er vanaf nu om waar te maken wat Fortuyn beloofde. Politieke openheid en discussie. Geen achterkamertjespolitiek.

Ik moet zeggen dat ik er een beetje angst voor heb. De LPF zal wel eens snel in slaap gesukkeld kunnen worden door haar coalitiegenoten. Ik hoop dat ik het mis heb. In ieder geval zal ik de werkwijze van de LPF en de uitvoering van het gedachtegoed van Pim kritisch blijven volgen en zo nodig regelmatig om actie blijven schreeuwen in mijn columns.

Het mag niet zo zijn dat Pim voor niets is gestorven.

Sociale Dienstplicht

Zondag 14 juli 2002

In het regeerakkoord heb ik er geen letter over gelezen. De heren Balkenende, Herben en Zalm heb ik er geen woord over horen zeggen. Dat verbaast mij. Fortuyn had het onderwerp sociale dienstplicht bespreekbaar gemaakt als mogelijke oplossing voor hardnekkige problemen in diverse sectoren van de Nederlandse samenleving. Zelf ben ik een groot voorstander van een uitgebreide vorm van sociale dienstplicht. Dit mede doordat de militaire dienstplicht is komen te vervallen.

Wat versta ik onder sociale dienstplicht?

Onder sociale dienstplicht versta ik dat iedere ingezetene van het Koninkrijk der Nederlanden zich minimaal een jaar, verplicht, ter beschikking stelt aan de staat. Gedurende dit jaar dient hij/zij tewerkgesteld te worden in sectoren die extra arbeidskrachten ter ondersteuning hard kunnen gebruiken. Niet ten onrechte wordt hier veelal aan de zorgsector gedacht. De zorg kent een hoop problemen op het gebied van personeel. Veel problemen kunnen verkleind en misschien zelfs opgelost worden als er sociaal dienstplichtigen ter beschikking worden gesteld op ondersteunende en administratieve functies.

Ik denk echter niet alleen aan de zorgsector. Ook bij Justitie kunnen sociaal dienstplichtigen de werkdruk aanzienlijk doen afnemen. Zo zouden dienstplichtigen op de politiebureaus gebruikt kunnen worden voor administratieve werkzaamheden waardoor nu veel agenten, die op straat thuishoren, achter het bureau zijn beland. Op de gerechtshoven kunnen dienstplichtigen ingezet worden bij de vele tijdrovende administratieve procedures die volgens de wet uitgevoerd moeten worden.

Defensie kan mogelijk ook gebruik maken van sociaal dienstplichtigen in functies die voorheen veelal werden bekleed door militaire dienstplichtigen. Daarnaast moeten de gemeenten kunnen beschikken over een deel van de sociaal dienstplichtigen voor de functies waarvoor zij de afgelopen jaren Melkertbanen hebben gecreëerd.

Wat versta ik onder een uitgebreide vorm van sociale dienstplicht?

De uitgebreide vorm van sociale dienstplicht dient uitgevoerd te worden door de sociale dienst. Ik ben van mening dat iedere uitkeringsgerechtigde in Nederland iets terug moet doen voor het levensonderhoud dat de staat hen garandeert. Het mag niet uitmaken of iemand een bijstandsuitkering of een WW uitkering geniet. Op het moment dat iemand in een uitkeringssituatie terechtkomt moet hij/zij sociale dienstplicht vervullen op gemeentelijk niveau. Als tegemoetkoming kan de hoogte van de uitkering iets opgetrokken worden doch mag nooit het minimumloon te veel benaderen. Een uitzondering wil ik hier nog

maken voor alleenstaande ouders waarbij het jongste kind de leeftijd van 5 jaar nog niet heeft bereikt.

Wat bereiken we met een sociale dienstplicht?

Ten eerste verkleinen we een hoop structurele problemen. Voornamelijk op het gebied van gezondheidszorg en veiligheid. Ten tweede verbeteren we het saamhorigheidsgevoel doordat deze dienstplicht voor eenieder geldt en een sociaal karakter heeft. Ik verwacht dat door een sociale dienstplicht minder individualisering voor komt. Een groot deel van de bevolking wordt geconfronteerd met problemen in sectoren waar zij normaal nooit mee te maken krijgen. Ten derde verwacht ik een behoorlijke afname van het aantal uitkeringsgerechtigden. Een aantal mensen zitten structureel in de bijstand omdat werken voor hen financieel niet aantrekkelijk is. Doordat deze mensen, bij een uitgebreide sociale dienstplicht, automatisch aan het werk moeten op het moment dat zij uitkeringsgerechtigd worden zullen velen van hen actiever worden op de arbeidsmarkt. Op de arbeidsmarkt moet altijd meer verdiend kunnen worden dan de vergoeding voor sociale dienstplicht.

Wellicht wordt het onderwerp sociale dienstplicht in de toekomst nog aan een nadere studie onderworpen. De komende vier jaar verwacht ik er eerlijk gezegd weinig van.

Erg jammer. Het is namelijk een maatregel met vele voordelen.

Wil je mijn held zijn

Zaterdag 20 juli 2002

De aarde voorzichtig weggehaald
Door een bescheiden kraanwagen.
De grafkelder geopend.
De witte kist omhoog getild.
Ik hoor mezelf weer vragen.....
Waarom...?
Waarom...?
Waarom...?

Het antwoord denk ik te weten, ik geef hem nog niet. Het moment is er nog niet goed genoeg voor. De feiten blijven.

Nadat Pim Fortuyn bij Leefbaar Nederland werd weggestuurd startte hij binnen enkele dagen de 'Lijst Pim Fortuyn'. Velen hadden liever gezien dat hij toen al naar Provesano was vertrokken om een boek te schrijven. Pim Fortuyn had echter het Nederlandse volk beloofd dat zij op hem konden stemmen op 15 mei. Belofte maakt schuld en Fortuyn loste deze schuld in. Helaas met zijn dood.

Waarschijnlijk voor Fortuyn een redelijk mooie dood. Hij bewonderde Kennedy. Fortuyns moeder waarschuwde hem al dat hij net zo zou eindigen als hij de politiek zou ingaan. Na de dood van zijn moeder ging hij die politiek in en speelde hij met de dood.

Hij stak zijn kop ver boven het maaiveld uit en waarschuwde ons allen dat hij het risico van een aanslag liep. Hij vermeldde nog, na het taartincident, dat premier Kok verantwoordelijk was voor zijn gezondheid. Maar eenieder stak zijn kop in het zand. In Nederland gebeurt zoiets niet. Maar toch.....

Pim Fortuyn richtte bewust de LPF op met drie andere bestuursleden. Fortuynisten van het eerste uur. Het frappante is echter dat, amper 100 dagen na de oprichting van de LPF, geen van deze bestuursleden meer actief is binnen de Partij. De Fortuynisten van het eerste uur zijn vervangen door de strategen die hun positie bepaalden na de dood van Fortuyn. En niemand doet hier wat aan.

De heer Sleeswijk Misser was al een tijdje, illegaal, interim voorzitter van de club en heeft zich na de crisis met Dost en Langendam op een bescheidener manier moeten opstellen. De LPF liet de redders Maas en van Leeuwen eerst de boel op orde brengen alvorens Sleeswijk Misser te benoemen op een vooraanstaande risicovolle functie.

Pim is nog niet opgegraven of Sleeswijk Misser weet voor de tweede keer een rel te veroorzaken binnen de LPF organisatie. Eerst werkte hij met medewerking van de Tweede Kamer Fractie de Fortuynisten Dost en Langendam uit de partij en vervolgens heeft hij nu de aanval geopend op Maas en Van Leeuwen. De centen zijn immers toch al binnen.

Het rare in het hele verhaal is dat Sleeswijk Misser altijd bevoordeeld is door Mat Herben. Dat riekt een beetje naar ouderwetse vriendjespolitiek.

Sleeswijk Misser is een marineman en Herben was de woordvoerder van Defensie. Beide waarschijnlijk zeer overheidsgezind en dat leidt bewust dan wel onbewust tot bespelen van de gehele goegemeente. Eén ding is zeker: Fortuyn had dit nooit zo gewild. Fortuyn was: open, eerlijk en voor het volk.

Fortuyn heeft zijn leven gegeven voor de nieuwe vrijheid van het volk. De vernieuwde vrijheid van meningsuiting.

Toen ik de mooie witte kist van Fortuyn in de witte lijkwagen zag
verdwijnen moest ik denken aan een liedje van 'Van Dik Hout'

*Mijn ogen rood mijn hoofd gebogen
Het woord viel op me neer
Het moest zo zijn
Het moest niet mogen
Het kwam zo maar
Zo maar uit het niets*

*En als je dan weer bent bedrogen
Door het leven keer op keer
En mijn ogen zijn geopend
En ik jou weer zie*

*Zou het uit de hoogte klinken
Je het onbescheiden vinden
Als ik je vraag.....
Wil je mijn held zijn
In harnas en schild tegen de pijn
Wil je mijn held zijn
Vanavond, Vannacht*

De 15^e Minister

Dinsdag 23 juli 2002

En zo beëdigde Hare Majesteit de Koningin gisteren het nieuwe kabinet.

Het kabinet dat vernieuwingen nastreeft. Dit in tegenstelling tot de

Koningin die wederom met een jaren dertig kapsel op de foto ging.

Het nieuwe kabinet liet er geen gras over groeien en startte de vernieuwing voortvarend. Zo presenteerden zij gisteren de eerste staatssecretaris van allochtone afkomst: Philomena Bijlhout.

Vervolgens presenteerde Balkenende de snelst aftredende staatssecretaris aller tijden: Philomena Bijlhout.

Zij had slechts zeven uur nodig om haar wachtgeld veilig te stellen.

Philomena Bijlhout trad niet af omdat zij na de decembermoorden van 1982 deel uitmaakte van de volksmilitie van Desi Bouterse. Zij trad af omdat ze last blijkt te hebben van selectief geheugenverlies en vanzelfsprekend wist ze dat niet meer. Gelukkig wist RTL nieuws haar hieraan te herinneren want van de algemene inlichtingen en informatie dienst (voormalig BVD) hoeven wij het in Nederland niet te hebben. Die blijken namelijk minder te weten dan een commerciële zender.

Het leuke van een nieuw kabinet is nieuwe gezichten. Bij een kabinet dat vernieuwing voor ogen heeft is het weer interessant om te kijken waar die nieuwe mensen vandaan komen en of dat inderdaad vernieuwing met zich mee kan brengen. Laten we ze even doornemen:

Jan Peter Balkenende: premier, professor, meester, doctor en volgens zijn studenten erg goed in staat duidelijke uitleg te verschaffen. Daar heeft Nederland nu net behoefte aan dus JP bestempel ik als positief.

Piet Hein Donner: komt uit het ambtelijk milieu en lijkt deze post als beloning gehad te hebben voor zijn functie als informateur. Komt echter uit een eeuwenlang juristengeslacht en blijkt over veel juridische kennis te beschikken. Piet Hein bestempel ik eveneens als positief

Jaap de Hoop Scheffer: mislukt als fractievoorzitter van het CDA, schuchtere uitstraling van een droeve hond en een te lange carrière in de politiek geven hem het stempel negatief

Maria van der Hoeve: enige vrouw op een ministerspost, pittige tante met de goede uitstraling, positief

Cees Veerman: zijn verwilderde boeren uitstraling geeft hem het voordeel van de twijfel evenals het feit dat hij van buitenaf komt.

Aart Jan de Geus: topper in het bedrijfsleven, goed thuis in de financiële wereld, positief.

Eduard Bomhoff: adviseur met veel kennis die geen blad voor zijn mond neemt en af en toe betrappt kan worden op omstreden uitspraken, positief.

Herman Heinsbroek: zakenman in ruste die het voor het geld niet hoeft te doen waardoor hij meer risico's kan nemen. Qua uitstraling de gewone man op een ministerspost, positief

Roelf de Boer: komt uit de binnenscheepvaart en was voorzitter van de kamer van Koophandel Rotterdam. Man met verstand van zaken, positief

Hilbrand Nawijn: een meesterzet vind ik, om deze man minister van integratie en vreemdelingenbeleid te maken. Als er één man de problematiek kent in deze sector dan is het Nawijn wel. Kortom: positief
Johan Remkes: was staatssecretaris VROM in het vorige kabinet. Was vroeger als JOVD'er al voor paarse experimenten en heeft geen ervaring in het bedrijfsleven: negatief

Hans Hoogervorst: was staatssecretaris in het vorige kabinet. Is begonnen als secretaris van Bolkenstein vervolgens werd hij kamerlid. Heeft alleen maar in de politiek gewerkt: negatief

Henk Kamp: al een tijd actief in de politiek daarvoor werkzaam geweest bij de FIOD. Kamp krijgt het voordeel van de twijfel.

Benk Korthals: Minister van Justitie onder paars en nu minister van Defensie. Gezien paarse achtergrond negatief.

De vijftiende plek op het bordes bleef ongewenst leeg. Dat is de plek van Minister President Generaal Pim die vanuit het hiernamaals de regie voert over het zakenkabinet Fortuyn.

Topambtenaren

Vrijdag 26 juli 2002

De nieuwe minister van Volksgezondheid, Eduard Bomhoff (LPF), gaf de afgelopen week te kennen niet samen te willen werken met topambtenaar Peter van Lieshout. Van Lieshout had kritiek op de gezondheidsparagraaf van het strategisch regeerakkoord. Ongetwijfeld zullen er meerdere ambtenaren kritiek uiten op het regeerakkoord. Van Lieshout is echter een zeer links georiënteerde topambtenaar die zich als een vis in het water voelde onder het ministerschap van, de aan alle kanten mislukte oma, Borst. Minister Remkes van Binnenlandse Zaken, verantwoordelijk voor de aanstellingen en ontslagen van topambtenaren, ziet vanzelfsprekend niets in een ontslagprocedure. Remkes was in het verleden als JOVD'er voorstander van paarse experimenten. Remkes is er onderhand ook wel achter dat Paars het niet was doch blijft een linkshangende VVD'er in een centrumrechts kabinet. En dat is misschien wel weer goed voor de balans. Van Lieshout wordt binnenkort overgeplaatst naar een ander departement waar hij weer een topfunctie zal bekleden. Het zal mij niets verwonderen als dat Binnenlandse Zaken is.

De vraag is echter: Moet een topambtenaar, als hij vraagtekens heeft bij het te voeren beleid, op zijn functie blijven zitten totdat hij ontslagen of overgeplaatst wordt?

Het antwoord hierop is: NEEN

Het grote verschil tussen een ambtenaar en een topambtenaar is dat een ambtenaar beleid uitvoert en dat een topambtenaar betrokken is bij het maken van beleid. Op het moment dat een topambtenaar beleid moet gaan maken waar hij zelf vraagtekens bij zet, moet hij wegwezen. En niet door te wachten op een nieuwe functie of ontslag met een gouden handdruk. De topambtenaar moet gelijkgeschaald worden met bewindvoerders. De topambtenaar moet, als hij niet achter het beleid staat dan wel vindt dat hij het beleid niet afdoende kan verdedigen, gewoon zijn ontslag indienen en wat anders gaan doen. Zonder gouden handdruk en zonder een kapitaal aan wachtgeld voor de komende jaren. We pikken het niet meer dat politici pluchevastigheid vertonen dus behoren wij dat ook niet te pikken van topambtenaren. Want als politici komen en gaan en topambtenaren maar blijven zitten, dan verandert er nog niets. Dan loopt de vernieuwing dood in de ambtelijke trechter. Dan moeten er misschien wel goede ministers verdwijnen doordat topambtenaren niet van beleid willen veranderen. En dan is het einde zoek.

Het eigenaardige is dat zowel politici als topambtenaren, na ontslag, een vermogen aan wachtgeld tegemoet kunnen zien. Dit terwijl deze personen, gezien hun kennis en ervaring, het makkelijkst weer aan de slag kunnen komen.

Maandag 29 juli 2002

Het afgelopen weekeinde werden er weer eens opiniepeilingen gelanceerd. Ik heb niet zo veel met opiniepeilingen. Zeker niet in een periode als deze. Het kabinet is net geïnstalleerd, het zomerreces staat voor de deur en er zijn geen verkiezingen in velden of wegen te bekennen. Kortom: opiniepeilingen in deze periode zijn volslagen nutteloos. Daarbij komt nog het feit dat opiniepeilingen moeizaam controleerbaar en dus manipulatief zijn.

Volgens de gepresenteerde opiniepeiling staat de LPF thans op een verlies van 11 zetels. Wellicht is het aantal van 11 vertekend. Een verlies was echter te verwachten.

Niet omdat de LPF het zo slecht doet. De oorzaak ligt meer in het feit dat de LPF slecht wordt afgeschilderd door de media. Voor het overgrote deel bestaat de media uit links georiënteerde verslaggevers en reporters die er alles aan gelegen zijn om de politieke nieuwkomer zo slecht mogelijk neer te zetten. Dat gaat deze doorgewinterde journalisten trouwens goed af. Min of meer geholpen door de wat onbeholpen start van de nieuwe mensen die de politiek bestormen weet het journaal het negativisme met schreeuwende vetgedrukte koppen onder de aandacht te brengen van het Nederlandse volk. Het is niets meer dan het manipuleren van de lezer onder het motto: *“zien Julie nu wat Julie fout gedaan hebben op 15 mei”*

De bestuurlijke problemen, waar trouwens veel organisaties bij aanvang last van hebben, werden onnodig lang en suggestief uitgemeten in de media. Eerst waren Dost en Langendam de zwarte schapen die beticht werden van machtsmisbruik. Vervolgens was het de groep Sleeswijk Visser, waar in eerste instantie Dost en Langendam de macht aan over moesten dragen, die publiekelijk werd aangevallen.

Mat Herben werd nog enigszins geroemd door zijn gesprekspartners Balkenende en Zalm. De pers vond Herben te weinig LPF standpunten binnenslepen tijdens de informatie.

De Tweede Kamerfractie wordt afgeschilderd als een onsamenvattend zootje, terwijl verdeeldheid binnen een fractie het politiekdebat vergroot en de indruk wegneemt dat de fractie als makke schapen achter de voorzitter aan lopen.

De LPF wist de eerste allochtone staatssecretaris te leveren die tevens de kortst zittende staatssecretaris werd (twee records binnen een dag). Zij wenst gebruik te maken van een wachtgeldregeling wat de vooringenomen standpunten omtrent misbruik van sociale uitkeringen door allochtonen doet bevestigen.

Ferry Hoogendijk blijkt dezelfde gave te hebben als Harry Mens: zo veel mogelijk fout overkomen in het nieuws. Hij weet zijn beide burens in het kabinet te krijgen terwijl de LPF tegen vriendjespolitiek is.

Het wordt nu eens tijd voor positief nieuws. De enige die daar voor kan zorgen is de LPF zelf. Ik roep bij deze Ed Maas op om, zodra hij overzicht heeft verkregen in de organisatie en de ledenadministratie op orde is, een persconferentie te houden samen met Mat Herben. Deze heren kunnen het Nederlands volk meedelen dat de LPF als organisatie en politieke partij klaar is voor de toekomst. Zij kunnen de ledenvergadering uitschrijven die er voor zorg moet dragen dat er een stabiel bestuur wordt gekozen zodat eenieder zich kan gaan richten op zijn of haar politiek taak.

Die nietszeggende opiniepeiling van –11 is niet goed voor de LPF. Het volk is beïnvloedbaar en de pers weet dat. Als er niets gebeurt dan weet diezelfde pers het verval verder op te krikken in de komende peilingen. Als politiek vernieuwer mag de LPF dit niet laten gebeuren. Zij moet evenals Fortuyn trachten de negatieve publiciteit te gebruiken en om te bouwen tot positieve.

50 % Allochtone Jeugd

Woensdag 31 juli 2002

50% van de jeugd in de grote steden blijkt van allochtone afkomst te zijn. Let wel: van allochtone afkomst. De meeste van hen zullen in Nederland geboren zijn. Helaas worden zij niet allemaal op West Europese wijze opgevoed. Het land van herkomst van de ouders alsmede het geloof bepalen nog steeds een groot deel van hun opvoeding. 50% van de jeugd nu houdt in 50% van de oudere jongeren over 20 jaar. Doordat mensen van allochtone afkomst zich sneller vermenigvuldigen dan de Nederlanders spreken wij dus over 20 jaar over 75% van de jeugd in de grote steden die van allochtone afkomst is. U wilt niet weten hoe de verhoudingen zijn over veertig jaar, of over zestig jaar.

Een voordeel van die verhouding 50/50 is dat er nu veel makkelijker onderzoek kan worden gedaan. Zo wil ik wel weten welk percentage het islamisme aanhangt, zowel van de allochtone als de autochtone jeugd. Ik wil wel een onderzoek zien naar het toekomstperspectief van de hedendaagse jeugd in de grote steden. Ik wil wel weten hoeveel kinderen men in de toekomst op de wereld wil gaan zetten. En zo kan ik nog wel een tiental vragen verzinnen waar de overheid onderzoek naar kan gaan doen. De resultaten van dit onderzoek dienen gebruikt te worden om allochtonen te hervormen naar onze Nederlandse cultuur. Dat is namelijk noodzakelijk.

Om die cultuurhervorming een beetje te motiveren kunnen wij bijvoorbeeld iets overnemen uit hun cultuur. Ik denk dan aan de erbarmelijke gevangenissen. We bouwen gewoon nieuwe gevangenissen naar Turks of Marokkaans model. Plusminus 100 man in een cel. Geen televisie, geen stereo-installatie, geen koelkast meer. Straf is straf. Justitie wordt hierdoor beter betaalbaar (daar zal Donner blij mee zijn). De gevangenissen schrikken af waardoor Nederland minder aantrekkingskracht krijgt op criminelen uit den vreemde.

Een onderdeel van cultuurhervorming moet het taalgebruik worden. Buiten het eigen huis moet de taal van het woonland gevoerd worden: Nederlands. Er mag eventueel een klankje dialect in zitten maar het moet voor iedere Nederlander verstaanbaar zijn. Ook in de moskeeën dient de voertaal Nederlands te zijn.

Er dient bovendien een vorm van toezicht geregeld te worden op de stellingen en de ideeën die vanuit de Moskeeën worden gepredikt. Aangezien de meeste Moskeeën met torenhoge subsidies zijn neergezet is dit volledig legitiem.

Buiten de inburgeringscursus moet er ook een toezicht op de inburgering komen. Zie het als het behalen van een EHBO diploma. Om dit diploma te verlengen moeten zes herhalingslessen per jaar worden gevolgd. Voor de inburgeringscursus dient iets soortgelijks bedacht te worden voor een

periode van vijf tot maximaal tien jaar vanaf het doorlopen van de inburgeringscursus.

Diegene die zich niet aan de regels van de cultuurhervorming houden dienen alternatief gestraft te worden in de vorm van het assisteren bij inburgeringscursussen. Zo sla je twee vliegen in één klap.

Minister Nawijn kan voorlopig aan de slag en het is te hopen dat hij dit daadkrachtig doet. Ik moet er namelijk niet aan denken dat Nederland over zestig jaar als voertaal Arabisch heeft en dat de Nederlander tegen die tijd wordt gezien als inboorling.

AUGUSTUS t/m SEPTEMBER 2002 Het
Kabinet Balkenende

Het gelijk van Heinsbroek

Woensdag 7 augustus 2002

De financiële problemen voor het nieuwe kabinet stapelen zich op nu de economische groei volgend jaar nauwelijks uit het slop komt en de werkloosheid in 2003 zeer fors oploopt tot 385.000 personen, meldde het Centraal Planbureau gistermiddag. Het is hetzelfde bericht als Pim Fortuyn medio januari wist te melden. In het regeerakkoord zijn daarom geen afspraken gemaakt voor snelle uitgaven maar is besloten een pas op de plaats te maken tot 2004 en 2005. Geen financiële ruimte voor lastenverlichting aan de burgers. Is dat wel zo slim?

Neen, zegt minister Heinsbroek van Economische Zaken. Op het moment dat de economie achteruit holt, moeten we er voor zorgen dat de consumenten meer vertrouwen krijgen in de economie. Dat ben ik volledig met Heinsbroek eens. Het kabinet nog niet. Minister Hoogervorst van Financiën is een raspoliticus. Hij heeft namelijk nooit ergens anders gewerkt dan op het Binnenhof. Hoogervorst is ook nog van VVD huize en dat houdt dus in: bezuinigen, bezuinigen, bezuinigen.

Op zich heb ik niets tegen bezuinigen. Ik vind het van de zotte dat Nederland als welvarend westers land zo'n hoge staatsschuld heeft. Den Uyl is al jaren dood maar wij zitten nog steeds opgezaald met zijn financiële lasten. Maar dat even terzijde.

Hoogervorst wil verder bezuinigen om het dreigende financieringstekort wat op te vangen en Heinsbroek wil lastenverlichting om de consument meer vertrouwen in de economie te geven. Welke van deze opties is financieel juist?

De Haan van het CDA viel de afgelopen week Heinsbroek bij. Tenminste, De Haan wil niet dat de onroerendgoedbelasting voor particulieren vervroegd wordt afgeschaft en hij wil ook niet dat het zogenaamde 'kwartje van Kok' eerder wordt gerestitueerd. De Haan ziet wel wat in een teruggaaf van werknemerspremies uit de reserves van de sociale fondsen. Daar moet dan een afspraak over loonmatiging tegenover staan.

Min of meer geeft De Haan Heinsbroek gelijk. Door lastenverlichting trachten het vertrouwen in de economie terug te winnen. Geen slechte zaak. Lastenverlichting is enerzijds goed voor de werknemer en anderzijds voor de werkgever die door lagere loonkosten beter kan concurreren.

Loonmatiging is vrijwel noodzakelijk om onze internationale concurrentiepositie niet verder te schaden. Door de absurde looneisen van de vakbonden prijzen we ons zelf de markt uit.

Hoogervorst zit er helemaal naast. We hebben in het verleden gemerkt dat enkel bezuinigen het vertrouwen in de economie doet afnemen waardoor we in een negatieve spiraal terecht dreigen te komen.

Het vertrouwen in de economie is slechts te herstellen door de koopkracht van de consument minimaal op peil te houden. Door invoering van de Euro is deze koopkracht aardig gedaald. Ik denk dat als De Haan de lastenverlichting werknemerspremies er doorheen krijgt per 2003 en Heinsbroek in datzelfde jaar de onroerendgoedbelasting particulieren weet af te schaffen en het kwartje van Kok weet terug te geven, het Centraal

Planbureau binnen afzienbare tijd met een hele andere economische analyse op de proppen komt.

Kok ter verantwoording

Donderdag 8 augustus 2002

Angst is een slechte raadgever. Wim Kok weet daar onderhand alles van. Het begon al in de jaren zeventig toen Kok als vakbondsleider schreeuwend op de barricaden verkondigde dat hij een man van het volk was en dat hij nooit voor het geld zou zwichten en zijn mensen in de steek zou laten voor een politieke carrière. Uit angst voor zijn achterban deed hij deze uitlatingen. Drie maanden later zat hij als gedoodverfde opvolger van Joop den Uyl in een huichelachtige pluchevaste zetel van de Tweede Kamer. Joop den Uyl leerde Wim Kok dat een goed socialist de zaken zo weet te formuleren dat deze op talrijke manieren zijn uit te leggen zodat je altijd je reet uit de tegenaanvallen kan draaien. Wim Kok was, door zijn angst voor den Uyl, een goede leerling en schopte het tot Minister van Financiën in het Kabinet Lubbers en vervolgens tot premier van Paars I en II. In tegenstelling tot andere gedoodverfde opvolgers van Den Uyl, Marcel van Dam, Bram Peper en André van der Louw, redde Kok het wel. Als minister leende hij een kwartje van het volk om later het socialistische begrip van lenen anders uit te leggen. Als premier schreef hij geschiedenis door als eerste premier aan te treden van een naoorlogs kabinet zonder het CDA. Ik was zelf voorstander van Paars omdat Nederland ooit eens onder een regering met het CDA moest uitkomen. Paars had echter nooit onder socialistische bewindvoering mogen staan. De politiek sukkelde weg in een gesloten pluchevaste achterkamertjesmacht waar geen invloed meer op uit was te oefenen. Mede door de economische voorspoed nam het volk onvoldoende moeite hier tegen op te treden.

Paars onder VVD bewind met Wiegels als premier was beter geweest. Pim Fortuyn zag zijn kans om het volk wakker te schudden. Hij wist in een betrekkelijk korte tijd de zetels van de gevestigde politiek aan het wankelen te brengen. Het volk werd wakker en de premier kreeg weer een angstaanval. Hij die reeds acht jaar de Vader des Vaderlands speelde en al acht jaar iedereen in toom wist te houden werd aangevallen op zijn beleid. Kok wist dondersgoed dat hij zich als premier niet met partijpolitieke zaken mocht bezighouden. Dat zou zijn geloofwaardigheid nog verder aantasten. Maar wat moest hij als angstige socialist in hart en nieren. Melkert deed alles fout en Melkert moest en zou premier worden. Nederland zonder socialistisch bewind kon niet meer in de ogen van Kok. Zijn angst bedwelmde iedere vorm van realiteit, hij begon links dictatoriaal te denken in een land dat democratie hoog in het vaandel heeft staan. Door deze panische angst maakte hij de grootste blunder van zijn leven.

Als premier van Nederland waarschuwde hij het volk voor Pim Fortuyn. Hiermee overtrad hij een ongeschreven wet. Namelijk dat een premier er is voor iedere Nederlander en niemand mag uitsluiten. De angst voor Fortuyn was dermate groot dat Kok begon te overdrijven en te liegen. Het volk waarschuwde voor een gevaar dat er niet was. Fortuyn discrimineerde en demoniseerde en zich vervolgens als premier met socialistische partijpolitiek ging bemoeien omdat hij vond dat zijn opvolger

dat niet goed deed. De media gaven Kok de gelegenheid om helemaal los te gaan tegen Fortuyn en zo creëerde de premier een klimaat waarin Fortuyn vogelvrij werd verklaard en vervolgens vermoord.

Na de dood van Fortuyn bagatelliseerde Kok zijn uitlatingen tegen Fortuyn en zijn waarschuwingen aan het volk. Hij herinnerde de lessen van den Uyl en legde de dingen anders uit dan dat ze waren met het doel wederom zijn reet er uit te draaien. Hij herinnerde zich plotseling dat hij premier van alle Nederlanders was en zat vooraan in de kerk aan de Mathenesserlaan in Rotterdam.

Met zijn droeve honden gezicht kondigde hij een tijd van bezinning aan. De socialistische vertaling van het woord bezinning is 'niet meer over lullen totdat het vergeten is'.

Zo werkt het echter niet want dit wordt nooit meer vergeten.

Peter Langendam gaf in navolging van Fortuyn duidelijk zijn gedachten weer. De kogel kwam van Links. Niemand kan dat ontkennen. Kok vond de uitspraken van Langedam niet kunnen in een tijd van bezinning en wist zelfs de nog instabiele LPF zover te krijgen dat Langedam op een zijspoor werd gezet.

Pamela Hemelrijk, columniste Algemeen Dagblad, werd door het Algemeen Dagblad beperkt in haar vrijheid van meningsuiting. Zij schreef de waarheid en werd niet geplaatst.

Kok hield zonder schuldgevoel de touwtjes in handen.

Kan een premier hier ongestraft van afkomen?

Volgens de parlementaire onschendbaarheid wel. Geldt die parlementaire onschendbaarheid ook bij een demissionaire premier?

Dat is aan de commissie Haak om een antwoord op te geven. De commissie had al zeker twee maanden geleden haar rapport kunnen presenteren doch, volgens oud politiek gebruik, wordt de boel gerekend tot dat de schrijfstijl dermate algemeen is opgesteld dat er wederom geen sancties volgen op deze smet op onze vaderlandse geschiedenis terwijl er wel verantwoordelijken zijn op te roepen.

Het frappante in de hele zaak is dat de Tweede Kamer fractie van de LPF zich niet laat horen op dit punt. Dat zij geen druk zetten op de commissie Haak en dat zij geen parlementaire enquête eisen die moet beoordelen in welke mate paarse bewindvoerders tekort zijn geschoten, in hoeverre zij verantwoordelijkheid droegen en op welke wijze zij gestraft dienen te worden.

Want zolang Kok niet ter verantwoording is geroepen voor zijn machtsmisbruik als premier van de Staat der Nederlanden zal de democratie nooit meer een democratie zijn.

Van uitstel komt afstel

Vrijdag 9 augustus 2002

Het is ochtend, rond de klok van tien. Volkert zit op een stoel in zijn cel. Voor hem staat de kleurentelevisie aan op Nederland 2. In zijn rechterhand houdt hij een bekertje jus d'orange. Van het hongergevoel heeft al lang geen last meer. Zijn lichaam is na 30 dagen hongerstaking gewend te functioneren zonder voedsel. Voor die 30 dagen was het lichaam ook al weinig gewend. Als veganist is de toename van lekkernijen een sober geheel. De uitzending begint. Het proces, zijn proces. Hij kijkt in het gelaat van de rechters: Gijsberts, Baudain en Vermolen. Een glimlach kan hij niet langer onderdrukken. Hij kent één van de rechters. Die linkse rakker van een Nol Vermolen was hij in een andere hoedanigheid vaker tegengekomen. Vermolen deed vluchtelingenwerk, Volkert milieuoffensief. Op één of andere bijeenkomst had hij nog tegen Vermolen gezegd: "wij doen de dieren, jij doet de beesten." Er was om gelachen.

Enkele maanden geleden was Vermolen rechter geworden en juist Vermolen is één van de rechters die over Volkerts lot mag beschikken. De Officier van Justitie, J. Plooi, blijkt een waterdichte zaak te hebben. Volkert ligt er niet wakker van. Volkert zwijgt tegen de buitenwereld en zeker tegen Justitie. Hij begrijpt zelf ook wel dat het een overduidelijke zaak is geworden. De politie stond hem gewoon op te wachten. Hij had nog geeneens tijd om zich van het wapen, de latex handschoenen en zijn kleding te ontdoen. Alle sporen waren nog aanwezig toen oom agent zijn hoofd tegen de straattegels drukte met een knie. Volkert is niet gek. Volkert is de moordenaar van Pim Fortuyn en dat weet nu iedereen. Alleen niemand weet waarom. Niemand weet of hij uit eigen wil heeft gehandeld of slechts het uitvoerende orgaan is geweest van een omvangrijke organisatie. Volkert weet dat wel. Volkert zwijgt. Hij heeft toch niets te verliezen. Dat heeft de Officier van Justitie net wel duidelijk gemaakt. Volkert staart naar de televisie. Zijn raadsman neemt het woord: Mr. A.A. Franken. Ze hebben samen de tactiek gekozen, hakken op de rechtmatigheid van het proces. Volgens het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten voor de Mens en wel artikel 6 lid 2, kan er nooit sprake zijn van een eerlijk proces. Voor deze ochtend was Volkert al maanden publiekelijk aan de schandpaal genageld. Hij, Volkert, is gedemoniseerd. Daarover moeten bewindslieden uit het paarse kabinet maar eens, onder ede, een verklaring afleggen. En niet alleen leden uit het voormalige paarse kabinet. De halve goegemeente heeft zich daarmee beziggehouden. Zij mogen allemaal uitleggen waarom zij dat gedaan hebben. Volkert was alleen nog maar verdachte. Als iedereen zijn zegje gedaan heeft, dan pas zal Volkert er over na gaan denken ook eens een verklaring af te leggen.

Volkert lacht. De dag loop ten einde. Het proces wordt drie maanden uitgesteld. De Officier van Justitie gaat verder onderzoek doen. Mr. Franken en consorten gaan verder onderzoek doen. Volkert zet de

televisie uit. Loopt glimlachend door zijn cel. Over drie maanden is hij al één maand dood.

Zomerstop

Maandag 12 augustus 2002

Het waren hectische maanden. Dat begon op de 6e mei. De onrechtvaardige dood van Pim Fortuyn zette het volk aan het nadenken. Mij ook uiteraard. Ik kreeg een ongelofelijke schrijfdrang die tot op de dag van vandaag niet is opgehouden. Fortuyn maakte voor zijn dood een hoop los. Ik probeer sinds zijn dood, zijn visie in leven te houden. Niet dat ik de illusie heb dat in mijn eentje te kunnen. Ik doe het meer uit angst. Zowel de politiek als de denkwijze van de Nederlandse bevolking mogen nooit meer zo worden dan voor de opkomst van Pim Fortuyn. Onderhand ben ik er achter gekomen dat vele duizenden Nederlanders op een soortgelijke wijze bezig zijn het gedachtegoed van Fortuyn te bewaken. Daarom gelast ik met een gerust hart een zomerstop van twee weken in. Wij zijn aan vakantie toe. Ik ken mezelf. De afgelopen maanden heb ik me waarschijnlijk regelmatig teruggetrokken in een soort cocon. Waardoor ik meer naast, dan in mijn gezin heb geleefd. Meer in mijn werkkamer dan in de woonkamer heb gezeten. Die periodes heb ik wel eens en daar is het hele gezin reeds aan gewend. De vakanties zijn er voor om dat evenwicht weer te herstellen.

De koffers zijn gepakt. Mijn extra privé bescheiden bestaan uit de boeken: Geheime Kamers van Jeroen Brouwer (dit boek ter ontspanning), De verweesde samenleving van Pim Fortuyn (dit boek om het begrip Fortuynisme verder uit te denken) en enkele lesboeken voor schrijvers. Daarnaast heb ik natuurlijk mijn schrijfmap met vulpen en extra inktpatronen bij me. Het geheel heb ik aangevuld met twee manuscripten van boeken die ik eind dit jaar en begin volgend jaar wil uitgeven. Waarschijnlijk heb ik meer dan de helft als koffervulling bij me want als ik alles goed wil doornemen dan moet het twee weken regenen. Die kans is uiterst gering want we vertrekken vannacht naar Turkije waar het zonnig is en het kwik oploopt tot 36. Mogelijk verblijven we in een appartement die gefinancierd is met onterecht ontvangen Nederlandse kinderbijslag. Wellicht wordt dit complex gerund door mensen die een Nederlandse WAO uitkering ontvangen. Waarschijnlijk verblijven er alleen maar Nederlanders in dat complex die daar hun zuurverdiende vakantiegeld heen brengen. Ik kan er op dit moment niet mee zitten. Nederlanders hebben vaker last van verkeerde zuinigheid waardoor zij geld over de verkeerde balk gooien. Tot over twee weken.

Klikspaan

Vrijdag 30 augustus 2002

Na twee weken genoten te hebben van zon, zee, strand en zwembad aan de Turks Egeïsche kust, zetten wij de afgelopen week weer de voeten op de bodem van onze kleine, pittoreske, miereneukerige, misplaatst naïeve Nederlandje. Het klimaat is hier een stuk onaangener maar het toneelstuk van het nationale leven maakt een boel goed. Al bladerend door de kranten heb ik me verwonderd over de reacties op de bouwfraude. Het hele land weet al tientallen jaren dat de bouwwereld van corruptie aan elkaar hangt. Echter op het moment dat dit met feiten gestaafd wordt, zijn we allemaal verbaasd dat dit soort dingen gebeuren, hier..., in Nederland.

We bevinden ons nu zo'n beetje in de periode van de 'klokkenluiders' en de 'klikspanen'. Na Ad Bos die de bouwfraude in het openbaar bracht terwijl hij zelf ook al niet brandschoon is, kwam de afgelopen week het bericht naar buiten dat justitie in gesprek is met Johnnie Mieremet.

Mieremet behoort tot de grootste en geraffineerdste criminelen die ons land rijk is. Deze Mieremet doet nu even een doekje open over de onderwereld. Voornamelijk over de liquidaties in de onderwereld.

Ik heb het niet zo op klokkenluiders en klikspanen. Het verraad vind ik meestal erger dan de daad. Zeker als de klikker uit eigen geledingen komt. Dit heeft te maken met het vertrouwen dat op een bijna niet te voorkomen manier wordt beschaamd door de klikker. Klikken is oneerlijk. Het is een manier van vals spelen. Veelal komt klikken voort uit een vorm van angst. Het is echter een verkeerde manier om deze angst te uiten. Ad Bos heeft jarenlang zaken gedaan in de top van de bouwwereld. Hij wist hoe het wereldje in elkaar zat en deed daar vrolijk aan mee. Op het moment dat datzelfde bouwwereldje niet meer lucratief genoeg blijkt te zijn voor mijnheer Bos besluit hij de schaduwboekhouding achterover te drukken en ontpopt zich als 'De Klokkenluider'. Dat is oneerlijk. Daarmee wil ik niet zeggen dat de werkwijze in de bouwwereld eerlijk is.

Van mijn vader heb ik vroeger geleerd dat eerlijkheid het langst duurt. Hij heeft me nooit verteld welke eerlijkheid. Ten opzichte van wat of van wie. Er zijn veel vormen van eerlijkheid.

Ik ben van mening dat een groot deel van het leven bestaat uit keuzes en verantwoordelijkheden. Als je een keuze hebt gemaakt dan dien je daar levenslang de verantwoordelijkheden voor te dragen. De eerlijkheid ten opzichte van wat of wie hangt samen met die keuzes. Bos heeft destijds gekozen om mee te doen aan de corruptie binnen de bouwwereld. Door die keuze heeft hij verantwoordelijkheden op zich genomen. Ten opzichte van zichzelf, zijn zakenpartners en de personen die werden omgekocht. Het vertrouwen dat deze personen in hem hadden gesteld heeft hij beschaamd door zijn optreden als klokkenluider. Hij heeft het spel oneerlijk gespeeld.

Hetzelfde geldt voor Mieremet. Mieremet heeft gekozen voor een levenswandel in het gebied waar de onderwereld en de bovenwereld

elkaar raken. Hij heeft verantwoordelijkheden in die tak van de samenleving. Na een aanslag op zijn leven is hij zo bang geworden dat hij de rol van klikspaan op zich heeft genomen. Deze angstfase kost hem sowieso tussen de tien en de vijftien jaar gevangenisstraf doch vermoedelijk ook zijn leven. Mieremet had beter met de tientallen miljoenen euro's die hij bezit, de pleiterik kunnen maken om elders een onopvallend leven op te bouwen. In plaats daarvan rent hij rechtstreeks in de armen van Vrouwe Justitia om de boel te verlinken.

Misselijkmakende oneerlijkheid.

Natuurlijk dient Mieremet zich ten opzichte van de wet te verantwoorden. Dat dient echter pas plaats te vinden op het moment dat Justitie naar hem toe komt. Dat is namelijk een onderdeel van de spelregels van zijn keuze.

Als het vertrouwen in dit soort criminele organisaties al beschaamd wordt, waar moet het dan heen met Nederland.

Raar volk!!!!

Maandag 9 september 2002

Als er één ding op de wereld onvoorspelbaar is, dan is dat wel een volk. Een volk kenmerkt zich voornamelijk door ongecontroleerd kudde gedrag. Waarschijnlijk heeft dat kuddegedrag te maken met een natuurlijke drang om ergens bij te horen. Zodra groepsleiders wegvallen en/of iets anders gaan doen, dan valt het volk uiteen en zoeken de afzonderlijke individuen, die gezamenlijk een volk vormden, naar een nieuwe kudde.

Die 1,6 miljoen stemmers op Pim Fortuyn vormden ook zo'n 'raar' volk. Pim Fortuyn viel weg en dat volk zwerft nu in de vorm van afzonderlijke individuen door het politieke bestel. Op zoek naar een nieuwe kudde. Als aan deze mensen gevraagd wordt waarom zij op 6 mei op Pim Fortuyn hebben gestemd dan antwoorden zij stevast: "Pim had zulke goede ideeën, die wij gewone mensen konden begrijpen."

De regering is geïnstalleerd. De Lijst Pim Fortuyn is goed vertegenwoordigd. En tot mijn verbazing heeft de LPF ministers weten te vinden die, als geen ander, hebben begrepen hoe Pim Fortuyn de hedendaagse politiek zag.

Minister Heinsbroek van Economische Zaken had in zijn eerste dagen al door dat het regeerakkoord, voor wat betreft de economische teloorgang, niet geheel juist was opgesteld. Hij greep in en riep dat de lastenverlichting van de burger sneller gerealiseerd moet worden om de burger wat meer vertrouwen in de economie te geven.

Natuurlijk werd hij door de (linkse)pers onderuit gehaald en bestempeld als ongeleid projectiel. Natuurlijk werd de LPF'er als onbetrouwbaar persoon neergezet. Natuurlijk werd het kabinet Balkenende instabiliteit verweten.

Heinsbroek had echter gelijk en kreeg dit ook van het kabinet. In de vorm van verlaging van WW-premies is een deel van de lastenverlichting per januari 2003 gerealiseerd. Een knap stukje politiek werk van Heinsbroek. Slagvaardigheid binnen enkele weken. Dat was het afgelopen decennia wel anders.

Minister Nawijn is er ook zo één. Okay, deze man heeft de uitstraling van mijn achterwerk, maar wat Fortuyn zei in de verkiezingsstrijd voert Nawijn als Minister van Integratie en Vreemdelingenbeleid uit. Evenals Heinsbroek laat Nawijn het volk weten waar hij over denkt. Deze heldendaad wordt gebagatelliseerd met de uitdrukking "het loslaten van proefballonnetjes."

Nawijn is gewoon op Fortuynlijke wijze het vreemdelingenbeleid aan het aanpakken. Hij heeft er hoogstpersoonlijk voor gezorgd dat een uitgeprocedeerde Nigeriaan die zijn voormalige Nederlandse gezin bedreigde en door de woningbouwvereniging niet zijn huis kon worden uitgezet, op een vliegtuig naar Nigeria verdwijnt. Chapeau!.

Minister Bomhoff had een moeizame autoritaire start. Waarschijnlijk wat onwennigheid. In navolging van Fortuyn kondigde hij echter afgelopen weekeinde aan dat binnen vier jaar, doch waarschijnlijk al medio 2004, de wachtlijsten in de gezondheidszorg weg zijn.

Sterker, hij kondigde dit niet alleen aan, hij deelde tevens mede dat hij op deze uitlatingen afgerekend mag worden.

Dat is nu politiek zoals Fortuyn het bedoelde.

Het is jammer dat het volk dit niet ziet. De LPF ministers dalen in populariteit en de (gemanipuleerde) opiniepeilingen kondigen een zwaar verlies voor de LPF aan.

'Raar' volk. Als de stemmers nu nog hetzelfde denken als op 6 mei 2002 dan zouden ze massaal achter het kabinet staan. De LPF zou dan op winst staan in de peilingen.

Het volk is echter zwevende op zoek naar een nieuwe kudde.

Sanering

Woensdag 18 september 2002

Ruim een week heb ik me rustig gehouden. Was er niets om over te schrijven? Tuurlijk wel. Zat. Eigenlijk was er veel te veel om over te schrijven. Ergernissen stapelden zich op. Het zijn alleen allemaal van die kinderachtige dingen waarover ik me erger. Moet ik dan schrijven over het plotseling ontstane korsakovsyndroom van tientallen managers, directeuren en politici die voor de enquêtecommissie verschijnen. Of over het wekelijks vragenuurtje waarbij het rijgedrag van een minister kilometer voor kilometer wordt uitgekauwd. Neen, als ik elk wissewasje bekritiseer en uitvergroot dan gaat deze column nergens meer over en dat probeer ik te voorkomen. Wellicht had ik me de afgelopen week moeten richten op een cabaretachtig stuk omtrent de Nederlandse politiek. Dat heb ik bewust achterwege gelaten voor het geval ik gevraagd word voor een oudejaarsconference.

Het was me het weekje wel. De miljoenennota lag al op straat voordat Trix hem goed en wel had doorgelezen. Zo hoort dat ook. Als er een politiek stuk geschreven is dient deze direct beschikbaar te zijn voor het volk. Geen geheimzinnigheid, alles direct de openbaarheid in. Ik stond er van te kijken dat Trix de troonrede durfde voor te lezen. Vorig jaar zei Trix heel wat anders dan dit jaar. Het leek wel dat haar mening is veranderd. Leek, want Trix heeft helemaal geen mening. Trix is onze jaarlijkse voorleesjuffrouw en daar wordt zij vorsteljik voor betaald. Het is jammer dat het voorlezen van Trix zo verschrikkelijk slaapverwekkend is. De ene helft van de ridderzaal ligt binnen enkele minuten in diepe rust. De andere helft, die niets begrijpt van de stof die Trix uitkraamt, houdt zich bezig met het vergapen aan hoedjes annex vliegende schotels annex draagbare vliegdekschepen.

De troonrede dient in het vervolg gewoon voorgelezen te worden door de premier. De premier is immers ook verantwoordelijk van de inhoud. Laat Trix voortaan maar koken.

De troonrede bracht niets nieuws. Fortuyn had een groot deel van de inhoud in het eerste kwartaal van dit jaar al medegedeeld. Na acht jaar paarse geldsmijterij is de miljoenennota gedegradeerd tot een saneringsplan. Het zijn de feiten die op tafel liggen en die dienen wij als volk te accepteren. Liever één stap achteruit om er dadelijk twee vooruit te maken dan rennend de afgrond in.

De populariteit van het kabinet zal hierdoor de eerste jaren niet stijgen. De oppositie maakt hier ongetwijfeld misbruik van, in de hoop verloren stemmen terug te winnen. Van Nieuwenhoven is daar reeds mee gestart tijdens de algemene beschouwingen. De Partij van de Arbeid heeft een stap terug gedaan van een jaar of dertig en komt net als in het verre verleden met alternatieven die niet, dan wel slecht financieel onderbouwd zijn. Bravo, Van Nieuwenhoven, u bent de zwakste schakel, tot ziens.

Van oudsher blijken de plannen van de linkse partijen veel te duur. Daarmee wordt het financieringstekort vergroot en de rentelasten verhoogd. Staat tegenover dat de linkse partijen wel wat meer aan milieubeleid doen.

Waarom in godsnaam? Wat schieten wij nu op met Nederlands milieubeleid?

Niets, helemaal niets. Nederland is één van de kleinste kutlandjes op de werldebol. Jarenlange investeringen in milieubeleid heeft de wereld niets geholpen. Sterker, wat wij jarenlang aan milieubesparing realiseren doet het eerste de beste voormalige Oostblokland in één dag teniet.

Ik vind het goed zo. Saneren die hap de komende jaren en vervolgens het laatste deel van deze kabinetsperiode het volk laten zien wat zij met deze sanering bereikt hebben.

**OKTOBER t / m DECEMBER 2002 Het
Einde**

Open Politiek

Woensdag 2 oktober 2002

Na de bestuurlijke crisissen binnen de LPF, waarbij de oprichters Dost en Langendam op een onbehoorlijke manier werden afgevoerd en een interim bestuur, onder leiding van ene Sleeswijk Visser, in de kuilen viel die zij voor anderen gegraven hadden, was het de beurt aan de Tweede Kamer fractie van de LPF om publiekelijk rumoer te veroorzaken.

Het begon al toen Mat Herben de onderhandelingen voerde met Zalm en Balkenende om tot een, zogenaamd, centrumrechts kabinet te komen. Je kan Mat Herben veel verwijten (en dat doe ik ook) maar niet dat hij het op dat moment slecht deed. Oké, die JSF had hij er nooit doorheen mogen douwen en zeker niet onder de valse voorwendselen dat Fortuyn vlak voor zijn dood ineens van gedachte was veranderd omtrent het meedoen aan de ontwikkelingen van dit oorlogstuig. Fortuyn was hier heel duidelijk in: "er is geen geld voor".

Buiten die JSF heeft Herben het niet slecht gedaan. Ondanks dat hij, volgens mij, een overheidsmol is die bewust door de staat gedetacheerd is bij de LPF. Eveneens ondanks mijn vermoeden dat Herben meer moet weten over de moord op Fortuyn daar Herben als één van de weinigen over de wetenschap beschikte van het dagprogramma van 'onze' Pim in zijn laatste dagen.

Herben trok zich na veel kritiek uit de fractie terug als fractievoorzitter. Al snel ontstond er een ongelijke strijd om deze functie tussen Wijnschenk en Van As. Mijn voorkeur ging uit naar Van As. Ik ken de heer Van As in het geheel niet doch gaf hem het voordeel van de twijfel omdat hij altijd rustig, doordacht en begrijpend de pers te woord staat.

Het werd Wijnschenk. Jonger en charismatischer dan Van As. Wijnschenk wordt een beetje gezien als de Wouter Bos van de LPF. Helaas beschikt hij niet over de ervaring en de kennis van Wouter Bos. Dat wist Wijnschenk ook wel. Om dit euvel te compenseren besloot Wijnschenk een dreamteam te bouwen binnen de LPF fractie.

Van de 26 zittende kamerleden mogen er 13 meedoen in het dreamteam. De overige 13 moeten hun werk doen en hun bek houden. De open politiek, die Fortuyn introduceerde, waarbij eenieder uit eigen bewegingen in het openbaar z'n zegje kon doen werd snel omgebouwd tot het ouderwetse achterkamertjesmodel.

Het is te begrijpen dat Wijnschenk iets moest doen om de rumoerige uitstraling van de LPF fractie in te dammen.

Hij deed alleen het verkeerde.

De afgelopen maanden hebben we kunnen zien dat de pers de open politiek niet op waarde wist te schatten en misbruikte om het Fortuynisme kapot te maken. Zodra een LPF minister of kamerlid openlijk zijn mening verkondigde werd dit met beide handen aangegrepen als de volgende rel, de volgende crisis of het volgende bewijs van onbetrouwbaarheid. Toen Heinsbroek zijn visie op de maximumsnelheid gaf moest hij zelfs enkele

weken later zijn excuses aanbieden. Terwijl je eigenlijk zou moeten denken: “hè, hè, eindelijk een minister die laat zien dat hij ook gewoon een mens is.”

Nederland moet dus nog wennen aan de open politiek en waarschijnlijk gaat dat lang duren.

Dat is eigenaardig want in Amerika, dat land waar wij zo tegen op kijken en waar wij zoveel zaken van kopiëren, blijkt de open politiek al eeuwen te werken. Daar zeggen de Congresleden wat zij als individu vinden en denken en daar komt het met regelmaat van de klok voor, dat Congresleden van dezelfde partij lijnrecht tegenover elkaar komen te staan.

De meeste Nederlanders zeggen alleen maar dat zij voorstander zijn van open politiek. De meeste Nederlanders zijn gehecht aan de gesloten partijstructuur waarbij de fractievoorzitter de mening van de fractie kenbaar maakt en de fractieleden slechts achter gesloten deuren hun mening ventileren om tot een compromis te komen. De meeste Nederlanders hechten nog te veel aan een gesloten kabinet waarbij de premier wekelijks de mening van het geheel geeft dat eveneens via een compromis achter gesloten deuren tot stand is gekomen.

Wijnschenk had dat door, of was het Hoogendijk die het door had. Er was in ieder geval geen moed om de open politiek door te zetten. Dus werd de oude gesloten regentenstructuur zelfs binnen de LPF ingevoerd. En dat kan niet goed gaan. Dan breekt de pleuris uit. Daarbij is het logisch dat Winnie de Jong de boel aanzwengelde. Zij was niet opgenomen in het dreamteam van Wijnschenk. Zij was wel de beoogde fractievoorzitter van Pim Fortuyn. Wellicht is zij diegene die het Fortuynisme het best heeft begrepen en bond zij daarom de strijd aan.

Wijnschenk en Hoogendijk voelden de poten onder hun stoelen trillen en stapelden fout op fout. Minister Heinsbroek werd door Wijnschenk hoogstpersoonlijk in deze rel betrokken. Wijnschenk besloot op dictatoriale wijze dat Heinsbroek politiek leider moet worden van de LPF. Zo hoopte hij natuurlijk de aandacht van zichzelf af te wenden.

In de crisisvergadering van de fractie liet Wijnschenk een verzoeningsmotie in stemming brengen. Toen deze motie niet het gewenste resultaat opleverde diende hij een motie in waarbij hij, met de meerderheid van zijn dreamteam, de fractie chanteerde.

De fractie ging, uit angst voor een nog grotere crisis, overstag en Winnie de Jong moest verdwijnen. Zij mag Cor Eberhard in haar kielzog meenemen.

De fractieleden die, in eerste instantie, voor de verzoeningsmotie hadden gestemd en zich in tweede instantie door Wijnschenk en consorten hebben laten chanteren, zijn thans monddood gemaakt.

Het feest is nog niet ten einde. Ed Maas heeft reeds te kennen gegeven het niet eens te zijn met de gang van zaken zoals deze uitgevoerd wordt onder leiding van Wijnschenk. Maas vindt dat het dreamteam van

Wijnschenk ontbonden moet worden en dat Wijnschenk zijn functie moet neerleggen.

Laat de storm nog maar even waaien, denk ik bij mezelf. Laten we alle ruzies maar even lekker uitvechten. We zitten nog ver voor de verkiezingen, nu kan het nog.

Het is alleen te hopen dat er binnenkort één iemand opstaat die voldoende respect weet af te dwingen om in de geest van Fortuyn een fractie te leiden die een open politiek in Nederland weet te bewerkstelligen. Zolang dat niet gebeurd is de LPF overgeleverd aan populisme en machtsmisbruik.

Afscheid

Zondag 6 oktober 2002

19.00 uur. Een laatste zucht van verlichting verlost Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Claus uit zijn lijden. Een lijden dat bijna veertig jaar duurde. Een lijden dat bijna de periode tussen twee koninklijke sterfgevallen overlapt. Wat is unieker: de strijd vol tegenstrijdigheden die Claus voerde vanaf het moment dat hij de Nederlandse grens passeerde. Of, een koninklijk huis dat veertig jaar verstoken bleef van sterfgevallen.

Het is geen vraag. Beiden zijn bijzonder uniek in hun eigen soort.

Edgar Vos noemde Claus de eerste huisvader van Nederland. Het is niet waar. Claus was geen huisvader en zeker niet de eerste. Neemt u van mij maar aan dat Claus zijn dagen niet vulde met: stofzuigen, koken, wassen, strijken, kinderen naar school brengen en poetsen. Claus was vader en echtgenoot in een extremere vorm dan andere vaders en andere echtgenoten. Hij was te veel vader en te veel echtgenoot. Hij was zo veel vader en echtgenoot dat hij er gek van werd.

Door zijn huwelijk met Beatrix werd Claus geperst in de gedaante van een zieke huisvrouw die een werkster heeft. In de jaren zestig had hij hier ongetwijfeld andere verwachtingen over. In de jaren tachtig maalden zijn hersenen naar een depressie. Of deze depressie(s) voortkwamen uit het keurslijf waar hij zichzelf in had weten te persen of te maken hadden met zijn rol bij de Wehrmacht in de Tweede Wereldoorlog, zal altijd onduidelijk blijven.

Claus werd behandeld en na verloop van tijd genas hij redelijk van zijn geestelijke nood om snel daarna lichamelijk aan het kwakkelen te raken. Hadden de depressies hem al een triest voorkomen bezorgd, de ziekte van Parkinson wist Claus de uitstraling te geven van een wassenbeeld dat zeer onregelmatig Madam Thussaud uit kwam strompelen.

De kenmerken triest en zielig begonnen langzaam de boventoon te voeren. Het frappante is echter dat Claus juist de laatste jaren van zijn leven, toen het aftakelingsproces reeds onomkeerbaar was geworden, het meest aan populariteit won. Naarmate zijn ziekte verergerde werd hij charmanter, sprak hij korter en wijzer en wist hij de draak te steken met het protocol. Het weggooien van de wurgende slang om zijn strot en de openbare liefdeverklaring aan Beatrix zijn hier ontroerende voorbeelden van. Ik had een beetje het idee dat hij intenser begon te leven toen de dood naderde.

In een Duits interview sprak Claus duidelijk zijn mening uit over de monarchie. Hij vond dat landen die de Monarchie willen herstellen, hier zeer goed over na moeten denken omdat het geen pretje is te leven in gevangenschap van het Koninklijk Huis. Over Nederland zei hij in datzelfde interview: "in Nederland is geen monarchie, Nederland is een republiek met een erfelijke vorst."

Dit waren hele wijze woorden. In één zin ontkrachtte Claus het monarchistenstelsel. Ik herhaal de essentie nogmaals voor Willem Alexander: “Nederland is een republiek met een erfelijke vorst.”

Ik hoop dat hij deze zin goed tot zich door laat dringen. Er komt een tijd dat Beatrix afstand zal gaan doen van de troon. Nu Claus zwevende is kan dit wel eens sneller gaan plaatsvinden dan menigeen denkt. Daar Willem Alexander zijn troonopvolging nog niet heeft geregeld is het moment wellicht aangebroken om afscheid te nemen van het begrip ‘erfelijke vorst’.

Het zal Willem Alexander sieren als hij direct na het aanvaarden van de troon, hier weer afstand van doet en de eerste presidentsverkiezingen van de Nederlandse Republiek aankondigt.

Gezien de intense voorbereiding die hij reeds achter de rug heeft, kan hij zichzelf kandidaat stellen voor deze post. Het Oranjegezinde Nederlandse volk zal hem op zeker als eerste president van Nederland kiezen en de wijze woorden van Claus zullen nog eeuwen lang nagalmen in onze geschiedenis.

De Tackle

Dinsdag 15 oktober 2002

Ik zag het intriëste leed, het verdriet van een Koningin die even geen Koningin meer was, maar een moeder die als kersverse weduwe, haar man wegbracht. Ik zag Prinsen die even geen Prinsen waren maar zonen die keken naar de vlag waaronder de kist met hun vader schuil ging. Claus was als Prins-gemaal publiek bezit. De beelden die wij door kregen van deze Koninklijke, bijna sprookjesachtige, begrafenis, lieten voornamelijk zien dat er een echtgenoot en een vader was gestorven.

Ondanks de bijzetting van Claus in de Nieuwe Kerk te Delft, ging het leven gewoon door. Zo hoort het ook. Het leven gaat altijd door. Het leven werpt iedere dag, na het verstrijken van de nacht, in de geschiedenis. Ook deze dag, geschiedenis.

Ik zag Herben achter Melkert zitten, in beeld gebracht alsof zij naast elkander zaten. Was dat een teken aan de wand.

Woensdag 16 oktober 2002

Direct na de bijzetting van Claus in het familiegraf kwam de ministerraad bijeen om de crisis tussen de LPF ministers Bomhoff en Heinsbroek te bespreken. De onwennigheid van de LPF leden had zich doorgewerkt tot in het kabinet. Wat betreft het regeren van het land liep alles op rolletjes doch twee bewindslieden konden elkaar niet luchten of zien. Twee volwassen kerels met een uitgesproken mening, met een goede staat van dienst. Zij wisten het te schoppen tot minister in het eerste kabinet Balkenende. En blijken nu over onvoldoende capaciteiten te beschikken om zonder ruzie het landsbelang te dienen. Triest. Onbegrijpelijk. Twee volwassen kerels die als kleuters de klas uitgestuurd moeten worden. Het tekent een beetje de LPF als nieuwe partij. De organisatie staat nog steeds niet en de voortgang wordt tegengehouden door populistische denkers die denken te kunnen scoren over het lijk van Fortuyn heen. Te veel mensen in de partij, de fractie en de laatste weken ook het kabinet, denken dat zij de almachtige zijn en dat als zij hun bek wijd opentrekken voor microfoon of camera, alle LPF-schape hun blind achterna rennen. Eén grote misvatting.

Men had kunnen weten dat, de overwegend linkse journalisten, alles zouden aangrijpen om de LPF kapot te maken.

De LPF had, gewaarschuwd door de eerdere crisissen, sneller de rijen moeten sluiten om als eenheid over te komen. Dit is nu achteraf gelul. Eenieder weet dat de LPF zeker twee jaar nodig had om te groeien tot een volwaardige partij. In 84 dagen, inclusief zomerreces, begin je maar weinig.

Het zag er in de vroege ochtend nog goed uit. Herben, de man waar ik grote twijfels bij heb doch tevens de man die als enige de LPF een politiek gezicht had gegeven, was unaniem gekozen tot nieuwe leider van de

fractie. Bomhoff en Heinsbroek hadden beiden hun terugtreden bekend gemaakt. Er was voldoende rust om het strategisch beleidsplan de komende jaren uit te gaan voeren. Ware het niet dat Gerrit Zalm alleen maar het woord strategisch had onthouden. Gerrit had aan een weekeinde rekenen genoeg en overtuigde zichzelf ervan dat de zetels die de LPF zal verliezen voor een behoorlijk deel bij de VVD terecht zal komen. Op een smerige manier tackelde hij de regering van achteren. De VVD blijkt geen vertrouwen meer te hebben in een regering met de LPF als partner. Hiermee liet Gerrit Zalm zien dat hij de meest onbetrouwbare persoon in het parlement is.

Het is te hopen dat nu, enkele maanden na de moord op Fortuyn, de politieke vernieuwing niet om zeep wordt gebracht.

Vergeeten

Zondag 20 oktober 2002

Wim Kok.....

Klaas de Vries.....

Tineke Netelenbos.....

Benk Korthals.....

Vier ministers uit het paarse kabinet dragen een afschuwelijk geheim met zich mee. Drie maal Partij van de Arbeid en eenmaal Volkspartij voor vrijheid en democratie. Hun overeenkomst was de regentenkliek die door middel van slaapverwekkend mismanagement de macht zolang mogelijk trachtte uit te voeren in ons kleine kikkerlandje. Eén man gooide roet in het eten van de paarse klik.

Ze hebben geprobeerd hem in het hokje 'extreem rechts' te plaatsen. Dat mislukte. Hij was geen tweede Haider, hij was geen tweede Le Pen en ook al geen tweede Phillip de Winter. Hij was gewoon Pim Fortuyn. Niet links, niet rechts en zeker niet extreem. Hij was realist en daarin schulde het gevaar.

Extreem rechts was makkelijker geweest voor de Nederlandse regering, het Europees Parlement en voor de bondgenoten in de Navo. Haider, Le Pen en De Winter bewezen dat al eerder. Deze personen zijn te stigmatiseren en daarmee wordt het gevaar beperkt. Bij Fortuyn was dat anders. Hij was niet te stigmatiseren, liet zich in geen enkel hokje drukken, fietste overal tussendoor. Dat maakte hem ongrijpbaar. Door zijn realisme en duidelijke taalgebruik kreeg hij het overgrote deel van het volk achter zich. Hij werd een gevaar voor de gevestigde orde. De gevestigde, pluchevaste, orde.

Via de media was hij niet te bestrijden. Hij was ze altijd, minimaal, één stap voor. Het negatieve dat op hem werd afgevuurd, wist hij via de media positief om te buigen. Hij maakte het onmogelijke, mogelijk. Hij veranderde verlies in winst. Hij speelde het politieke spel zoals nog niemand het ooit gespeeld had. Zoals niemand het kan bespelen.

Hoe ver mag je gaan in het bestrijden van een politieke tegenstander die je op alle fronten aftroeft? Hoe ver mag je gaan als Minister President wanneer er aan je stoelpoten wordt gezaagd? Hoe ver mag je gaan als kabinet wanneer de halve wereld aan je vraagt wat er in godsnaam aan de hand is in dat kleine transitolandje aan de Noordzee?

Mag je zover gaan dat je de Binnenlandse Veiligheidsdienst opdracht geeft het gevaar te bestrijden en zonodig te elimineren?

Neen, zeg ik. Maar wie ben ik?

Het gerucht gaat dat Fortuyn afgeluisterd werd door de BVD. Niet alleen door middel van telefoontaps maar evenzo doormiddel van richtmicrofoons in zijn woning. Het gerucht verklaart een hoop. Zoals de snelle huiszoeking op 6 mei 2002, direct na de moord op Fortuyn. Het onmogelijk snel ter plaatse zijn van de politie op de plek waar ene Volkert

van der Graaf, enkele minuten na zijn lafhartige daad, rechtstreeks in hun armen liep.

Als de BVD zo dicht op Fortuyn zat waarom hebben zij de moord dan niet voorkomen?

Waarschijnlijk omdat zij hem hebben uitgevoerd.

Voor deze opdracht had de BVD vier handtekeningen nodig. De handtekeningen van bovenvermelde ministers. Klaas de Vries ontkent. Hij doet het gerucht af als pure lariekoek. Moeten wij waarde hechten aan deze uitlating van Klaas de Vries?

Neen.

Het zou gek zijn als één van deze ministers zou toegeven.

Uit de diverse parlementaire enquêtes hebben wij kunnen leren dat bewindslieden overal voor tekenen, van alle zaken op de hoogte zijn doch het geheel van hun werkzaamheden erg snel vergeten. Nederlandse bewindslieden worden altijd verkeerd geïnformeerd en praten al hun fouten goed omdat zij iedere beslissing nemen om het landsbelang te dienen.

De waarheid zal wel nooit boven tafel komen. De AIVD (voorheen BVD) mag niets zeggen over hun werkzaamheden. De vier ministers zijn alles alweer vergeten. De commissie van den Haak zal dit afdoen als een gerucht en zo is er weer een complottheorie geboren.

Missie volbracht

Maandag 21 oktober 2002

Na de interne strijd binnen de LPF-fractie die vervolgens uitzaaide naar de LPF ministers binnen het kabinet, lijkt zich nu een nieuwe strijd te gaan ontwikkelen aan het LPF-front. Wat zeg ik LPF-front; ik bedoel LPF achterhoede. De strijd gaat namelijk om de positie van lijstduwer. Een eervolle plek voor een aansprekende politicus die niet (meer) de Tweede Kamer in wil. Een afschuwelijk begrip eigenlijk 'lijstduwer'. Als je niet de intentie hebt om het pluche van een Tweede Kamer zetel te bezetten, dan dien je ook geen plaats te ambiëren op de kandidatenlijst voor de verkiezingen van de Tweede Kamer der Staten Generaal. Ook niet als lijstduwer.

Laat staan dat je als lijstduwer voldoende voorkeursstemmen krijgt. Om geen kiezersbedrog te plegen dien je dan, tegen je zin in plaats te nemen op het pluche. Stel je die zetel ter beschikking aan een ander op de kieslijst (die niet met voorkeursstemmen door het volk is gekozen) dan heb je de kiezer, grof gezegd, in zijn reet genaaid.

Ondanks bovenstaande, op feiten gebaseerde wetenschap, vechten de heren Jim Jansen van Raaij en Mat Herben om de laatste plaats op de kandidatenlijst voor de komende Tweede Kamer verkiezingen. Van Jim Jansen van Raaij kan ik me dat nog enigszins voorstellen. Jim is op leeftijd en heeft er geen zin meer an om, binnen een jaar, weer opnieuw te beginnen. De man is moe en heeft ingezien dat zijn politieke ervaring niet meer op prijs wordt gesteld door zijn partijgenoten.

Van Mat Herben begrijp ik deze actie niet. Mijn twijfels omtrent de integriteit van Mat Herben heb ik de afgelopen maanden niet onder stoelen of banken gestoken en mijn zienswijze is tot op heden door niemand ontkracht. Ook door Mat Herben niet, terwijl ik weet dat hij de beschikking heeft over mijn columns. Mijn visie is tot op heden iedere keer bevestigd en dat gebeurt ook nu weer.

Het staat buiten kijf dat Mat herben, politiek gezien, het meest voor elkaar heeft gekregen de afgelopen maanden. Zijn handelingswijze blijft echter uiterst discutabel. Op 16 oktober werd Mat Herben unaniem herkozen tot de nieuwe fractievoorzitter van de LPF. Een move die voornamelijk in scène werd gezet om het kabinet niet te laten vallen. Helaas had dat geen resultaat hetgeen niet weg neemt dat Mat Herben tot aan de verkiezingen fractievoorzitter is en deze functie makkelijk heeft aanvaardt waarbij hij tevens wist te melden dat hij als fractievoorzitter de politiekleider van de LPF is. Na de verkiezingen wenst Mat Herben niet terug te komen in de Tweede Kamer. Uit misplaatste goedheid, wil hij wel als lijstduwer op de kandidatenlijst komen.

Waarom?

Wil hij misschien, door middel van voorkeursstemmen, juist wel de Tweede Kamer in. Gebruikt hij deze riskante stunt om de absolute macht binnen de LPF te krijgen?

Dit lijkt mij onwaarschijnlijk.

Ik denk dat Mat Herben zijn missie heeft volbracht.

De overheidsmol die vanaf den beginne aan de zijde van Fortuyn de politiek wist te bestormen (terwijl hij dagelijks in contact stond met het Ministerie van Defensie). Die na de moord op Fortuyn zonder angst de leidersrol op zich nam. Die de zo belangrijke deelname aan de ontwikkeling van de JSF er doorheen wist te drukken en die heel gemakkelijk afstand deed van zijn leidersrol zodat de populistische klootzakken binnen de fractie de hele zaak kapot konden maken, is klaar met zijn taak en verdwijnt waarschijnlijk weer ergens in de anonimiteit. Waarschijnlijk bij de overheid.

De versplintering

Dinsdag 22 oktober 2002

Het kabinet is amper een week geleden ten onder gegaan aan personele perikelen en de politieke partijen bedienen zich alweer van hun aloude verkiezingsretoriek. We kunnen nu met recht zeggen: 'de leugen regeert'. Afgelopen vrijdag verklaarde Gerrit Zalm nog dat het kwartje van Kok teruggeven moet worden aan de pomp. Gisteren wist deze veroorzaker van 'de staatsrechtelijke dwaling 2002' te melden dat het kwartje niet zo zeer teruggeven hoeft te worden aan de pomp maar dat deze overheidsrestitutie eventueel gereserveerd kan worden in een mobiliteitsfonds die aangewend dient te worden om de fileproblematiek tegen te gaan.

Eerder wist Zalm al te melden dat de afschaffing van het spaarloon niet heilig is voor de VVD. Ook het CDA heeft zich tegen de afschaffing van het spaarloon uitgelaten. De afschaffing van de OZB gebruikers blijkt ook al op de helling te staan.

Nu was ik vorige week nog in de veronderstelling dat zowel de VVD, het CDA als de LPF volledig achter het strategisch regeerakkoord staan. Het kabinet was gevallen door persoonlijke problemen en niet door politiek inhoudelijke geschilpunten. Direct na de val van het kabinet Harry Potter I riepen zowel VVD als CDA dat zij het strategisch regeerakkoord tot inzet van de komende verkiezingen wilden maken, zodat zij na de verkiezingen snel gezamenlijk door kunnen gaan met regeren. Binnen enkele dagen heeft zich echter een aardverschuiving plaatsgevonden in het partij politieke landschap. De tactiek van de jaren zeventig wordt even uit de roestige politieke geschiedenis gewrikt: 'beloven, beloven en niet nakomen'.

Niet alleen de regeringspartijen halen oude koeien van stal om als paradepaardje de verkiezingskar te trekken. Wouter Bos, beoogd lijsttrekker voor de PvdA, weet er ook wat van. Bos heeft het aloude morrelen aan de hypotheekrenteaftrek uit de socialistische archieven getrokken en in een nieuw jasje gestoken. Om de fiscale wetgeving nog ondoorzichtiger te maken, verandert er bij de aftrek van de reeds afgesloten hypotheek niets, maar bij iedere nieuwe hypotheek wordt de aftrek beperkt. Het geld dat Bos hiermee uitspaart voor het Rijk wil hij besteden aan subsidies voor minder bedeelden die een huis willen kopen. Evenals Den Uyl wil Bos hiermee de kloof tussen arm en rijk, de kloof tussen lui en hardwerkend, verkleinen.

Ik twijfel niet aan Bos zijn financiële en fiscale kennis. Ik heb hem, wat dat betreft, hoog zitten. Hier maakt Bos echter een catastrofale fout voor zichzelf en voor de PvdA. Deze idealistische luchtballon gaat de PvdA stemmen kosten.

Al het politieke gekonkel binnen de oude politieke partijen heeft natuurlijk ook een oorzaak. Onderhand weten de PvdA, VVD, CDA, D66 en Groen Links niet meer hoe zij een aansprekende campagne kunnen voeren om, op een geloofwaardige manier, de kiezer te bereiken. Hierdoor maken zij

de ene noodsprong na de andere, wordt de één na de andere stoffige strategie diep uit de kelder getrokken en maken zij zichzelf en de politiek belachelijk.

De LPF heeft dat op 15 mei aangetoond door 26 zetels weg te kapen bij de gevestigde orde. Door een verdergaande versplintering van realistische partijen, zijn deze zetels niet zomaar terug te verwachten. Vandaag heeft Herman Heinsbroek, stoer en gedurfd, zijn nieuwe partij, Lijst Nieuwe Politiek, aangemeld bij de kiesraad. Vandaag komt deze lijst al, met stip binnen, op 8 zetels, in de laatste opiniepeiling.

Ook Jan Nagel, de man die door het wegsturen van Fortuyn, Leefbaar Nederland bijna om zeep wist te helpen en daaruit zijn conclusies trok, meldde een nieuwe politieke beweging aan bij de kiesraad onder de naam 'Nieuw Nederland'. Vanzelfsprekend doen ook Leefbaar Nederland en de LPF weer mee aan de verkiezingen waardoor er binnen een jaar minimaal vier nieuwe partijen doorgedrongen zijn tot de kieslijsten voor de Tweede Kamer. Deze vier partijen hebben allemaal, vrijwel, hetzelfde doel en zeer grote overeenkomsten in het partijprogramma. Deze vier partijen zijn direct dan wel indirect een afsplitsing van Leefbaar Nederland en opereren afzonderlijk doordat de poppetjes last hebben van een te groot ego.

Voor de Nederlandse politiek zou het een goede zaak zijn als deze vier partijen zich samenvoegen tot één geheel. Leefbaar Nederland heeft de politieke organisatie achter de partij zeer goed geregeld, Heinsbroek heeft het charisma dat een lijsttrekker nodig heeft, Nagel heeft de politieke ervaring en kennissen, de LPF heeft de vernieuwing met het gedachtegoed van Pim Fortuyn.

Slechts door samenvoeging heeft de nieuwe politiek een kans.

Met de huidige versplintering kan er na 22 januari een hele rare situatie ontstaan. Laat staan dat CDA en VVD gezamenlijk 64 zetels halen en het huidige strategische beleidsplan willen voortzetten. Heinsbroek haalt bijvoorbeeld 5 zetels, de LPF 3 zetels, Leefbaar Nederland 2 zetels en Nieuw Nederland 2 zetels. De socialistische partijen halen geen meerderheid en wensen niet met CDA en VVD in een kabinet plaats te nemen.

Is Nederland nog wel, stabiel, te regeren?

Vergiffenis

Zaterdag 26 oktober 2002

Om maar weer eens de woorden van Fortuyn te gebruiken: "De islam is een achterlijke cultuur." Dat is de afgelopen week wederom gebleken. Welk zelf respecterend individu op deze aardkloot haalt het in zijn zotte kop om, op zeer agressieve wijze zijn leven te geven voor God en vaderland, terwijl hij bij deze daad talloze onschuldige burgers meesleurt naar het hiernamaals. Niemand, zou je denken als je voorgaande zin rustig doorleest. Inderdaad niemand.

Bijna wekelijks worden we geconfronteerd met feiten. Moslims, zich niet zelf respecterende individuen, geven met regelmaat van de klok hun leven voor een hoger doel. Dit ten koste van levens van onschuldige burgers. Dat maakt de islam een achterlijke cultuur.

Ongetwijfeld wordt er nu weer geroepen dat het islamitische geloof niet gestigmatiseerd moet worden. Dat het islamisme bestaat uit diverse aftakkingen, evenals bij het christendom. Dat de ene moslim de andere niet is.

Okay, maar doe er dan GODVERDOMME wat aan. Zolang de diverse vertakkingen binnen het islamisme, extremisme en fundamentalisme toestaan, blijft de islam een achterlijke cultuur.

De enige manier voor de moslims om het aanzien van hun geloof te verbeteren is een revolutie binnen dat geloof. Zolang vele moslims blijven zeggen dat extremisme en fundamentalisme niet in één zin dient te worden gebruikt met het islamisme en zich niet met hand en tand afkeren van dit extremisme en fundamentalisme, gebeurt er niets en zal de islam het stempel van extreem gevaar blijven dragen. En blijven alle islamieten onderdrukt binnen hun eigen geloof.

De afgelopen weken zagen wij weer een staaltje van het islamitische gevaar. 53 Tsetsjeense moslimstrijders gijzelden 800 onschuldige burgers in een schouwburg in Moskou. Het is ongelooflijk dat deze Tsetsjenen, gekleed in militair tenue, zwaar bewapend en volgeplakt met explosieven, zomaar de schouwburg konden binnen wandelen om zoveel mensen te gijzelen. Maar dat terzijde.

De gijzelnemers eisten een einde aan de oorlog tussen Rusland en Tsjetsjenië. Een absurde eis, want ieder normaal denkend mens weet wel te verzinnen dat geen enkele Staat zich op deze wijze laat intimideren. Als dat wel zo zou zijn dan is het einde van de wereld in zicht. Als mede doel voor deze actie wilden de Tsetsjenen deze, reeds drie jaar durende oorlog, weer eens bij de rest van de wereld onder de aandacht brengen. Mijns inziens zijn hier ook andere mogelijkheden voor. De achterlijke Moslims kozen voor een gijzeling waarbij zij van tevoren konden weten dat zij deze actie niet levend tot een einde zouden brengen. Zij waren bereid zichzelf, samen met 800 onschuldige burgers, naar de eeuwige jachtvelden te blazen. Bizar.

Hoe kan je je als land tegen zulke gekken beschermen. Er valt niet met ze te onderhandelen want de eisen zijn absurd. Je weet dat zij er totaal geen

moeite mee hebben zichzelf op te blazen en je weet ook dat daar 800 onschuldige burgers zitten te wachten op jouw hulp terwijl duizenden, misschien wel tienduizenden familieleden hun vader, moeder, broer, zus, zoon, dochter, neef, nicht, gezond willen terugkrijgen.

Poetin heeft het enige gedaan dat juist was. Proberen zoveel mogelijk burgers heelhuids naar buiten te krijgen. Dat er slachtoffers bij vallen doet, hoe hard dat ook klinkt, even niet terzake. Als Poetin niets had gedaan was hij 800 burgers verloren. Als Poetin het voorzichtig had aangepakt had hij veel meer burgers verloren want dan hadden deze extremisten de kans gehad een hoop slachtoffers te maken.

Nu heeft Poetin tussen de 85 en 90 procent van de gegijzelde burgers gered. Chapeau.

Het eigenaardige is echter dat Poetin vandaag, de nabestaanden van de overleden gijzelaars om vergiffenis smeekte omdat hij niet iedereen heeft weten te redden.

Zelfs Poetin gaat nu mee in de sorry cultuur. Jammer en triest. Hij heeft het maximale uit deze situatie gehaald. Door het smeken om vergiffenis wekt hij de indruk dat hij beter kon. Dat is zelfoverschatting.

Kut Marokkanen

Maandag 28 oktober 2002

Met de titel kut Marokkanen refereer ik niet aan het baggerslechte nummer dat één of andere Marokkaan tracht de hitlijsten in te jagen. Met het maken van een liedje over dit onderwerp bagatelliseert dit individu de problematiek in de Marokkaanse gemeenschap.

Dat er integratieproblemen in Nederland zijn, is bij iedereen bekend. Het is frappant dat deze problemen het meest voorkomen in de Marokkaanse gemeenschap. Veel meer nog dan bij de Afrikanen, de Turken, de Oost-Europeanen en alle andere bevolkingsgroepen die thans deel uit maken van de Nederlandse multiculturele samenleving. Vandaar dat er niet gesproken wordt over kut allochtonen maar over kut Marokkanen. Ik weet dat je niet alle Marokkanen over één kam mag scheren doch, waar het gaat om misdragingen in onze maatschappij, ligt het percentage van Marokkaanse daders stukken hoger dan die van andere bevolkingsgroepen en dan lijden al snel de goeden onder de kwaden. Dat is nou eenmaal zo. De goede Marokkanen zouden daar wat aan kunnen doen, door de slechte aan te spreken. De meeste Marokkanen zijn echter ook nog islamiet en van het islamisme weten wij inmiddels dat daar geen vernieuwende en zelfreinigende werking vanuit gaat.

Hoe heeft het zover kunnen komen met de Marokkaanse Nederlanders. Dat zal ik u vertellen: "het is namelijk niet zover gekomen met de Marokkaanse Nederlanders, het was altijd al zo."

Met de groei van de Marokkaanse bevolkingsgroep is de criminaliteit afkomstig uit deze groep onevenredig meegegroeid. Lees de kranten van de afgelopen decennia er maar op na. Vele vecht- en steekpartijen zijn zonder duidelijke aanleiding gestart door landgenoten met een Marokkaanse achtergrond. Hele woonwijken zijn en worden geïntimideerd door jongeren met een Marokkaanse achtergrond. Groepsverkrachtingen van jonge tieners in zwembaden, daders met een Marokkaanse achtergrond.

Vele daders met zo'n Marokkaanse achtergrond zijn Nederlander, in Nederland geboren, in Nederland opgetogen. De binding die zij nog hebben met Marokko is hun ouders. En daar ligt nu juist de kern van het probleem.

Het lijkt bijna onmogelijk dat een groot deel van een bevolkingsgroep, die vanaf hun geboorte deel uitmaken van de Nederlandse samenleving, zo crimineel ontspoot.

Dat ligt niet aan de samenleving op zich, anders zouden er ook vele jongeren uit andere bevolkingsgroepen ontsporen.

Dat ligt voornamelijk aan de opvoeding. Marokkaanse ouders zijn, over het algemeen, de mening toegedaan dat de maatschappij verantwoordelijk is voor hun kroost, zodra die de voorkeur achter zich hebben dichtgetrokken. Dat is niet nieuw. Deze houding van Marokkaanse ouders is reeds tientallen jaren bekend. Er is echter nooit wat aangedaan

vanuit de Nederlandse samenleving en ook niet vanuit de Marokkaanse samenleving.

Deze houding is al dermate verziekt dat de vader van Khalid L., die heeft bekend René Steegmans uit Venlo te hebben doodgeslagen toen deze om meer respect voor een oude dame vroeg, roept dat de dood van Steegmans de wil van Allah is en dat Khalid slechts het instrument in de hand van God was. Deze vader, al 36 jaar in Nederland en nog steeds geen woord Nederlands sprekend, roemt de kracht van zijn zoon.

Khalid L. is verantwoordelijk voor zijn daad. De ouders van Khalid zijn minimaal medeverantwoordelijk en misschien wel hoofdschuldige.

De vader van Khalid L. komt in aanmerking voor de titel Kut Marokkaan van de week. Van mij mag hij een hoofdprijs krijgen in de vorm van een enkele reis Casablanca, voor de hele familie.

Advocaat van de Duivel

Zaterdag 2 november 2002

‘Sexy Britta, vecht voor Volkert’ kopt de Telegraaf, deze ochtend. Nieuwsgierig naar de inhoud ga ik op zoek naar het artikel. Meer dan een volle krantenpagina heeft de verslaggever er aan gewijd.

‘Sexy Britta’ ik weet niet waar hij dat vandaan heeft gehaald. Aan de 42 jarige, in het Duitse Freiburg geboren en getogen, Britta Böhling kan ik niets sexy’s ontdekken. Haar ogen stralen agressie. Haar mond zaait wartaal. Haar klanten spuwen angst en de intense drang tot vernietiging. ‘Blonde Britta’ maakte eerder naam door de als topterrorist beschouwde PKK leider Abdullah Öcalan bij te staan. Haar kantoor verdedigt verder enkele Al-Qaeda-verdachten, een vermeende ETA-activist en de onlangs in ons land opgepakte moslimleider Mullah Krekar. De zaak-Öcalan leverde het kantoor meer cliënten op uit de hoek van het internationale terrorisme. Zo verdedigt Victor Koppe, compagnon en echtgenoot van Böhler, PKK-kopstuk Nuriye Kesbir. De Koerdische vroeg vorig jaar september politiek asiel aan in Nederland. De Immigratie en Naturalisatiedienst (IND) wees de aanvraag af omdat er aanwijzingen zouden zijn dat de vrouw zich schuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid. Kesbir wordt in Turkije verdacht van betrokkenheid bij 25 bloedige aanslagen. De cliënte van Koppe wordt gesteund door de uiterst linkse actiegroep ‘Fabel van de Illegaal’, die begin jaren negentig ook opdook in de ‘flanken’ van de Nederlandse terreurorganisatie RaRa.

Een andere cliënt met vermeende terroristische connecties is de Catalaan Juan Ramon Rodriguez, alias ‘Juanra’.

Wellicht vinden een aantal cliënten van het kantoor van Böhling en Koppe, Britta wel sexy. Tal van deze cliënten hebben thuis alleen maar vrouwen rondlopen die omwikkeld zijn met donkere lakens en hun veelal donkere haren verstoppen onder vaatdoeken.

Ik sta achter het beginsel dat iedere verdachte recht heeft op verdediging. Natuurlijk dient de toepassing van de wetgeving getoetst te worden en dienen eventuele fouten van het OM aangevallen te worden door de advocatuur.

Heeft een advocaat ook het recht om de rechtsgang te trainen?

Neen, zeg ik.

Ja, denkt Britta Böhling.

Volkert van der Graaf zal vermoedelijk psychisch onderzocht gaan worden. Hij werkt eindelijk aan dit verzoek van het OM mee. Op vragen aan zijn advocate of hij dan ook een motief voor de moord op Pim Fortuyn zal geven, antwoordt zij: “een motief? Ik weet niets van een motief, eerst moet maar eens bewezen worden dat hij het gedaan heeft. Wij hebben nooit beweerd dat er op enig moment duidelijkheid zou komen over een motief voor de moord. Dat kan toch pas als de schuld van Volkert vaststaat? Zover is het wat ons betreft nog lang niet.”

Haar insteek in deze en vele andere zaken is het belemmeren van de normale rechtsgang. Om dit doel zo goed mogelijk te bereiken maakt zij gebruik van de wet. Of heet dat in dit soort gevallen 'misbruik' van de wet? Bij veel van haar cliënten staat onomstotelijk vast dat zij schuldig zijn aan het misdrijf waarvoor zij worden verdacht. Ook bij Volkert van der Graaf, heeft het OM de bewijsvoering rond. Rest slechts nog de vraag of hij, uit eigen beweegredenen heeft gehandeld of slechts, in opdracht van anderen, de trekker heeft overgehaald.

Dit item zal, misschien nog wel jaren, onbehandeld blijven daar Volkert, in opdracht van zijn advocate, blijft zwijgen en zij de zaak blijft traineren.

Britta Böhling wordt er ontzettend moe van dat haar advocatenpraktijk vaak wordt afgeschilderd als een kantoor van terroristen. Deze uitlating klinkt erg naïef en past in het juridische spel dat zij speelt als 'advocaat van de duivel'.

Het Turkse gevaar

Dinsdag 5 november 2002

De EU en de USA houden zich opvallend rustig, na de verkiezingsoverwinning van de AKP, afgelopen zondag, in Turkije. Nu was het te verwachten dat de, vorig jaar opgerichte politieke partij van de charismatische leider Recep Tayyip Erdogan, een goede verkiezingsuitslag zou bewerkstelligen. De, op democratische wijze, gerealiseerde absolute meerderheid, had niemand kunnen voorzien.

De AKP is een onervaren islamitische partij die, vanuit het niets, plotseling met honderden zetels het Turkse parlement bestormt.

We hebben het afgelopen jaar in Nederland kunnen zien hoe chaotisch nieuwe politiek kan zijn. Evenals bij de LPF zal de AKP ook zonder politiek leider, het parlement gaan bemannen. Erdogan is weliswaar niet vermoord. Hij is veroordeeld wegens het aanzetten tot een religieuze oorlog.

De afgelopen dagen heb ik vele vergelijkingen tussen de Turkse en de Nederlandse politieke situatie gehoord. Buiten dat de AKP ook een nieuwe partij is die heel hoog scoort, gaat iedere vergelijking mank.

De EU en de USA onthouden zich weliswaar van reacties doch houden de Turkse zaak nauwlettend in de gaten. Turkije is tot op heden een trouwe bondgenoot binnen de NAVO, ligt zeer strategisch als buffer tussen Europa en de islamitisch terroristische bolwerken en heeft zich vrijwel altijd gematigd opgesteld. Volgens Erdogan komt daar geen verandering in. Hij wil dat Turkije zo snel mogelijk lid wordt van de EU. Hij zal Amerika steunen in haar oorlog tegen het terrorisme als daar een VN resolutie aan ten grondslag ligt en alle bondgenoten meedoen.

Daarnaast wil Erdogan de binnenlandse economische situatie drastisch verbeteren. Het klinkt allemaal heel nobel, maar wat zit daarachter? Het blijft natuurlijk wel diezelfde Erdogan die veroordeeld is voor het aansturen op een religieuze oorlog. In hoeverre is deze Erdogan, die geen zitting mag nemen in het parlement, te vertrouwen? Hoe fundamentalistisch is zijn achterban? Hoe extreem worden de parlementsleden en de AKP deelnemers aan de Turkse regering? Dit zijn allemaal stringente vragen die voorlopig onbeantwoord blijven. Deze onzekerheid, verandert Turkije plotsklaps in een hele gevaarlijke bondgenoot.

Het is vrij logisch dat Erdogan zo snel mogelijk lid wil worden van de EU. Turkije wordt dan het eerste islamitische land binnen de Unie. Maar wil Europa dat wel? Zit Europa te wachten op islamitische invloeden? Het gevaar ligt echter meer in het NAVO bondgenootschap. Turkije kan de strijd tegen het terrorisme trainen. Kan zelfs de kant van het fundamentalistische islamitische terrorisme kiezen. Turkije kan de laatste druppel zijn in het ontstaan van een islamitisch-christelijke wereldoorlog. De Turken hebben de onzekerheid binnen Europa en de USA in één dag fors doen toenemen.

Een halfjaar

Woensdag 6 november 2002

Een halfjaar. Het is niets. Zo voorbij. Maar, wat kan er toch veel gebeuren in een halfjaar. Neem nou 7 november 2001 t/m 6 mei 2002. Het land sliep, al bijna 8 jaar. Het Nederlandse volk had zich overgegeven aan berusting. Met de economische groei werd de individualisering meer versterkt. Ach, we hebben het goed. Wat kan ons het schelen, dat de veiligheid te wensen overlaat, dat het onderwijs achteruitholt, dat er wachtlijsten zijn in de zorg, dat de allochtonen de baas zijn op straat. Niets toch, zolang het maar niet te dicht bij komt. En zelfs dan, mopperden we een halfuurtje, om weer terug te vallen in, berusting. De boel gaat toch naar de klote, dus wat maken wij ons druk.

Toen kwam ene Pim Fortuyn. Charismatisch verwoordde hij de denkbeelden van de bevolking. Knap, het volk sprak alleen binnenskamers en toch wist Fortuyn wat we dachten. Hij durfde het zelfs hardop te zeggen. Op televisie, via de radio. Hij bracht de boodschap van het volk. Natuurlijk werd hij, door het journaille en het establishment aangevallen en veroordeeld. Maar hij ging door. Iedere aanval boog hij om, tot een bevestiging van zijn boodschap. Het volk sprak over hem, ging achter hem staan, bejubelde hem. Hij werd groter en groter.

En toen, was hij dood.

6 mei 2002 het volk treurde, jankte, was kwaad, woedend, ontstelt en ontzet. Pim was vermoord. De kogel kwam van links.

Overmand door emoties, koos het volk toch voor zijn denkbeelden, die onlangs verenigd waren in de LPF.

De LPF ging het volgende halfjaar (7 mei 2002 t/m 6 november 2002) als opgejaagd en aangeschoten wild door het leven. Iedereen wou Pim vervangen en als iedereen het wil, dan kan niemand het. De LPF nam plaats in de kortste naoorlogse regering. De LPF werd gesloopt, door zichzelf en door het establishment.

Het is 6 november 2002. Pim Fortuyn is een halfjaar dood. Alles waar hij voor stond is hard en onrechtvaardig neergeknuppeld. Er wordt nog maar weinig over hem gesproken. De oude politiek is er nog. Neemt, wakker geschud door Fortuyn, zijn standpunten over. Stoppen deze in een eigen jasje en verkondigen dat zij het hier al jaren over hebben. CDA, PvdA, VVD, D66, Groen Links, SP, allen hebben zij kreten gepikt uit de ruif van Fortuyn. Alles onder het mom 'de ene zijn dood is de andere zijn brood' En het volk?

Het volk treurt niet meer.

Het volk jankt niet meer.

Het volk is kwaad.

Niet meer dan dat, kwaad.

Het volk is moe.

LPF moe
en tegelijkertijd Pim Fortuyn moe.
Het volk zakt weer weg,
in berusting.

Machtsstrijd

Vrijdag 15 november 2002

Er zijn van die momenten, dat ik rustig achterover in mijn leunstoel zit en de toestand in de wereld, a la G.B.J. Hiltermann, overdenk. Zo ook de afgelopen week, waarbij ik me spontaan afvroeg: wie is er nu gekker? Het evenbeeld van het wassenbeeld van George Bush sr. zijnde de huidige president van de USA of Saddam Hussein de president van Irak.

Ik moet u bekennen dat ik het antwoord op deze vraag schuldig moet blijven. Ik kwam er niet uit. Vanuit de westerse samenleving waarin ik ben geboren, opgegroeid en me, de rest van mijn leven, zal begeven, neig ik te antwoorden: Saddam Hussein. Nu is het beeld dat wij van Saddam Hussein hebben, gevormd door onze samenleving, waar de Amerikaanse propaganda deel van uit maakt. Het beeld dat wij hebben van de president van de USA, George Bush Jr. hebben we zelf kunnen bepalen. Het beeld dat ik heb van George Bush Jr. is er niet één die overloopt van stabiliteit. Ik vind hem een gevaarlijke man die kostte wat het kost, zijn vader wil overtreffen. Hij wendt alle middelen aan in zijn strijd tegen het terrorisme. Daar is op zich niets mis mee, zolang er maar resultaten zijn. Over die resultaten wordt bar weinig losgelaten. Zo nu en dan komt er een bericht naar buiten dat er een extremistische cel, gelieerd aan Al Quada, is opgerold. Of dat daadwerkelijk zo is, is moeilijk te peilen. Iedere extremist kan wel met Al Quada in verband gebracht worden. De berichtgevingen kunnen net zo goed bedoeld zijn om kritiek tegen het beleid te verstommen.

Het is een kwestie van tijd totdat de USA wederom een Golfoorlog tegen Irak aanvangt. Ondanks dat Irak akkoord is gegaan met de resolutie van de Veiligheidsraad dat uitgebreide wapeninspecties afdwingt.

Hussein vermeldt geen massavernietigingswapens te hebben en ook niet te produceren. De USA heeft een redelijk vermoeden dat Irak massavernietigingswapens aan het ontwikkelen en produceren is.

Wat stelt een redelijk vermoeden voor?

Is een redelijk vermoeden voldoende om een oorlog te ontketenen?

Dit zijn eveneens vragen waar ik het antwoord op schuldig moet blijven.

Ik vind het nog steeds van de zotte dat Saddam Hussein niet reeds bij de eerste Golfoorlog, twaalf jaar geleden, is afgezet.

Het wantrouwen tegen deze persoon heeft al enkele oorlogen teweeggebracht en ook al aardig wat onschuldige slachtoffers gekost.

Hoe het ook is, er zal ongetwijfeld ergens een deukje in de wapeninspecties komen en de USA zal Irak aanvallen en binnenvallen.

Wellicht gaat het hier nog geeneens om de mogelijke ontwikkeling en productie van massavernietigingswapens. Het zal de USA erg goed uitkomen een wig te slaan in de Islamitisch Arabische wereld en Irak is daar, gezien de geschiedenis van de afgelopen jaren, een uitstekend en gewillig slachtoffer voor.

De Vakcentrale

Zaterdag 16 november 2002

De FNV is de doodsteek aan de Nederlandse zorgstaat.

Zo, die stelling staat. Ik verwacht niet dat iedereen het met me eens is.

Natuurlijk dienen werknemers beschermd te worden. Je kan het echter ook overdrijven. Daar heeft de FNV nogal een handje van.

De afgelopen week blokkeerde Lodewijk de Waal een breed centraal meerjaren akkoord met het kabinet en de werkgevers. De knelpunten liggen bij de vakcentrale aan het WAO dossier en de Melkertbanen.

Het is niet de eerste keer dat deze vakcentrale dwars ligt bij belangrijke onderhandelingen. Het zal ook niet de laatste keer zijn. Minister president Balkenende verwijt de Waal, bezig te zijn met een verkiezingscampagne. De Waal vindt het op zijn beurt triest dat Balkenende zo laag is gezonken dat hij dit soort beschuldigingen uit en wenst daar niet verder op in te gaan.

In mijn ogen heeft Balkenende gelijk. We zitten midden in een economische malaise die, mede door de val van het kabinet, niet snel zal worden teruggedrongen. Het is daarom logisch dat het kabinet een meerjarig breed akkoord nastreeft. De voorstellen van het kabinet dienen kritisch bekeken te worden doch, gezien de economische situatie in ons land, dienen onderhandelingen realistisch gevoerd te worden.

Lodewijk de Waal is niet realistisch. Hij tracht het onderste uit de kan te halen. Met voorbedachte rade heeft hij de onderhandelingen getraineerd. Zijn aanhang bestookt hij met pure linkse propaganda in de hoop dat er op 22 januari een linkse meerderheid uit de stembus rolt.

Ik ben van mening dat een vakcentrale realistisch voor de belangen van haar achterban dient op te komen. De FNV komt echter niet op voor de belangen van de achterban maar probeert de staat, op een asociale manier, tot het uiterste te drijven. Het enige doel dat hier mee gemoeid is, is macht. Macht over de leden, die zij zogenaamd zo goed helpen, en macht binnen de politiek.

Het landsbelang is hier niet mee gediend.

Door deze houding van de FNV bereiken ze echter het tegenovergestelde. De FNV houdt zich bezig met korte-termijn-politiek die later terugbetaald dient te worden.

Als Lodewijk de Waal goed gokt en er dus na 22 januari 2003 een linksgeoriënteerde regering wordt gevormd, dan krijgt hij waarschijnlijk voor de komende jaren aardig zijn zin. Links staat immers voor uitgeven, ook datgene wat men niet heeft.

Uit de geschiedenis hebben wij kunnen leren dat; alles wat teveel wordt uitgegeven, later met rente terugbetaald moet worden.

De pot waaruit de overheid kan plukken wordt, voornamelijk door de vergrijzing, steeds kleiner. De werkenden moeten het land draaiende houden. Diezelfde werkenden moeten ook de schulden met rente terugbetalen. Die werkenden zijn deels lid van de FNV.

We kunnen dus de conclusie trekken dat: de FNV door haar halsstarrige houding geld leent bij haar eigen achterban en dat deze achterban dat geld later met rente moet inleveren.
Fijn, zo'n vakcentrale die je belangen behartigt.

Iedereen stemt SP

Zondag 17 november 2002

In de auto luister ik regelmatig naar radio 1. Enerzijds omdat ik erg geïnteresseerd ben in het laatste nieuws, anderzijds omdat ik graag wil weten hoe journalistiek Nederland tegen het laatste nieuws aankijkt.

De afgelopen week werd er regelmatig aandacht besteed aan de stijging, in de opiniepeilingen, van de SP van Jan Marijnissen.

Waar de LPF kwam, zag en overwon, om vervolgens ten onder te gaan aan haar eigen onervarenheid en onkunde, daar stijgt de SP gestaag tot een grote politieke partij. De SP kwam pas acht jaar geleden in de kamer met, slechts, twee zetels. In 1998 werden van deze twee zetels, vijf zetels gemaakt. Vervolgens, in 2002 negen zetels en waarschijnlijk in 2003, maar liefst achttien zetels.

In de schaduw van het politiek gekonkel heeft Jan Marijnissen de SP groot gemaakt. Veel moeite heeft hij daar niet voor hoeven doen. Marijnissen is overtuigd van zijn visie en wijkt daar al een eeuwigheid niet van af. Men noemt dat rechtlijnigheid. Een begrip dat helaas maar weinig voorkomt in de politiek.

GroenLinks, dat al langer aan de linkerzijde van de kamer bivakkeert, weet hier over mee te praten. Paul Rosenmöller heeft de afgelopen acht jaar het tegenovergestelde van rechtlijnigheid laten zien. GroenLinks, van oorsprong een oppositiepartij, heeft haar visie in de loop der jaren behoorlijk bijgesteld om eventuele regeringsdeelname mogelijk te maken. Dat is het electoraat niet onopgemerkt gebleven, waardoor GroenLinks stabiliseert op plusminus tien zetels.

Als je als fractieleider van GroenLinks dan een 'nieuwkomer', die bijna dezelfde politieke ideeën tentoonspreidt als de oorspronkelijke visie van GroenLinks, je voorbij ziet snellen, is de jaloezie geboren.

Paul Rosenmöller verweet Jan Marijnissen opportunisme en dat hij de LPF ,uit strategisch oogpunt, met fluwelen handschoenen heeft aangepakt. Een eigenaardig verwijt aan een fractieleider waarmee onlangs een lijstverbinding voor de komende verkiezingen is afgesproken.

Laten we er maar vanuit gaan dat Rosenmöller het even niet meer zag zitten en zich daardoor heeft laten gaan. Hij heeft tenslotte reeds zijn excuses aangeboden en stapt ook uit de politiek. Dat laatste vind ik persoonlijk wel jammer. Ondanks dat er alleen maar onzinnig gelul uit zijn bek komt, vind ik hem een groot debater.

De kritiek op Jan Marijnissen was onterecht. Het volk weet dat en heeft in mei 2002 ook opgemerkt dat slechts Jan Peter Balkenende en Jan Marijnissen, de LPF op politieke gronden heeft aangevallen en niet de personen die de LPF vormden. Het logische gevolg hiervan was winst voor het CDA en winst voor de SP bij de verkiezingen van 15 mei.

Zoals het er nu uitziet zullen de verkiezingen van 2003 geen ander beeld geven. Het CDA zal stijgen, de SP zal stijgen.

De LPF levert in. De overige partijen zullen niet veel meer of minder dan het huidige zetelaantal halen.

De afgelopen week werd er door radio 1 veel mensen geïnterviewd over de explosieve zetelstijging van de SP. Het rare hierbij is, dat veel geïnterviewden beweerden, al een eeuwigheid SP te stemmen.

De SP stemmer blijkt dus minder rechtlijnig te zijn dan Jan Marijnissen, want als eenieder die zegt dat hij al een eeuwigheid SP stemt, dat ook daadwerkelijk had gedaan, dan was de SP in 1994 niet met twee maar met twintig zetels in de kamer gekomen.

De doodstraf

Dinsdag 19 november 2002

We hebben vanmiddag een staaltje nieuwe politiek kunnen waarnemen in de Tweede Kamer der Staten Generaal. Daar vond namelijk een spoeddebat plaats waar felle kritiek werd geuit op demissionair minister Nawijn vanwege zijn uitlatingen over de doodstraf. De oppositiepartijen dienden geen motie van wantrouwen in tegen de minister. Voor 6 mei 2002 hadden zij dit op zeker wel gedaan, nu zagen zij daar vanaf in de wetenschap dat de kiezer een motie van wantrouwen afstraft op 22 januari 2003. De oppositie wil voorkomen dat Nawijn zich als slachtoffer van een gebrek aan vrijheid van meningsuiting kan profileren in de campagne voor de verkiezingen. "Nawijn mag geen martelaar worden", stelde PvdA-leider Bos na afloop. Een beetje overdreven aanduiding 'martelaar'. Het geeft echter wel aan dat de oude politieke partijen rekening houden met de les die zij gehad hebben van Fortuyn en zeker op zo'n korte termijn geen herhaling hiervan wensen te ervaren. Nawijn mag dus gewoon blijven zitten op zijn demissionaire post. Hij heeft enerzijds gescoord door publiekelijk te maken dat, ook een lid van de regering in het openbaar zijn eigen mening mag verkondigen. Het is jammer dat dit niet duidelijk in het interview naar voren kwam.

De uitlatingen in dit gewraakte interview, werden gisteren door dezelfde Nawijn behoorlijk afgezwakt. Met zijn kop in de camera liet hij duidelijk, aan het volk, weten wat hij precies bedoelde.

Anderzijds heeft de LPF weer een extra deukje opgelopen doordat Nawijn als privé persoon een stelling innam die haaks staat op die van zijn partij. Zeker in verkiezingstijd is het, als lijsttrekker, niet zo slim afwijkende privé meningen te verkondigen. Het schept verwarring bij de kiezer en dat kan de LPF nu net niet gebruiken. Laten we eerlijk zijn: er is al verwarring genoeg.

Nawijn is van mening dat iemand die bewust een ander van het leven heeft beroofd, geen recht op een leven heeft en dus in aanmerking moet dienen te komen voor de doodstraf. Hij stelt er wel duidelijk bij dat de rechter uiteindelijk beslist.

Persoonlijk ben ik tegen de doodstraf. Zeker in het Nederlandse rechtssysteem past deze straf niet. Er gaat erg veel mis bij onze rechtelijke macht. Een onschuldige de doodstraf geven en dat vervolgens jaren ontkennen, past wel in ons rechtssysteem. Ik moet daar niet aan denken. Maar al zou ons rechtssysteem perfect zijn, al zou het uitgesloten zijn dat er een verkeerde verdachte van het leven beroofd wordt, zelfs dan ben ik nog tegen de doodstraf.

Ik vind de doodstraf veel te makkelijk. Als iemand, een ander persoon bewust van het leven heeft beroofd, dan moet hij dat de rest van zijn leven voelen. Deze persoon moet je levenslang opsluiten, onder barre omstandigheden. Iedere vorm van zelfmoord uitsluiten en maar hopen dat dit individu heel oud wordt zodat hij tientallen jaren kan verlangen naar de dood.

Tsjakka

Zondag 24 november 2002

Neen, het moet niet gekker worden in dit land. In ieder geval niet gekker dan de afgelopen dagen. Dagen waarin de pietluttige, miereneukerige, bureaucratische rechtspraak weer eens van zich deed spreken. Dagen waarin het politiek toneel werd omgetoverd in een clownesk podium.

Het begon al vroeg in de week toen een geleerde in het strafrecht wist te melden dat de uitlatingen van Nawijn, de verdediging van Volkert van der G. eventueel in de kaart zou kunnen spelen. Doordat Nawijn, in zijn doodstraf interview, Volkert van der G. 'moordenaar' heeft genoemd, kan het OM niet ontvankelijk worden verklaard. Ja, geachte lezer, strafrechtelijk is het namelijk zo, dat als een moordenaar voor de berechting, voor moordenaar wordt uitgemaakt, hij kan rekenen op vrijspraak omdat een eerlijke berechting dan niet meer mogelijk is. In het geval Volkert van der G. zal het zo'n vaart niet lopen. Een niet ontvankelijk verklaring, kan gezien worden als een startschot voor een burgeroorlog. En daar zitten wij niet op te wachten. Volkert van der G. heeft de afgelopen week maar eens een bekentenis afgelegd en nam de vrijheid zich te ontpoppen als redder des vaderlands. In het Pieter Baan Centrum zullen ze de komende maanden vaststellen dat Van der G. lijdt aan grootheidswaanzin en daardoor verminderd toerekeningsvatbaar is. In plaats van levenslang krijgt Volkert 15 jaar onvoorwaardelijk en tbs.

Afgelopen donderdag wist de rechtbank te melden dat, het portretrecht van vastgoedtycoon Endstra, beschermd dient te worden en dat Quote al haar bladen met de foto van Endstra uit de handel dient te halen. Een rare uitspraak. Deze uitspraak zou inhouden dat de journalistiek nooit meer een foto van iemand kan plaatsen want dan wordt het portretrecht geschonden.

De rechter kwam echter een dag later ook achter dat hij niet zo goed had nagedacht en draaide in een andere rechtszaak, waarbij Endstra tot één der partijen behoorde, deze uitspraak weer terug. Afgelopen vrijdag liet de rechter de vrijheid van meningsuiting prevaleren boven het portretrecht.

Daar er een tekort aan rechters is, in dit land, roep ik de zittende rechters op dit soort zaken, reeds bij indiening schriftelijk te laten afhandelen door de griffiers. Men geeft de griffiers een aantal stempels met daarop de nummers en de namen van desbetreffende grondwetsartikelen, de griffier stempelt de verzoeken als volgt af:

'niet gehonoreerd – art. 6 vrijheid van meningsuiting' of:
'toegewezen – art. 1 discriminatie'

Het zal veel druk bij de rechters wegnemen en een hoop onzinnigheid helpen voorkomen.

Nu we het toch over onzinnigheid hebben, Tsjakka.

Emiel, tsjakka, Ratelband wordt, vermoedelijk, lijsttrekker van Leefbaar Nederland. Tsjakka, is er van overtuigd dat hij vele zetels zal binnen halen. De politiek moet een positievere uitstraling hebben. De politiek moet terug naar het volk, tsjakka. Het wordt, na 22 januari, heet in de Tweede Kamer. Het tapijt naar het spreekgedeelte wordt vervangen door bakken brandende kolen, tsjakka. Tijdens het wekelijks vragenuurtje gaat de hele kamer in therapie, onder begeleiding van de Josti band. Het parlement moet zichzelf leren kennen. Het parlement moet leren schreeuwen. Het parlement moet voelen dat het leeft, tsjakka. De titel Minister President wordt vervangen voor landsgoeroe, tsjakka.

Rechtsmacht

Woensdag 27 november 2002

Hedenochtend heb ik Ruud Both, vrijwillig werkzaam op het partijbureau van de LPF, gemachtigd om, mede namens mij, een algemene ledenvergadering te beleggen met als onderwerp de verkiezing van het partijbestuur.

Deze onbenullige actie is noodzakelijk gemaakt door het onzinnige vonnis van de voorzieningsrechter in de rechtbank te Rotterdam van 21 november jl.

Ed Maas, de voorzitter van de LPF die geen voorzitter van de LPF is, kondigde gisteravond aan dat het voor de LPF erg moeilijk wordt om mee te doen aan de verkiezingen van 22 januari 2003. Voor 10 december aanstaande moet er eerst een bestuur gekozen worden en vervolgens een ledenlijst worden samengesteld en ingediend.

Vandaag komt er wederom een zaak voor de voorzieningsrechter waarin twee LPF leden de rechtbank verzoeken om nauwgezet aan te geven op welke wijze de algemene ledenvergadering haar bestuur moet kiezen.

Volgens mij hebben we hier te maken met het stagnerende bureaucratische geleuter waar Pim Fortuyn zo tegen was.

Het zou niet goed zijn als deze acties er inderdaad toe leiden dat de LPF niet mee kan doen aan de kamerverkiezingen. Het is voor het voortbestaan van de partij zelfs noodzakelijk dat deze meedoet aan de verkiezingen. De LPF dient op 22 januari ook nog tussen de vijf en de tien zetels te behalen. Bij voorkeur dienen zij plaats te nemen in de oppositiebanken zodat, op de achtergrond, in alle rust, een volwaardige partijorganisatie kan worden neergezet en er in de kamer gewerkt kan worden aan een standvastig, stabiel, politiek beleid.

Het is dus te hopen dat mr. Poell, voorzieningsrechter te Rotterdam, niet de nekslag heeft gegeven aan de LPF.

In zijn vonnis van 21 november jl. geeft mr. Poell aan dat de ledenvergadering van 19 oktober jl. om procedurele redenen onrechtmatig was en daardoor de besluitvorming nietig is. De vergadering was destijds uitgeschreven door John Dost die zich reeds had teruggetrokken als bestuurslid van de LPF.

De Rechter gaat echter aan een paar feiten voorbij.

Ondanks dat het bijeenroepen van de algemene vergadering wellicht onrechtmatig was, waren wel alle geregistreerde leden voor deze vergadering uitgenodigd. Hadden alle leden van de LPF de mogelijkheid om hun stem uit te brengen en hadden zij eveneens de mogelijkheid, indien zij het niet met de gang van zaken eens waren, collectief de organisatie van de vergadering ter verantwoording te roepen. Derhalve had de voorzieningsrechter moeten besluiten dat het uitschrijven van de vergadering door John Dost onrechtmatig was doch deze vergadering als volwaardige algemene ledenvergadering heeft plaatsgevonden en derhalve de plaatsgevonden besluitvorming niet nietig is te verklaren. Tevens had de voorzieningsrechter kunnen aanhalen dat

10% van de leden een algemene ledenvergadering kunnen uitroepen en de besluitvorming van 19 oktober 2002 in een volgende ledenvergadering eventueel teniet kan worden gedaan bij meerderheid van stemmen. De uitspraak van 21 november jl. houdt in dat, slechts twee leden door het aanhangig maken van een procedure, de democratische besluitvorming van een ledenvergadering teniet kan doen.

Suikerklaas

Zaterdag 30 november 2002

Het is bijna weer zover. Het heerlijk avondje is gekomen. Nou, niets heerlijk avondje. Als ik ergens een bloedhekel aan heb dan is het wel aan dat 'heerlijk avondje'. Dat avondje dat wij collectief onze kinderen in de maling nemen door net te doen alsof zij cadeaus van één of andere racistische kinderlokker uit Spanje krijgen. Die baardaap komt zogenaamd een paar weken per jaar naar ons land en spreekt nog beter Nederlands dan de gemiddelde witte illegaal, alhier.

Het liegen over Sinterklaas hoort bij onze cultuur. Dan doen normen en waarden er ineens niet meer toe. Dat liegen dat gaat van kwaad tot erger. Naarmate de kinderen ouder worden, maar nog niet zo oud dat zij het geloof vaarwel hebben gezegd, wordt er steeds meer en intenser gelogen. Dat moet, dat is volledig legitiem, dat hoort bij onze cultuur.

Wij ouders moeten de oneerlijkheid van deze Oh zo barmhartige man bagatelliseren. Want als er één man oneerlijk is, dan is dat wel Sinterklaas. Hij doet wel alsof hij heilig is maar dat gaat onder druk van de commercie. Sinterklaas is een groot rondwandeland reclamebord van het midden- en kleinbedrijf. € 700 miljoen kost dat geintje dit jaar. En die kinderen maar denken dat zij die cadeaus van Sinterklaas krijgen, terwijl moeders zich op het heerlijk avondje zorgen maakt over de roodstand van haar bankrekening.

Geld of geen geld, je moet meedoen om je kinderen te behoeden voor een minderwaardigheidscomplex. En er zijn nog zat kinderen die zo'n complex oplopen, kan ik u wel vertellen. Het scheelt namelijk nog wel iets, of je nu € 3500 rood mag staan of € 500.

Ieder jaar komen er weer huilende kindertjes thuis op 6 december. De eerste schooldag na 'het heerlijk avondje' is voor vele kindertjes een debacle.

Hoe leg je in godsnaam uit aan Jantje, zoon van een bijstandsmoeder, liefste jongetje van de klas, dat hij het moet doen met een zak knikkers en een setje pokémonkaarten, terwijl Reindert Jan Balkenende, een pleuriskind van de bovenste plank, de halve stad kan hem zijn nek wel omdraaien, van Sinterklaas een playstation II met twintig spelletjes heeft gekregen.

Dat kan je niet uitleggen. Dus je gaat liegen en bedriegen en nog meer fantaseren in de hoop dat Jantje geen minderwaardigheidscomplex krijgt. In de hoop dat Jantje een lief ventje is vanuit zijn karakter en niet het hele jaar lief is geweest in de hoop beloond te worden door Sinterklaas. Als dat laatste namelijk wel zo is dan zou Jantje weleens vroeg op het criminele pad kunnen geraken.

Er zijn scholen in Den Haag die dat probleem hebben opgelost. Gewoon geen Sinterklaas. Sinterklaas met zijn Zwarte Pieten past, in sommige steden, niet in de multiculturele samenleving. Er zijn scholen die zeggen: "5 december komt dit jaar niet zo goed uit".

Die scholen nemen reeds een voorschotje op de islamisering van Nederland. 5 december is namelijk het eind van de ramadan. U kent dat wel: die islamitische vastenmaand waarbij zij zich 's avonds en 's nachts het ongans vreten.

5 december vieren de Islamieten het suikerfeest en dat is, gezien de toekomst van Nederland, vele malen belangrijker dan Sinterklaas.

Bij mijn kindertjes gaat Sinterklaas wel door. Hij komt gewoon ouderwets op school en met een beetje pech 's avonds ook nog thuis. Jantje zal zijn knikkertjes krijgen en Reindert Jan zijn playstation II met twintig spelen. Dat zal nog jaren doorgaan.

Mijn kinderen zitten in Nootdorp op school. Maar enkele kilometers van Den Haag centrum. Een dorp met een groot probleem. Nootdorp is veroordeeld tot Sinterklaas vanwege een gebrek aan Islamieten.

Gerechtigheid

woensdag 4 december 2002

In mijn column 'rechtsmacht' vermeldde ik: "dat het bijeenroepen van de algemene vergadering wellicht onrechtmatig was doch, wel alle geregistreerde leden voor deze vergadering uitgenodigd waren en daardoor de leden van de LPF de mogelijkheid hadden om hun stem uit te brengen en dat zij eveneens de mogelijkheid hadden, indien zij het niet met de gang van zaken eens waren, om collectief de organisatie van de vergadering ter verantwoording te roepen. Derhalve had de voorzieningsrechter moeten besluiten dat deze vergadering als volwaardige algemene ledenvergadering heeft plaatsgevonden en derhalve de plaatsgevonden besluitvorming niet nietig is te verklaren."

Bovenstaande vermelding kwam voort uit mijn democratische gedachte dat de leden het hoogste machtsorgaan binnen een vereniging zijn. De twee dissidenten, Koenen en Witvoet, trachtten vervolgens nog in een kort geding de werkwijze van een ALV detaillistisch vast te leggen. Dat mislukte.

De leden van de LPF hebben gisteren, in een extra ALV om het bestuur te kiezen, zich goed laten gelden. Zij hebben laten zien dat de ALV van 19 oktober 2002, ondanks het vonnis van de rechter van 21 november jl., wel rechtmatig was en het toen gekozen bestuur, met overmacht aan stemmen, herkozen. Duidelijke taal met een hoog democratisch gehalte. Vervolgens heeft diezelfde ALV vrijwel unaniem besloten dat de heren Koenen en Witvoet geroyeerd dienen te worden. Dit is een overduidelijk democratisch teken aan eenieder die zich ophoudt binnen wat voor vereniging dan ook, dat de ALV het hoogste democratische machtsorgaan is binnen een vereniging.

Achteraf gezien hebben de heren Koenen en Witvoet de LPF een grote dienst bewezen. Door hun ondoordachte actie om hun gelijk, dat zij binnen de vereniging niet konden krijgen, bij de rechterlijk macht te gaan halen, hebben zij van de instabiel ogende LPF een overduidelijk stabiele vereniging gemaakt. Er is geen twijfel meer mogelijk omtrent het functioneren van het bestuur. Deze is immers, binnen zes weken, tweemaal gekozen door haar leden. De LPF, al maanden als los zand bestempeld, heeft laten zien dat zij haar rijen heeft kunnen sluiten, dat zij als eenheid maar buiten kunnen treden, dat zij slechts op een eerlijke democratische wijze wil opereren. Kortom: dat zij snel volwassen is geworden.

Het gekonkel van de afgelopen maanden is niet meer mogelijk, zal ook niet meer getolereerd worden. De eigengereide populistten zijn gewipt en vervangen, of worden vervangen door volkspopulisten die handelen in het landsbelang. De media zal de organisatie niet meer kunnen splijten. In alle rust zal er een grote politieke organisatie ontstaan die het gedachtegoed van Pim Fortuyn uitdraagt en vorm geeft.

En zo heeft de LPF, in navolging van haar oprichter, eindelijk de negatieve publiciteit weten om te buigen in positieve.

Onleefbaar

maandag 9 december 2002

Het was het weekeinde van de congressen. Zaterdag kwam de LPF voor de tweede keer binnen een week bijeen. De LPF is door de rechtszaak van Koenen en Witvoet uitgegroeid tot een stabiele partij en wist daardoor in alle rust haar kandidatenlijst vast te stellen. Mat Herben zal de komende weken als lijsttrekker de boer opgaan en Hilbrand Nawijn zal zijn visie vanaf plaats 35 verkondigen. Het is jammer dat Nawijn zich op een onverkiesbare plaats heeft laten zetten omdat hij opziet tegen de hedendaagse manier van interne en externe politieke omgangsnormen. Om zich tegen dit soort zaken te verzetten had hij zich juist verkiesbaar moeten stellen. Als lijsttrekker had hij zich beter kunnen verzetten tegen alle zaken waar hij het niet mee eens is. Nawijn ziet dat echter anders. Ik hoop dat hij voldoende voorkeursstemmen krijgt om alsnog de kamer in te gaan. Hij brengt op het gebied van vreemdelingenbeleid net dat beetje extra dat de LPF onderscheidt van andere partijen.

Ook leefbaar Nederland kwam het afgelopen weekeinde bij elkaar. Waar de LPF haar interne strijd heeft gestaakt daar heeft Leefbaar Nederland deze dubbel zo grof ingevoerd. Ik heb begrepen dat de vergadering van Leefbaar Nederland nauwelijks deze naam mocht dragen. Het blijkt één schreeuwende en beledigende bende geweest te zijn. De heren Teeven en Jense dienden een motie van wantrouwen in tegen het bestuur omdat deze, na vaststelling van de kandidatenlijst, een nieuwe kandidaatlijsttrekker had gepresenteerd. Bestuurlijk gezien is dat onmogelijk doch als je Teeven als lijsttrekker hebt is bijna iedere actie legitiem. Het bestuur financierde de campagne van Emiel Ratelband uit de partijkas. Daar is enerzijds tegen te ageren doch anderzijds hebben de leden het bestuur gekozen en daarmee het vertrouwen in het bestuur uitgesproken waardoor zij met voldoende mandaat deze beslissing hebben genomen. De motie van wantrouwen haalde het niet waardoor het bestuur mocht aanblijven en Teeven zijn conclusies trok en afscheid nam van Leefbaar Nederland. Logischerwijs ga je er dan vanuit dat Ratelband de nieuwe lijsttrekker wordt ware het niet dat de familie van der Linde een ouderwetse coup pleegde. Vader Wibo nam het voortouw gesteund door zoon Kay en dochter Haitske, die zich kandidaat stelde voor het lijsttrekkerschap.

De coup slaagde democratisch doordat Haitske twee stemmen meer wist te krijgen dan Emiel en daarmee de nieuwe lijsttrekker van Leefbaar Nederland werd. Na de stemming besloot het bestuur alsnog op te stappen en samen met de heer Ratelband een nieuwe partij te beginnen: LijstRatelband.nl

Dat is namelijk de trend van 2002. Fortuyn begon deze, na wegzending bij Leefbaar Nederland, door oprichting van de LPF. Sederdien denkt eenieder dit voorbeeld te moeten volgen. Winnie de Jong begon 'De Conservatieven.nl', Heinsbroek startte 'Lijst Nieuwe Politiek', Ton Kuiper

begon de 'Alliantie Vernieuwing en Democratie' en Emiel Ratelband start vandaag 'LijstRatelband.nl'.

Deze acties zijn voer voor columnisten en de pers. De Nederlandse politiek is levendig. Het politieke klimaat, met al deze splinterpartijen, onleefbaar.

Het ritueel

Woensdag 11 december 2002

Nawijn noemde het afgelopen weekeinde de Tweede Kamer 'één groot ritueel'. Het Kabinet en de Tweede Kamer voelden zich direct beledigd en stuiterden schreeuwend door medialand. Premier Balkenende riep zijn minister voor de zoveelste keer op het matje. De Tweede Kamer 'één groot ritueel' noemen, dat kan echt niet. De volksvertegenwoordiging moet namelijk wel serieus worden genomen in dit land. De gekozen leden van de Tweede Kamer doen heel belangrijk werk en dat kan niet even met een ritueel worden afgedaan.

Ter bewaring van de goede vrede bond Nawijn in en meldde reeds op zondagavond dat hij het niet zo bedoeld had. Hij probeerde te zeggen dat de procedures van de Tweede Kamer niet helemaal optimaal zijn en dat de Tweede Kamer, door verbetering van procedures wellicht beter kan gaan functioneren.

Daar is de kous dan mee af, zou je denken. Maar, nee hoor! Er werd gewoon een spoeddebat belegd waarin Balkenende als demissionair premier en Nawijn als demissionair minister zich mochten verantwoorden voor de uitlating van laatstgenoemde.

Daarmee bevestigde de Tweede Kamer de uitlatingen van Nawijn. Voornamelijk de linkerflank van de Kamer: SP, GroenLinks en PvdA, maakten zich erg druk. Het waarom ontgaat mij hier helemaal.

Ik dacht altijd dat de volksvertegenwoordiging een erg belangrijke taak had op het gebied van landsbestuur. De leden van de Tweede Kamer der Staten Generaal dienen door middel van wetgeving het land bestuurbaar te houden en te zorgen dat de landshuishouding optimaal functioneert. De meerderheid van de bevolking dient achter het beleid te staan daar de bevolking haar vertegenwoordiging in de vorm van leden van de Tweede Kamer heeft gekozen. Duidelijk en simpel.

Het tegenovergestelde is echter het geval. Het land wordt al bijna twee jaar niet meer bestuurd. Politieke inhoud is niet aanwezig. De Tweede Kamer houdt zich slechts nog bezig met onzinnige rituelen: het tientallen malen stellen van dezelfde onzinnige vragen aan leden van de regering. Urenlang gezever over: 'de snelheid waarmee Heinsbroek zijn Bentley over de Nederlandse wegen stuurt', urenlang gezever over 'de rotschop van Remkes' en dan nu nog eens urenlang gemuggenzift over 'het ritueel van Nawijn'.

Deze onzinnigheden gaan ook nog gepaard met diverse moties.

De hele Nederlandse politiek wordt langzaamaan één groot ritueel.

De evolutie

Zaterdag 14 december 2002

Ik ben het zat. Ik heb helemaal genoeg van 2002. Ik heb genoeg van de politiek, van de steeds weer nieuw opkomende poppetjes die retorische taal verspreiden met als enig doel, hun eigen aanzien te verbeteren.

Het was een zootje het afgelopen jaar en waarschijnlijk zal het nog wel een tijdje zo blijven. Het hoort bij de politieke evolutie waarin wij zijn terechtgekomen. Zoals de Koningin op prinsjesdag 2001 reeds zei: "wij zijn beland in de sciencefiction van onze jeugd". Dat is een waarheid als een koe. De tijden zijn snel veranderd. Het leven is in een stroomversnelling gekomen. We groeien naar de top van de vergrijzing en maken daar zelf onderdeel van uit. Al deze veranderingen houden in dat de politiek mee moet veranderen. De zo stugge saaie regentenpolitiek is verleden tijd. De politieke evolutie is ingezet en zal zich nog jaren gaan ontwikkelen. Want veranderingen gaan traag, gaan geleidelijk. Ik hoop alleen, dat ons land nog bestuurbaar is. Dat er na de verkiezingen van 22 januari 2003 een kabinet gevormd kan worden die slagvaardig te werk kan gaan. Ik hoop dat het parlement zich bezig kan gaan houden met het oplossen van de problemen die ons land heeft in plaats van het voeren van ellenlange nutteloze persoonlijke discussies. Ik hoop dat de Nederlandse democratie een democratie blijft.

Ik heb het gevoel dat we ons aan het overdemocratiseren zijn. Dat we ons zelf kapotdemocratiseren, dat we dadelijk met tientallen politieke bewegingen het land moeten besturen waardoor de inhoud verdwijnt in de compromissen.

Als volk moeten we er voor zorgen, dat dat niet gebeurt. We moeten er voor zorg dragen dat de politieke evolutie niet omslaat in een politieke revolutie. Het is van de zotte dat er op 22 januari 2003 zeker zes partijen op de kieslijst staan die nagenoeg hetzelfde programma vertegenwoordigen. Partijen die ontstaan zijn doordat de poppetjes niet met elkaar konden communiceren. Partijen die misschien wel dadelijk naast elkander hun zetel vinden in het parlement.

U hoeft mij niet te vragen wat u moet stemmen. Ik ben ook veranderd. Waar ik voorheen altijd de zekere, doordachte kiezer was, ben ik nu een zwevende. En dat is niet prettig kan ik u vertellen. Je kan beter zweven van een blowtje of een pilletje. Dat werkt nog verlichtend. Het zwevende kiezerschap ervaar ik als verzwarend. Het is een beetje het gevoel dat je hebt als je op zondagavond om zes uur verplicht, voor het hele gezin, eten gaat halen bij Mc Donalds en dat je na een half uur tot de conclusie komt dat je weer de verkeerde rij hebt uitgekozen.

Wat het beste is voor de Nederlandse politiek, heb ik mijn hoofd. Hoe we het beleid in ons land moeten ombouwen om weer te komen tot een betaalbare zorgstaat, heb ik mijn hoofd. Aangezien er al te veel mensen op de bres staan met hun vernieuwende ideeën en ik mijn ideeën niet als luchtballon wil laten stigmatiseren, blijven mijn ideeën, in mijn hoofd.

Wellicht zal ik deze gedachten in de toekomst publiceren. Als het tij wat rustiger is, als er weer gesproken wordt over inhoud, als de egotrippers zijn uitgeschreeuwd.

Met dank aan:

Salsa, ReneOord, Arnold, Poesta en Willem1940
Van Pim-Fortuyn.nl

Guus Halk,
die, als het goed is, alle schrijffouten heeft getraceerd

Saskia, Robby, Kelsey en Rico
die me de ruimte geven om me af te zonderen van het gezin zodat ik mijn
gedachten aan het papier kan toevertrouwen.